ନୀଳ ସୌଧ

[illegible] ଲାଲସିଂହ

(ସ୍ବପ୍ନ ଉପନ୍ୟାସ)

[illegible]

ପ୍ରକାଶକ
ପ୍ରାଣକୃଷ୍ଣ ଦାସ

ସାହିତ୍ୟ ସଙ୍ଗମ

୫-ଏ, ନୂରମହମ୍ମଦ ଲେନ୍
କଲିକତା-୯

ମୁଦ୍ରକ
କଳିଙ୍ଗ ମୁଦ୍ରଣୀ
୫-ଏ, ନୂରମହମ୍ମଦ ଲେନ୍
କଲିକତା-୯

ପ୍ରଚ୍ଛଦ ଶିଳ୍ପୀ
ଜୀବନ ସେନ୍

ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ
୭ ଡିସେମ୍ବର, ୧୯୬୧

ଦୁଇଟଙ୍କା

ସଂଘ ଲାଇବ୍ରେରୀ
ନଂ... ୦/657
ତା... 8 MAY 1962
ରାଉରକେଲା

ଆଗାମୀ ୭ ତାରଖରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ

ଲାଲସିଂହର ମାୟାଚକ୍ର

ଏହି ଲେଖକଙ୍କର ଲେଖା —

। ସିଃ ଆଇଃ ଡିଃ । ରକ୍ତ ତାଣ୍ଡବ । ୫ମ ପଟ ତାସ । ୩୦୩ ରହସ୍ୟ । କଳାଗୃହର ସଇତାନୀ । ମିଡ୍‌ନାଇଟ୍ ହୋଟେଲ । ଅଷ୍ଟରସ୍ତର କାରସାଦ । ଦିନେ ଗୃହରେ । ମୃତ୍ୟୁର ପଦଧ୍ୱନି । ଦୁନିଆ ଗୋଲ । ଧୂଳିର ଧରଣୀ । ଦାଗ । ବାଲିଝଡ଼ । ଜନ୍ମମାଷ୍ଟ । ଭୂମାସ୍ୱକନ୍ୟା । ଲାଲ୍ ମହଲ । ଲାଲ ପଞ୍ଜା । ଲାଲ ସଙ୍କେତ । ଲାଲ ମୁସାଫିର । ଲାଲ ମାଙ୍କଡ଼ସା । ଲାଲଫିତା । ଲାଲ ମୋହର । ନୀଳ ନଳଯୁ । ଖିଦିର ହାହସୀ । ସେ ଭନଗଣୀ । ଛାୟା ଭୁତେଲୀ । ମିସ ଅଲକାନନ୍ଦା । ଦୁଇଟି କଳା ଆଖି । ସର୍ପ-ଉର୍ବଶୀ-ରହି । ଦସ୍ୟୁ ଜଲସିଂହ । ଜଲସିଂହ ଓ ଜଲବାଣ । ବନ୍ଦୀ ଜଲସିଂହ । ଜଲସିଂହର ଅଜ୍ଞାତବାସ । ଦାନବୀର ଜଲସିଂହ ।

ସାର୍......

ଅଭିମନ୍ୟୁର ଡାକରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ଖବର କାଗଜ ଉପରୁ ମୁହଁ ଉଠାଇ ଅନାଇଲେ । ଅଭିମନ୍ୟୁ ହାତରେ ଖଣ୍ଡିଏ ରହସ୍ୟ ଉପନ୍ୟାସ । କପାଳରେ ଚିନ୍ତାର ରେଖା । ବୋଧହୁଏ କୌଣସି ଏକ ଘଟଣାକୁ ନେଇ ସେ ସମାଧାନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ତେଣୁ ରହସ୍ୟ ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଶେଷ ଯାଏ ନ ପଢ଼ି ଘଟଣା ଓ ଚରିତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ମନେ ମନେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରୁଛି । ଖୁଣୀ କିଏ ?

କୁହ ଅଭି ! ଅଟକିଲ କାହିଁକି ?

ଅଭିମନ୍ୟୁ ଚେଆର ଗୁଡ଼ ବଢ଼ିଟିକୁ ହାତରେ ଧରି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ସାମ୍ନାକୁ ଉଠି ଆସିଲା । କହିଲା, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଘଟଣା କହୁଛି । ଆପଣ ତା'ର ସମାଧାନ କରି ଦିଅନ୍ତୁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମୁହଁରେ ଆଗ୍ରହ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ଆଜି ହାତରେ ବିଶେଷ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ସମୟ କଟାଇବା ପାଇଁ ଅଭି-ମନ୍ୟୁର ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବଟି ମନ୍ଦ ନୁହେଁ । ସେ ଆଖିରେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ଫୁଟାଇ ଅଭିମନ୍ୟୁ ମୁହଁକୁ ଅନାଇ ରହିଲେ ।

ଧରନ୍ତୁ ମନୋହର ରାୟ । ରାୟ ଏଣ୍ଡ ପଟ୍ଟନାୟକ କମ୍ପାନୀର ଅନ୍ୟତମ ଅଂଶୀଦାର । ଅନ୍ୟ ଅଂଶୀଦାର ଜଣକ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ । ରାୟ ଏଣ୍ଡ ପଟ୍ଟନାୟକ କମ୍ପାନୀର ଦୁହେଁ ସମାନ

ଅଂଶୀଦାର । ହଠାତ୍ ଦିନେ ଦେଖାଗଲା ଯେ, ସୁରେନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ ତାଙ୍କ ଶୟନ କକ୍ଷରେ ଖୁନ୍ ହୋଇଛନ୍ତି । ସୁରେନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ ବେଚାଲର ଲୋକ । ଭିନ୍ନ କୁଳରେ ତାଙ୍କର କେହି ନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ କାହାର କୌଣସି ଦାବୀ ନ ଥିଲା । ପୋଲିସର ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରେ ଖୁଣୀର କୌଣସି ସନ୍ଧାନ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ମନୋହର ରାୟ ଖୁଣୀକୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । କିନ୍ତୁ ସବୁ ପ୍ରକାର ଉଦ୍ୟମ ବ୍ୟର୍ଥ ହେଲା । ରାୟ ଏଣ୍ଡ ପଟ୍ଟନାୟକ କମ୍ପାନୀର ଏକମାତ୍ର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେଲେ ମନୋହର ରାୟ ।

ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଗଲା । ପୋଲିସ୍ କିନ୍ତୁ ଘଟଣାଟିକୁ ଲୁଚି ଲୁଚି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ଦିନେ ଜଣାଗଲା ଯେ, ମନୋହର ରାୟ, ରାୟ ଏଣ୍ଡ ପଟ୍ଟନାୟକ କମ୍ପାନୀକୁ ଏକ ମାରୁଆଡ଼ିକୁ ବିକି କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ପୋଲିସ୍‌ର ସନ୍ଦେହ ଆହୁରି ବଢ଼ିଗଲା । ସେମାନେ ମନୋହର ରାୟ ପଛରେ ଲାଗିଲେ । ହୁଏତ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କୁ ମନୋହର ରାୟ ଖୁନ୍ କରିଛନ୍ତି । ଘମାଘୋଟ୍ ତଦନ୍ତ ଚାଲିଲା । ପୋଲିସ୍ ଯେତେବେଳେ ସ୍ଥିର ନିଷ୍ପତ୍ତି କଲେ, ମନୋହର ରାୟ ଛଡ଼ା ସୁରେନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କେହି ଖୁନ୍ କରି ନ ପାରେ, ସେତେବେଳେ ଆଉ ଏକ ଲୋମହର୍ଷଣକାରୀ ଘଟଣା ଘଟିଲା । ଅଭିମନ୍ୟୁ ଏକା ନିଶ୍ବାସରେ ଏତିକି କହି ସାରି ନୀରବ ହେଲା ।

ତା'ପରେ ଜଣାଗଲା ଯେ ମନୋହର ରାୟଙ୍କୁ କିଏ ଖୁନ୍ କରିଛି, ନା ଅଭି ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର କହିଲେ ।

ନା ସାର୍, ଖୁନ୍ କେହି କରି ନାହିଁ । ସେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କ

କରି ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ପୋଲିସ୍‌ର ଧାରଣା ଯେ, ଦୈବ ଦୁର୍ଘ-ଟଣାରେ ମନୋହର ରାୟ ପ୍ରାଣ ହରାଇଛନ୍ତି ।

କିପରି ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ମୁହଁରେ ଆଗ୍ରହ ଫୁଟାଇ ସଜାଡ଼ି ହୋଇ ବସିଲେ ।

ଅଭିମନ୍ୟୁ ହାତରେ ଧରିଥିବା ବହିଟିର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ବାହାର କରି ପଢ଼ିଲା ।

ଚନ୍ଦକା ଜଙ୍ଗଲର ଏକ ନିଘୁଞ୍ଚିଆ ଜାଗାରେ ମନୋହର ରାୟଙ୍କ ମଟର ଗାଡ଼ିଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରାଗଲା । ମଟର ପ୍ରାୟ ପୋଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । କେବଳ ମଟରର କଙ୍କାଳଟି ଠିଆ ହୋଇ-ଥିଲା । ମନୋହର ରାୟ ପ୍ରାୟ ଅର୍ଦ୍ଧ ଦଗ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ସେ ଷ୍ଟିଅରିଂ ଉପରେ ମୁଣ୍ଡ ଦେଇ ଶୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ସିଝି ଯାଇଥିଲା । ମୁଖ ବିକୃତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଏପରି ଏକ ବିଭତ୍ସ ରୂପ ସେ ଧାରଣ କରିଥିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବାର କୌଣସି ଉପାୟ ନ ଥିଲା ।

ପୋଲିସ୍ ଇନସ୍‌ପେକ୍ଟର ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କେବଳ କେତେ ଗୁଡ଼ିଏ ପାଦଚିହ୍ନ ଛଡ଼ା ଆଉ କୌଣସି କ୍ଲୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ନ ଥିଲା । ବୋଧହୁଏ ମନୋହର ରାୟଙ୍କ ଗାଡ଼ି ଚନ୍ଦକା ଜଙ୍ଗଲ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ସାମାନ୍ୟ ଟିକେ ବର୍ଷା ହୋଇଥିଲା । ଯା' ଫଳରେ ମାଟି ଅଳ୍ପ ଟିକିଏ ଓଦା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ପାଦ ଚିହ୍ନ ଗୁଡିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ରହି ଯାଇଥିଲା ।

ପୋଲିସ୍ ଇନସ୍‌ପେକ୍ଟର ଅତି ସାବଧାନତା ସହକାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ । କାହାରି ଜଣକର ପାଦଚିହ୍ନ ମଟର ଗାଡ଼ିର ଆଗ ବାଁ ପାଖ ଦୁଆର ପାଖରୁ ପଛ ଚକଯାଏ ପଡ଼ିଛି । ତା'ପରେ ଆଗ ଦୁଆର ଯାଏ ଫେରି ଆସିଛି । ଆଉ ଜଣକର ପାଦଚିହ୍ନ

ମଠରର ଡାହାଣ ପାଖ ଦୁଆର୍ ପାଖରୁ ବାହାରି ସିଧା ଜଙ୍ଗଲ ଆଡ଼େ ଚାଲି ଯାଇଛି । ଧୀରେ ଧୀରେ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ସେ ପାଦ ଚିହ୍ନ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ଚମତ୍କାର ! ସତ୍ୟବ୍ରତ ଯେପରି ଅତ୍ୟଧିକ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ ।

ଅଭିମନ୍ୟୁ ବହି ଫିତା ବନ୍ଦ କରି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନାଇଲା ।

ଏଥିରୁ ତମେ କିଛି ଧାରଣା କରି ପାରୁନାହିଁ ଅଭି ?

ପୋଲିସ୍‌ର ଧାରଣା ଯେ, ମନୋହର ରାୟଙ୍କ ଗାଡ଼ିରେ ହଠାତ୍ ନିଆଁ ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ ମନୋହର ରାୟ ସେହି ନିଆଁରେ ପୋଡ଼ି ମରିଛନ୍ତି ।

ଆଉ ସେ ଯୋଡ଼ିଏ ପାଦଚିହ୍ନ କାହାର ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ପଚାରିଲେ ।

ହୁଏତ କୌଣସି ଲୋକ ଆସି ମନୋହର ରାୟଙ୍କର ଏହି ଶୋଚନୀୟ ମୃତ୍ୟୁ ଦେଖି ଫେରି ଯାଇଛି ।

ସେ ତ ଗଲା ପୋଲିସର ଧାରଣା । ତମେ ଏହି ଘଟଣାଟିକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି କିଛି ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ ?

ନା, ସାର୍ । ଅଭିମନ୍ୟୁ ଶୁଷ୍କ କଣ୍ଠରେ କହିଲା ।

ମନୋହର ରାୟ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଖୁନ୍ କରି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଛନ୍ତି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ସହଜ ଓ ସରଳ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ।

କିପରି ସାର୍ ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଟିକିଏ ଚିନ୍ତାକରି କହିଲେ, ଏଇଟା ଅତି ସାଧାରଣ କଥା ଯେ କୌଣସି ମଠର ଗାଡ଼ିରେ ନିଆଁ ଲାଗିଲେ, ସାଧାରଣତଃ ଚାଳକକୁ ଦରଜା ଖୋଲି ବାହାରି ଯିବାକୁ କିଛି ଅସୁବିଧା ନ ଥାଏ । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୋହର ରାୟ ଅତି ସହଜରେ

ବାହାରି ଗୁଲି ଯାଇ ପାରି ଆଆନ୍ତେ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ମଟରର ଆଗ ପାଖ ଦରଜାରୁ ଯେଉଁ ଜଣଙ୍କର ପାଦଚିହ୍ନ ପଛପାଖ ଚକପାଏ ଯାଇ ପୁଣି ଫେରି ଆସିଛି, ସେଥିରୁ ଘଟଣାଟି ଆହୁରି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଘଟଣାଟି ହୁଏତ ଏହିପରି ଘଟିଛି, ମୁଁ କହୁଛି ଶୁଣ ।

ମନୋହର ରାୟ ନିଜେ ମୃତବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ମନେ ମନେ ଏକ ପ୍ଲାନ ଠିକ୍ କରିଛି । କୌଣସି ଏକ ଲୋକକୁ ମଟରରେ ବସାଇ ଚନ୍ଦକା ଜଙ୍ଗଲ ଆଡ଼େ ନେଇ ଯାଇଛି । ଯେଉଁଠି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରିବ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରିଛି, ସେଠାରେ ହଠାତ୍ ମଟରଟି ଅଟକାଇ ଦେଇଛି ଏବଂ ପାଖରେ ବସାଇଥିବା ଲୋକଟିକୁ କହିଛି, ଯାଅତ ଟିକେ ପଛ ଚକାଟା ଦେଖି ଆସିବ । ଗାଡ଼ିଟା କାହିଁକି ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।

ଲୋକଟା ବାଁ ପାଖର ଦରଜା ଖୋଲି ଓହ୍ଲାଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି ଅବସରରେ ମନୋହର ରାୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଯାଇଛି । ତା'ପରେ ଲୋକଟି ଯେପରି ଫେରି ଆସିଛି, ମନୋହର ରାୟ କୌଣସି ଶକ୍ତ ପଦାର୍ଥରେ ତାକୁ ଆଘାତ କରିଛି, ଯା ଫଳରେ ଲୋକଟି ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ତା'ପରେ ମନୋହର ରାୟ ଲୋକଟିକୁ ନିଜ ସିଟ୍‌ରେ ବସାଇ, ଷ୍ଟିଆରିଂ ଉପରେ ତା ମୁଣ୍ଡ ରଖିଦେଇ ଗାଡିରେ ନିଆଁ ଲଗେଇ ଦେଇଛି ଏବଂ ଡାହାଣ ପଟ ଦରଜା ଖୋଲି ସିଧା ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରକୁ ଗୁଲି ଯାଇଛି । ମୋର ମନେ ହେଉଛି...

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ କଥା ଅସମାପ୍ତ ରହିଗଲା । କଲିଂ ବେଲ୍ ହଠାତ୍ ବାଜି ଉଠିଲାରୁ, ଅଭିମନ୍ୟୁ ଯାଇ ଦରଜା ଖୋଲି ଦେଲା । ବାହାରେ ପୋଷ୍ଟ ପିଅନ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ସେ

ଖଣ୍ଡିଏ ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍ ଚିଠି ଦେଇ ଦସ୍ତଖତ କରାଇ ନେଇ ବାହାରି ଗଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିଠିଟିକୁ ଓଲଟ ପାଲଟ କରି ଦେଖିଲେ । ତାଙ୍କ ମୋହରରୁ ମନେ ହେଉଥିଲା କଲିକତାର ଏକ ପୋଷ୍ଟ ଅଫିସରୁ ଚିଠିଟା ପୋଷ୍ଟ କରା ହୋଇଛି ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚିଠିଟି ଖୋଲି ଦେଖିଲେ, ଅଳ୍ପ କେତେ ଧାଡ଼ି ଲେଖା ।

ମାନନୀୟ ସତ୍ୟବ୍ରତ ବାବୁ !

ମୋର ପ୍ରଣାମ ନେବେ ।

ଆପଣ ଏ ଚିଠି ପାଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ ନିଶ୍ଚୟ । ତେବେ ଆପଣ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ ମୁଁ ଖୁବ୍ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଛି । ଆମେ କାଶ୍ମୀରରୁ ପ୍ରାୟ ଏକ ସପ୍ତାହ ହେବ ଫେରି ଆସିଲୁଣି । କଲିକତାରେ କିଛିଦିନ ରହି ତା'ପରେ ଫେରି ଯାଇ ଥାଆନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ଆଜକୁ ତିନିଦିନ ହେବ ଅଶୋକ ବାବୁ (ଆପଣଙ୍କ ଦସ୍ୟୁ ଲାଲସିଂହ) କୌଣସି ଏକ ଜରୁରୀ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯାଇ ଏଯାଏ ଫେରି ନାହାନ୍ତି । ସେ ତିନି ଘଣ୍ଟାରେ ଫେରିବେ କହି ତିନିଦିନ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଗଲାଣି ଯେତେବେଳେ, ମୁଁ ନିଜକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସହାୟ ମଣୁଛି ।

ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣଙ୍କ ଛଡ଼ା ମୋତେ କିଏ ଆଉ ସହାୟ ହେବ !! ଦୟାକରି ତଳ ଲିଖିତ ଠିକଣାରେ ଆପଣ ଶୀଘ୍ର ଆସନ୍ତୁ । ଏହି ଚିଠିକୁ ଟେଲିଗ୍ରାମ ମନେ କରିବେ । ଟେଲିଗ୍ରାମ ନ କରିବାର କାରଣ, ଅନ୍ୟ କାହାରିକୁ ମୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି କଥା ମୁଁ ଜଣାଇବାକୁ ଚାହେଁନା ।

ଆପଣ ମୋର ଏକମାତ୍ର ଭରସା । ଆପଣଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲି । ଆପଣ ନ ଆସିଲେ ମୋର ସର୍ବନାଶ ହୋଇଯିବ ।

ଆପଣଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହାକାଂକ୍ଷୀ

ନୀଲମା

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ଚିଠିଟି ପଢ଼ସାରି ଆଉ ଥରେ ପଢ଼ିଲେ । ସେ ଯେପରି ଏ ଚିଠିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲେ । ଦସ୍ୟୁ ଲାଲସିଂହର ବାହୁଚ୍ଛାୟା ତଳେ ଯିଏ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି, ତାର ପୁଣି ବିପଦ !!

ମନେ ମନେ ସେ ହିସାବ କଲେ । ପ୍ରାୟ ଦେଢ଼ମାସରୁ ଅଧିକ ହେବ ଲାଲସିଂହ ସହିତ ନୀଲମାର ବିବାହ କଲିକତାରେ ଶେଷ ହୋଇଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ନିଜେ କୋର୍ଟରେ ସେମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷୀ ହୋଇଥିଲେ । * ତା'ପରେ ସେମାନେ କାଶ୍ମୀର ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ । ଆଜି ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ ହଠାତ୍ ଏଇ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ସେ ଆଶା କରି ନଥିଲେ ।

ତା'ହେଲେ ଆଜି ରାତି ଗାଡ଼ିରେ ତାଙ୍କୁ କଲିକତା ଯିବାକୁହିଁ ହେବ ।

ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଆସି ଚୌରଙ୍ଗି ରୋଡ଼ର ଏକ ବିରାଟ ଅଟ୍ଟାଳିକା ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ ହେଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ କୋଠାଟାକୁ ଚାହିଁଲେ । ଆଖି ପାଉ ନାହିଁ । ଡ୍ରାଇଭରଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନାଇଲେ, ସେ କହିଲା ଏଇଟା 'ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍' ।

---

* ଲାଲସିଂହର ଅଜ୍ଞାତ ବାସ ପଢ଼ନ୍ତୁ !

ଡ୍ରାଇଭର ଟ୍ୟାକ୍‌ସିର ପଛପଟ ଡାଙ୍କୁଣୀ ଖୋଲି ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ନିଜର ବେଡ଼ିଂ ପତ୍ର ବାହାର କରି ଫୁଟପାଥ ଉପରେ ଜମାକଲେ । ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ର ଦରବାନ ଜଣେ ଆସି ସଲାମ ବଜାଇଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ପକେଟରୁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ବାହାର କରି କହିଲେ, ସୁଇଟ୍ ନମ୍ବର ୩୦୩ ।

ଦରବାନ ବେଡ଼ିଂ ଉଠାଇଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଡ୍ରାଇଭରକୁ ତାର ପାଉଣା ଛିଣ୍ଡାଇ ଦେଇ, ଦରବାନର ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଲେ । ଲିଫ୍‌ଟ୍ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ଫୋର୍ଥ ଫ୍ଲୋରରେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ 'ଗୁଡ଼ଦେଇ ଲିଫ୍‌ଟ୍‌ମ୍ୟାନ ଗୋଟାଏ ସଲାମ୍ ବଜାଇଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଲିଫ୍‌ଟରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସାମନାକୁ ଚାହିଁଲେ । ସାମନା ଘରଟା ନମ୍ବର ୨୨୯ । ଆଗକୁ ଆଗକୁ କ୍ରମିକ ନମ୍ବର ଚାଲି ଯାଇଛି । ୩୦୩ ନମ୍ବର ରୁମ୍ ନିକଟରେ ଦରବାନ ବେଡ଼ିଂ ଥୋଇ, ବନ୍ଦ ଦୁଆରରେ ଆଘାତ କଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚମଡ଼ା ବାକ୍‌ସଟି ତଳେ ଥୋଇ ଏଣେ ତେଣେ ଚାହୁଁଥିଲେ । ବେଶ୍ ପରିଷ୍କାର ପରିଚ୍ଛନ୍ନ । ମଝିରେ ରାସ୍ତା । ଦୁଇ ଧାଡ଼ିରେ ରୁମ୍ ଗୁଡ଼ିକ । ଏକା ପ୍ରକାର । ସବୁ ରୁମ୍ ଗୁଡ଼ିକର ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଁ ଭେଲଭେଟ୍ କନାର ପର୍ଦ୍ଦା ଝୁଲୁଛି । ମୋଜାଇକ ପଥରର ଚଟାଣ ଜକ୍ ଜକ୍ କରୁଚି । ୩୦୩ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ର ସାମନା ଘରଟାର ନମ୍ବର ୩୧୧ । କୌଣସି ରୁମ୍‌ରେ କେହି ଲୋକ ଥିଲା ପରି ବାହାରକୁ ଜଣା ଯାଉ ନ ଥିଲା । ସବୁ ରୁମ୍ ଗୁଡ଼ିକର ଦୁଆର ବନ୍ଦ ଥିଲା ।

ଦରବାନ ପୁଣି ୩୦୩ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ର କଡ଼ା ଖଡ଼ ଖଡ଼

କଲ । ଏଥର ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ସେଇ ଆଡ଼େ ଆକର୍ଷଣ କଲା । ଭିତରୁ କେହି କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଉ ନ ଥିଲେ । ଆହୁରି ପାଞ୍ଚ ମିନିଟରୁ ଅଧିକ ଅତିବାହିତ ହୋଇଗଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଏଥର ନାଭେ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ କଡ଼ା ଖଡ଼ ଖଡ଼ କଲେ ।

ଏକ୍‌ସକିଉଜ୍ ମି । ପଛରୁ ଏକ ମିଠା ଗଳାର ଝଙ୍କାର ଭାସି ଆସିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ବୁଲି ଅନାଇଲେ । ଏକ ଷୋଡ଼ଶୀ, ସୁନ୍ଦରୀ ଆଂଲୋ ତରୁଣୀ । ଓଠରୁ ସରୁ ହସର ଭଉଁରୀଟିଏ ବାହାରି, ଧୀରେ ଧୀରେ ସମଗ୍ର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ତରଙ୍ଗ ସୃଷ୍ଟି କରୁଚି । ନୀଳ ନୟନ ଯୋଡ଼ିକରେ କେତେ ଆନ୍ତରିକତା ପୂରି ରହିଚି । ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ନୀରବତା ପରେ ତରୁଣୀଟି ପୁଣି କହିଲା, ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ନୀଳିମା ଦେବୀଙ୍କର ବନ୍ଧୁ !

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲେ ।

ସେହି ଆଂଲୋ ତରୁଣୀଟି ଗୋଟିଏ ଚାବି ଓ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲା, ନୀଳିମା ଦେବୀ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେବାକୁ କହି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ସେ କ'ଣ ଏଠାରୁ ଚାଲି ଗଲେଣି ?

ନା, କାଲି ରାତିରେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଆଉ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ?

କହି ପାରିବିନି । ଆଂଲୋ ତରୁଣୀଟି ୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲି ଯାଉଥିଲା । ପୁଣି ଲେଉଟି ଆସି କହିଲା, ଆପଣଙ୍କର ଏଠାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେବନାହିଁ । ମୁଁ ବୟ୍‌କୁ ଡାକି ଦେଉଛି, ସେ ଆପଣଙ୍କର ସବୁ ପ୍ରକାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିଦେବ । ତା'ଛଡ଼ା ଆପଣ ଯଦି ଅସୁବିଧା ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ତେବେ ମୋତେ ଡାକିବେ । ମୋ'ନାଁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ।

ଧନ୍ୟବାଦ । ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ । ଦରବାନ ଚାବି ଲଗାଇ ରୁମ୍‌ଟି ଖୋଲି ସାରିଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚମଡ଼ା ବାକ୍‌ସଟି ହାତରେ ଧରି ଭିତରକୁ ପଶିଲେ । ପ୍ରଶସ୍ତ ହଲଘର । ଭିତରକୁ ଆହୁରି ଦୁଇଟି ବେଡ୍‌ରୁମ୍ । ବାଥ୍‌ରୁମ୍ ଝରକା ଖୋଲିଲେ ଚୌରଙ୍ଗୀର ବକ୍ଷରେ ଜୁଆର ଉଠିଛି ।

ଦରବାନ ପୁଣି ସଲାମ ବଜାଇ ଚାଲି ଯାଉଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ତାକୁ ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା ବକସିସ ଦେଇ ବୟକୁ ଡାକି ଦେବାକୁ କହିଲେ । ଗୋଟିଏ ଆରାମ ଚଉକୀ ଉପରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ବସିଯାଇ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଦେଇଥିବା ଚିଠିଟି ଖୋଲି ପଢ଼ିଲେ ।

ମାନନୀୟ ସତ୍ୟବ୍ରତ ବାବୁ !

ଆପଣଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ମୋର ଦିନଗୁଡ଼ିକ କଟୁଛି । ମୁଁ ଏଠାରେ ଏକାନ୍ତ ଅସହାୟାଙ୍କ ପରି ସମୟ ଅତି-ବାହିତ କରୁଛି । ସେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରି ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଖବର ମୁଁ ପାଇ ପାରୁନାହିଁ । ଆଲିପୁରେ ମୋର ଜଣେ ଆତ୍ମୀୟ ରୁହନ୍ତି । ଆଜି ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଉଛି । କାଲି ସକାଳ ୧୦ଟା ଭିତରେ ଫେରି ଆସିବି । ଆପଣ ମୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରିବେ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାକ୍ଷାତରେ ।

ଆପଣଙ୍କର
ସ୍ନେହର
ନୀଳିମା

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିଠିଟି ଶେଷ କରି ମୁହଁ ଉଠାଇଲେ । ସାମନାରେ ବୟ ଠିଆ ହୋଇଛି ।

ଚା’ ନା କଫି ?

କଫି ଆଣ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆରାମ ଚେଆର ଉପରୁ ଉଠି

ରୁମ୍‌ଟିର ଚ୍ୟୁରିଆଡ଼େ ତୀକ୍ଷଣ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲେଇ ଆଣିଲେ । ସେ ମହା ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ମନରେ ଗୋଟାଏ ଦୁର୍ଭାବନା ଉଙ୍କି ମାରୁଥିଲା । ସେ ଭାବୁଥିଲେ, ତେବେ କ'ଣ ଲାଲସିଂହ ନୀଳମାକୁ ଛାଡ଼ି କେଉଁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲା ? କିଛି ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସେ ଭଳି ଲୋକ ପକ୍ଷରେ ସବୁ ସମ୍ଭବ !

ସତ୍ୟବ୍ରତ ହାତ ଘଡ଼ିକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ ।

ପ୍ରାୟ ଦଶଟା ବାଜୁଚି ।

ବୟ କଫି ଦେଇଗଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ପୁଣି ଆରାମ ଚେଆର ଉପରେ ବସି, କଫି କପ୍‌ଟିରେ ମୁହଁ ଲଗାଇଲେ । ବେଶ୍ ସୁସ୍ୱାଦୁ ।

ଇଏସ୍ ମିଃ ମହାପାତ୍ର ! ଏନି ଟ୍ରବଲ୍ ?

ସେଇ ବୀଣାଜିଣା କଣ୍ଠର ଝଙ୍କାର । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ପଦ-ପାତରେ ନୂତନ ଛନ୍ଦର ଆସ୍ୱାଦ ଅଛି ।

ନୋ, ନୋ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ । ମୁଁ ଭଲ ଅଛି । ଧନ୍ୟବାଦ୍ । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ମୋ...

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅଟକି ଗଲେ । ସ୍ୱଗତୋକ୍ତି କରି ଉଠିଲା । ମୋ ନାଁ'ଟା ତମେ ଜାଣିଲ କେଉଁଠୁ ? ନୀଳମା କ'ଣ ପୂର୍ବରୁ କହି ରଖିଥିଲା ?

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଖଣ୍ଡେ ଚେଆର ଉପରେ ବସି ଯାଇଥିଲେ । ସାମନା ସାମନି । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ସୁନ୍ଦର ସୁଗୋଲ ମୁହଁ ଉପରକୁ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଖିଯୋଡ଼ିକ ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ମାଡ଼ି ଯାଉଥିଲା । ଗଳାରେ ସରୁ ସୁନା ଚେନ୍‌ଟିଏ । ଲକେଟରେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଏକ କ୍ରୁଶବିଦ୍ଧ ଛବି ।

ମିଃ ମହାପାତ୍ର !!

ସତ୍ୟବ୍ରତ କଫି କପ୍‌ଟା ଉଠେଇ ନେଇ କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କର କଫି ନା ଟ୍ରି' ଅଣେଇବ ?

ଧନ୍ୟବାଦ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ କହିଲ । ମୁଁ ଏଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପିଇ କରି ଆସିଲି । ମୁଁ ଶୁଣିଛି ଆପଣ ଓଡ଼ିଶାର ଜଣେ ବିଖ୍ୟାତ କ୍ରିମିନଲୋଜିଷ୍ଟ !!

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଟିକିଏ ଲଜ୍ଜିତ ହେଲେ । କହିଲେ, ବିଖ୍ୟାତ କହି ମୋତେ ଲଜ୍ଜା ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସେଇ ଲାଇନ୍‌ରେ ମୁଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଚି ।

ମିଃ ମହାପାତ୍ର !! ଆପଣ ନୀଳିମାର ବନ୍ଧୁ । ନଳିମା ସହିତ ମୋର ଖୁବ୍ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ଜମି ଉଠିଛି । ତା'ଠାରୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ କଥା ଯତ୍‌ସାମାନ୍ୟ ଶୁଣିଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଧୀରେ ଧୀରେ କଠିନ ହୋଇ ଆସୁଛି । ବେଦନାର ଅଶେଷ ରେଖାର ସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱାକ୍ଷର ଫୁଟି ଉଠୁଚି ।

ମୁଁ ଆଉ ପାରୁନାହିଁ ମିଃ ମହାପାତ୍ର !! ମୁଁ ଆଉ...

କେଉଁଠି ଏକ ଦିଆଲ ଘଡ଼ିରେ ଦଶଟା ବାଜିବାର ଶବ୍ଦହେଲା ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନଙ୍କ ଗଳାର ସ୍ୱର ଅତ୍ୟନ୍ତ କରୁଣ ହୋଇ ଉଠି ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ତାର କଥା ସମାପ୍ତ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ଉଠି ପଡ଼ି କ୍ଷିପ୍ର ପଦକ୍ଷେପରେ ରୁମ୍ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ସ୍ତମ୍ଭିତ ହୋଇ ତାର ଯିବା ପଥକୁ ଅନେଇ ରହିଲେ ।

କଫି ଥଣ୍ଡା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚେଆରରୁ ଉଠି ଲୁଗାପଟା ପାଲଟିଲେ । ଗାଧୁଆ

ସାଧୁଆ ଶେଷକରି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ହେବ । ନୀଳିମା ହୁଏତ ଆସିଯିବ ଏଇକ୍ଷଣି ।

କିନ୍ତୁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନଙ୍କ ଶେଷ କଥା ପଦକ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ କିପରି କରୁଣା ସଞ୍ଚାର କରିଥିଲା । ଏପରି ଝିଅ ମାନଙ୍କର ଯେ ବ୍ୟଥା ବେଦନା କିଛି ଅଛି ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ କ'ଣ କହିବାକୁ ଯାଇ ହଠାତ୍ ଉଠି ଚାଲିଗଲେ କାହିଁକି ? ଅବଶ୍ୟ ସେତିକିବେଳେ ଘଡ଼ିରେ ଦଶଟା ବାଜିଲା । କିନ୍ତୁ ଘଡ଼ିର ଦଶଟା ସହିତ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ କଣ ?

ହୁଏତ ଥାଇପାରେ । ମନୁଷ୍ୟ ମନର ବିଚିତ୍ର ରହସ୍ୟ ଭେଦ କରିବା ସହଜ କଥା ନୁହେଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ଗୋଟିଏ ସିଗାରେଟରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲେ ।

ସା'ବ୍, ଟେଲିଫୋନ୍ । ବୟ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ପ୍ରବେଶ କରି ନିବେଦନ କଲା ।

ସାମାନ୍ୟ ବିସ୍ମିତ ହେଲେ ସତ୍ୟବ୍ରତ । ତା'ପରେ ଆସନରୁ ଉଠିପଡ଼ି ବୟଟିର ପଛେ ପଛେ ଆଗେଇ ଗଲେ । କମନ୍ ରୁମ୍ ପରି ସେହି ଫ୍ଲୋରରେ ଗୋଟିଏ ରୁମ୍‌ରେ ଫୋନ୍‌ର ରିସିଭରଟା ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥୁଆ ହୋଇଥିଲା । ତିନି ଚାରିଜଣ ଭଦ୍ରଲୋକ ଓ ଦୁଇ ତିନି ଜଣ ଭଦ୍ରମହିଳା ବସି କାଗଜ ପଢ଼ୁଥିଲେ, ଆଳାପ କରୁଥିଲେ ।

ହ୍ୟାଲୋ !! ସତ୍ୟବ୍ରତ କ୍ଷିପ୍ର ହସ୍ତରେ ରିସିଭର ଉଠାଇଲେ । ଅପର ପ୍ରାନ୍ତରୁ କୌଣସି ଉତ୍ତର ମିଳିଲା ନାହିଁ ।

ହ୍ୟାଲୋ ! ହ୍ୟାଲୋ !! ସତ୍ୟବ୍ରତ ଏତେ ଯୋରରେ ଚିତ୍କାର

କରି ଉଠିଲେ ଯେ, ରୁମ୍‌ଟା ଭିତରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ନରନାରୀ ଭୁଲି ଅନାଇଲେ। ଆଂଲୋ ଝିଅ ଜଣେ ହସି ହସି ତା' ସଙ୍ଗୀକୁ କ'ଣ ଟିପ୍‌ପଣୀ ଦେଲା ପରି ମନେହେଲା।

କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତରୁ କୌଣସି ସମ୍ବାଦ ପାଇନ୍ଥୋ ନାହିଁ। ବିରକ୍ତିରେ ରିସିଭରଟା କଚାଡ଼ି ଦେବାକୁ ଯାଉଥିଲେ। ମାତ୍ର ପଛଆଡ଼ୁ କିଏ ଜଣେ ତାଙ୍କ ହାତରୁ ରିସିଭରଟା ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ନିର୍ବିକାର କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ଇଏସ୍ ମାଡାମ୍! ବ୍ଲାକ ହାଉଣ୍ଡ୍ ସ୍ପିକିଂ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଲୋକଟିକୁ ଗୋଡଠାରୁ ମୁଣ୍ଡଯାଏ ଅନେଇ ଗଲେ। ସାହେବୀ ପୋଷାକରେ ଦେହର ସମସ୍ତ ଅଂଶ ଆବୃତ। ଆଖିରେ ଗୋଟାଏ ମୋଟା ଫ୍ରେମର କଳା ଚଷମା। ନାସିକା ଅଗ୍ରରେ ଏକ ବିଗାଟକାୟ ତିଳ ଚିହ୍ନ।

ଟେଲିଫୋନ୍‌ର ଅପର ପ୍ରାନ୍ତରୁ କିଏ କ'ଣ କହୁଥିଲା କି ନାହିଁ କେଜାଣି ଲୋକଟି ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା। ରିସିଭରଟି କାନରେ ଧରିଥିଲା। ମୁହଁରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଭାବାନ୍ତର ଦେଖାଯାଉ ନ ଥିଲା।

ରୁମ୍‌ରେ ଅନ୍ୟମାନେ ନିଜ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେହି ଆଂଲୋ ଝିଅଟି ବେଳେ ବେଳେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସୁଥିଲା।

ଲୋକଟି ରିସିଭରଟି ଟେଲିଫୋନ୍ ଯନ୍ତ୍ର ଉପରେ ରଖିଦେଲା। ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଡ଼େ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଚାହିଁଲା। କଳା ଚଷମା ତଳୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଲୋକଟିର ଆଖିର ଭାଷା ବୁଝି ପାରୁ ନ ଥିଲେ।

'ଥ୍ୟାଙ୍କ୍‌ଇଉ' କହି ଲୋକଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଘରୁ

ବାହାରି ଗଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦଟିଏ ବାହାରି ଆସିଲା, 'ବ୍ଲାକ୍ ହାଉଣ୍ଡ୍' ??

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଘଟଣାଟା କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଫୋନ୍ ଆସିଛି ବୋଲି ବୟ୍ ଆସି ତାଙ୍କୁ ବା କାହିଁକି ଡାକିଲା ? ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାଙ୍କର ଧାରଣା ଜନ୍ମିଥିଲା ହୁଏତ ମାଳମା ଅଥବା ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଡାକିଥିବେ । ସେଇଥି ପାଇଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଉଠି ଯାଇଥିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ୩୦୩ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌କୁ ଫେରି ଆସି ବୟ୍‌କୁ ଡାକି ପଚାରିଲେ ।

ବୟ୍ କହିଲା, ନା, ଆପଣଙ୍କ ନାଁ' ଧରି କେହି ଡାକୁ ନ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ୩୦୩ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌କୁ ଡାକିଦେବା ପାଇଁ ଫୋନ୍ ଆସିଥିଲା । ବୟ୍ ଚାଲିଗଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆହୁରି ସମସ୍ୟାରେ ପଡ଼ିଗଲେ ।

ବୟ୍‌ର ଇନ୍‌ଫରମେସନ୍ ଯଦି ସତ୍ୟ ହୁଏ, ତେବେ ୩୦୩ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ବ୍ଲାକହାଉଣ୍ଡ୍ ବାସକରେ । ହୁଏତ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅସାମାଜିକ ବୃତ୍ତି ସହିତ ଏଇ ବ୍ଲାକହାଉଣ୍ଡ୍ ନାମଧାରୀ ଲୋକଟିର ସମ୍ପର୍କ । କିନ୍ତୁ ୩୦୩ ନମ୍ବର ରୁମ୍ ଯେ···

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉଠିଆସି ନିଜେ ଆଉ ଥରେ ରୁମ ନମ୍ବରଟା ଦେଖିଲେ । ତାଙ୍କର ରୁମ୍ ଦୁଆରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଲେଖା ରହିଛି ୩୦୩ । ତା'ହେଲେ ?

ସେ ଲୋକଟା ବା ଗଲା କେଉଁଆଡ଼େ ? ବ୍ଲାକ ହାଉଣ୍ଡ୍ ନାମଧାରୀ ସେ ଲୋକଟି ନିଶ୍ଚୟ ଜଣେ ଛଦ୍ମବେଶୀ ହେବ । ହୁଏତ ତା'ପଛେ ପଛେ ବାହାରି ଯାଇଥିଲେ, ଲୋକଟା କେତେ

ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ରହୁଛନ୍ତି ଜାଣି ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ସେଇଟା ଭଦ୍ରତା ନୁହେଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ପୁଣି ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ଫେରି ଗଲେ ।

ଏଗାରଟା ବାଜିବାକୁ ଗଲାଣି ।

ନୀଳିମା କାହିଁ ? ଏଠାରେ ଯେ ପ୍ରତିଟି ଘଟଣା ରହସ୍ୟାବୃତ ମନେ ହେଉଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ଟିକୁ ଯେତେବେଳେ ଚଳନ୍ତା ଗାଡ଼ିରୁ ଚାହିଁଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଏଇଟି ଗୋଟିଏ ରହସ୍ୟ ପୋତ ପରି ଦେଖା ଯାଉଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଇ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ସେ ଯେଉଁ କେତେଜଣ ଲୋକଙ୍କ ସଂସର୍ଗରେ ଆସିଲେଣି, ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣେ ରହସ୍ୟମୟ ନାୟକ ପରି ମନେ ହେଉଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କର ସମୟ କଟିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲା ।

କଲିଂବେଲ ଟିପିଲେ । ବୟ ଆସିଲା ।

ଖାନା ଲଏଗା ସା'ବ୍ ?

ନା, ଖାନା ପରେ ଆଣିବୁ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ରୁମରେ ଅଛନ୍ତି ?

ବୟ ଫେରିଆସି କହିଲା, ନାହାନ୍ତି ।

ଆଚ୍ଛା, ତମ ଏଠି 'ବ୍ଲାକ ହାଉଣ୍ଡ' ନାମରେ କେହି ବାସ କରନ୍ତି ?

ବୟଟି କପର ବସ୍ତାରିତ ନେତ୍ରରେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଚାହିଁଲା ।

ବୋଧହୁଏ ସେ କିଛି ବୁଝି ପାରୁ ନ ଥିଲା ।

ଆଚ୍ଛା, 'କାଲା ଚଷମା' କେହି ପିନ୍ଧନ୍ତି ?

ଏଥର ବୟଟି ହସି ଉଠିଲା ।

କାଲା ଚଷମା ତୋ ସବ୍ ସାହେବ ପହନ୍‌ତେହେଁ !! ଆପ୍‌କା ଭି.....

କ'ଣ କହିବାକୁ ଯାଇ ବୟସ୍କଟି ଅଟକି ଗଲା । ବୋଧହୁଏ ନିଜକୁ ସଂଯତ କରିନେଲା ।

ବ୍ରେକ୍‌ଫାଷ୍ଟ ଯ୍ୟା ଡିନର୍ କ୍ୟା ଲଉଁଗା ।

ପିଛୁ, ହାମ୍ ପିଛୁ ଖବର ଦେଗା । ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ସ୍ୱର କିପରି କର୍କଶ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା ।

ଚୌରଙ୍ଗୀ ବକ୍ଷରେ ସଂଧ୍ୟା ନଇଁଲା । ଆଲୋକ ମାଳରେ ସୁଶୋଭିତ ହୋଇ ଉଠିଲା ପଥ ଘାଟ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଝରକା ଖୋଲି ନିର୍ବାକ୍ ଚିତ୍ତରେ ଚାହିଁଥିଲେ ଜନ ସମୁଦ୍ର ଆଡ଼କୁ ।

କିନ୍ତୁ ନୀଲିମା କାହିଁ ! ସେ କ'ଣ ଆଉ ଫେରିବ ନାହିଁ ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌କୁ ?

ଖୁବ୍ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ।

ଆଜି ସମସ୍ତ ଦିନଟା ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଆଉ ଦୁର୍ଭାବନା ଭିତରେ ଦେଇ କଟିଗଲା । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନକୁ ତିନିଥର ଖୋଜି ସାରିଲେଣି । ମାତ୍ର ସେ ମଧ୍ୟ ଫେରିନାହିଁ ।

ତାଙ୍କର ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ରେ ଅବସ୍ଥାନ ଯେପରି ଏକ ରହସ୍ୟମୟ ପରିବେଶ ପରି ସେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ।

ଲାଲସିଂହ କ'ଣ ତାଙ୍କୁ ପରିହାସ କରିବା ପାଇଁ ନୀଳିମା ମାଧ୍ୟମରେ ଏଠାକୁ ଡାକି ଆଣିଛି ?

ଦୁଆରେ ବାହାରୁ କିଏ କରାଘାତ କଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସଚେତନ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ଘରଟାରେ ଅନ୍ଧକାର ରାଜତ୍ୱ ବିସ୍ତାର କରୁଛି । ସୁଇଚ୍ ଟିପି ବତୀ ଜଳାଇଲେ ।

ଦୁଆରଟା ସେ ଭିତରୁ ବନ୍ଦ କରି ଶୋଇଥିଲେ । ଆଉ ଖୋଲି ହୋଇନାହିଁ । ବାହାରେ ହୁଏତ ମାଲମା ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି, ଅଥବା ମିସ୍...

କ୍ଷିପ୍ର ହସ୍ତରେ ଦରଜା ଖୋଲିଦେଲେ । ବାହାରେ ଟ୍ରେ ହାତରେ ଧରି ଠିଆ ହୋଇଚି ପଗଡ଼ି ଓ ଚପକନ ପିନ୍ଧା ସେଇ ବୟ୍ଟି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମନ ଫିକା ପଡ଼ିଗଲା ।

ବୟ୍ଟି ଟ୍ରେ ହାତରେ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ।

ହଠାତ୍ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କଲା ଟ୍ରେ ଉପରେ ଥିବା ଦୁଇ ତିନିଖଣ୍ଡ ଚିଠି । କ୍ଷିପ୍ର ହସ୍ତରେ ସେଇଗୁଡ଼ିକ ଉଠେଇ ନେଲେ ।

ମାନ୍ୟବର,

ଦାନବୀର ଲାଲ୍‌ସିଂହ ;

ସୁଇଟ୍ ନଂ ୩୦୩ ।

ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ ।

କଲିକତା ।

ତିନୋଟି ଯାକ ବନ୍ଦ ଲଫାପା । ସମାନ ଠିକଣା । କେବଳ ଦ୍ୱିତୀୟ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକରେ 'ମାନ୍ୟବର' ଶବ୍ଦଟି ନାହିଁ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକରେ 'ଦାନବୀର' ଶବ୍ଦଟି ନାହିଁ ।

ବୟ୍ଟି ନିବିଷ୍ଟ ଚିତ୍ତରେ କଫି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ହେଲା ପରି ଚିଠି ଗୁଡ଼ିକ ଓଲଟ ପାଲଟ କରୁଥିଲେ ।

ଚିନି ଜ୍ୟାଦା ଔର୍ କମ୍ ? ବୟ୍ ପଚାରିଲା ।

ଏକଦମ୍ ନହିଁ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଗୋଟାଏ ଖିଆଲରେ କହିଦେଲେ ।

ବୟୁଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲା । ତା'ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚନା ଟ୍ରେଟି ଚନା ପାତ୍ରରେ ରଖିଦେଇ ଘରୁ ବାହାରି ଯାଉଥିଲା ।

ଶୁଣ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଡାକରେ ବୟୁ ଫେରି ଆସିଲା ।

ଏ ଘରେ ଯେଉଁ ସାହେବ ରୁହନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତମେ କେତେ ଦିନ ହେଲା ଚିହ୍ନୁଚ ?

ବହୁତ୍ ଦିନ୍‌ସେ ? ବୟୁଟି କହିଲା ।

ଅନ୍ତତଃ !!

ପାଞ୍ଚ୍ ଛେ ସାଲ୍‌ସେ ।

ପାଞ୍ଚ ଛଅ ବର୍ଷ ହେବ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ଏ ରୁମ୍ ତୋ ସାହେବ୍‌କା ରିଜର୍ଭ ରହ୍‌ତା ହୈ । ବୟୁଟି କହିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆହୁରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ବୟୁଟି ଧୀରେ ଧୀରେ ରୁମ୍‌ରୁ ବାହାରି ଗଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିଠି ତିନୋଟିକୁ ଯାକ ଓଲଟ ପାଲଟ କରି ପୋଷ୍ଟ ଅଫିସର ମୋହର ପଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ।

ଖଣ୍ଡିଏ ଆସିଚି ଅନୁଗୁଳରୁ । ଆଉ ଖଣ୍ଡିଏ ପୁରୀରୁ । ଅନ୍ୟ ଖଣ୍ଡିକ ବୋଧହୁଏ କଲିକତାରୁ । ମୋହରଟା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିଠି ଗୁଡ଼ିକ ଖୋଲିବେ କି ନାହିଁ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ । ଧୂମାୟିତ କଫି କପ୍‌ଟା ଉଠାଇ ମୁହଁରେ ଲଗାଇଲେ ।

ଇସ୍... ଚିନି ଆଦୌ ପଡ଼ି ନାହିଁ । ମୁହଁଟା ବିଷେଇ ଉଠିଲା ।

ସେ ବୟୁ ବୟୁ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ ।

ବୟୁ ଆସିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିନି ମାଗିଲେ ।

ବସ୍ତୁଟି ଏପରି ଏକ ବେଖାପ ଗୃହାଣୀରେ ଅନେଇଲା ଯେ, ମନେ ହେଉଥିଲା ସେ ଯେପରି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ପାଗଳ ମନେ କରୁଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଶେଷରେ ତିନିଖଣ୍ଡ ଚିଠି ଭିତରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଖୋଲିଲେ । ଯେଉଁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ପୁନାରୁ ଆସିଥିଲା ।

ପୁନା ମେଡ଼ିକାଲ କଲେଜର ପରିଚାଳନା ଦପ୍ତରରୁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଆସିଛି ।

ଚିଠିର ସାରାଂଶ ହେଉଚି, ଆପଣଙ୍କ ଦୟା ଓ ବଦାନ୍ୟତା ପାଇଁ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଛୁ । ଆପଣଙ୍କ ପରି ମହତ୍ ଓ ହୃଦୟବାନ ଲୋକ ଆମ ଦେଶରେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ହେଲେ, ଦେଶର ଦୁରବସ୍ଥା ପାଣି ଫୋଟକା ପରି ମିଳେଇ ଯାଆନ୍ତା । ଆପଣ ଆମ ମେଡ଼ିକାଲ ପାଇଁ ଯେଉଁ ପ୍ରଚୁର ଅର୍ଥ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି, ଆମେ ସେହି ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି 'ଦାନବୀର ଲାଲସିଂହ' ନାମରେ ଏକ ଓ୍ୱାର୍ଡ ତିଆରି କରିଛୁ । ସେଥିରେ ଏକ ଶହରୁ ଅଧିକ ରୋଗୀଙ୍କ ପାଇଁ ସିଟ୍‌ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଛି । ଆଶା କରୁଛୁ ଆପଣ ଆମର ଏଇ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ।

ଆଗାମୀ ୧୦ତାରିଖରେ ଦାନବୀର ଲାଲସିଂହ ଓ୍ୱାର୍ଡର ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଉତ୍ସବ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବ । ଆମେ ଏହି ଉତ୍ସବକୁ ଆପଣଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛୁ । ଏହି ଉତ୍ସବରେ ଆମ ରାଜ୍ୟର ଗଭର୍ଣ୍ଣର ଉପସ୍ଥିତ ରହିବେ ଏବଂ ଆମେ ସ୍ଥିର କରିଛୁ, ଆମ ମେଡ଼ିକାଲ ତରଫରୁ ଆପଣଙ୍କୁ 'ଦାନବୀର' ପଦବୀରେ ଭୂଷିତ କରିବୁ ।

ଆପଣ ଆମ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରି ସେହି ଉତ୍ସବ ଦିନ ନିଶ୍ଚୟ

ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବେ । ଆମ ବୋର୍ଡ ତରଫରୁ ଆମେ ନିବେଦନ ଜଣାଉଛୁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ସାରି ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଚିନ୍ତା କଲେ । ଆଜି ୬ତାରିଖ । ୧୦ ତାରିଖ ଆଉ ବେଶୀଦିନ ବାକି ନାହିଁ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ । ଯେଉଁଟା କଲିକତାରୁ ପୋଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲା । ସେ ଖଣ୍ଡିକ ମଧ୍ୟ ଖୋଲିଲେ ।

କଲିକତାର ଏକ ଅନାଥାଶ୍ରମରୁ ଆସିଛି । ଚିଠିର ସାରାଂଶ ହେଉଛି,

ପ୍ରତି ମାସରେ ସେମାନେ ଯେଉଁ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଟଙ୍କା ସାହାଯ୍ୟ ପାଆନ୍ତି, ତାହା ପ୍ରାୟ ଏକ କିମ୍ବା ଦୁଇ ତାରିଖ ଭିତରେ ମିଳି ଯାଇଥାଏ । ମାତ୍ର ଏମାସ ୫ତାରିଖ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଟଙ୍କାଟା ସେମାନଙ୍କ ହସ୍ତଗତ ହୋଇନାହିଁ ।

ତେଣୁ ବିନୀତ ନିବେଦନ କରି କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ, ଅକସ୍ମାତ୍ ଯଦି ପଠାଇବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ଦୟାକରି ପତ୍ର ପାଠମାତ୍ରେ ପଠାଇ ଯେପରି ବାଧିତ କରନ୍ତି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିଠି ପଢ଼ିସାରି କିଛି ସମୟ ନୀରବରେ ବସି ରହିଲେ । ଆଉ ରହିଲା ତୃତୀୟ ଓ ଶେଷ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ । ସେ ବି ହୁଏତ କୌଣସି ନିବେଦନ ଆବେଦନରେ ପୂରି ରହିଥିବ । କିନ୍ତୁ ଅସଲ ଲୋକଟି ଗଲା କେଉଁଆଡ଼େ ?

ସେ ତୃତୀୟ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଚିରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ଦରଜାରେ କାହାର କରାଘାତ ଶୁଣିଲେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପରେ କୋମଳ କଣ୍ଠର ଏକ କ୍ଷୀଣ ଲହରୀ ଭାସି ଆସିଲା—ମେ ଆଇ କମ୍ ଇନ୍ ?

ଓ ଇଏସ୍ ! ସତ୍ୟବ୍ରତ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଉତ୍ତର

ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ନିମିଷକ ମଧ୍ୟରେ ତମାଖଣ୍ଡ ଯାକ ଚଟି ସେ ଟେବୁଲ୍ କ୍ଲଥ ତଳେ ଲୁଚାଇ ଦେଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଲୀଳାୟିତ ଛନ୍ଦରେ ଆଗେଇ ଆସୁଥିଲା ।

ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ବହୁ ସମୟ ହେବ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ ।

ମାଳମା ଫେରିନାହିଁ ? ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଆଖିରୁ ବିସ୍ମୟର ପାଖୁଡ଼ା ଝରି ପଡୁଥିଲା ।

ନା ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ତ ! ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି, ସେ କେଉଁଠି ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ବସିଛି !

ଆପଣ ଏତେ ବେଳଯାଏ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲେ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ବ୍ରାଉନର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏଡ଼େଇ ପଚାରିଲେ ।

ଆପଣ ଚା' ଜଳଖିଆ ଖାଇଲେଣି ? ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ହୁଏତ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏଡ଼େଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ।

ଆପଣ ସେଇ ସକାଳ ଦଶଟାରୁ ଯେ କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଗଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ଅନେକ ବାର ଲୋକ ପଠାଇ ନିରାଶ ହେଲିଣି ।

ଆପଣ ନିଜର ନିତ୍ୟକର୍ମ ଶେଷ କରନ୍ତୁ, ବାହାରୁ ଟିକିଏ ଯାଇ ବୁଲି ଆସିବା ।

ମିସ ବ୍ରାଉନ ଉଠି ଠିଆହେଲା । ଦେହ ମୁହଁରେ କିପରି କ୍ଳାନ୍ତି ଭରି ରହିଥିଲା ।

ଆପଣଙ୍କୁ ବୋଧହୁଏ ଖୁବ୍ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ନିସ୍ତେଜ ଅଙ୍ଗଲତା ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ କପରର ଫିକା ହସ ଟିକେ ହସିଲା । କହିଲା, ଆପଣ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ନିତ୍ୟକର୍ମ ଶେଷ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏଇ ପନ୍ଦର ମିନିଟ ଭିତରେ ଆସୁଚି ।

ଅଦ୍ଭୁତ ! ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଗତି ପଥକୁ ଚାହିଁ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚମକିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ସା'ବ୍ ! ଆପ୍‌କା ଟେଲିଫୋନ୍ !!

ଟେଲିଫୋନ୍ ? ପୁଣି ? ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଉଠି ଚାଲିଗଲେ । ସେହି କମନ୍ ରୁମଟିରେ ସକାଳ ଅପେକ୍ଷା ଲୋକ ସଂଖ୍ୟା ଦୁଇଗୁଣରୁ ଅଧିକ ଥିଲା ! କପରର ଏକ ସିନ୍ଗ୍ଧ ପରିବେଶ ସେଠାରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲା ।

ହ୍ୟାଲୋ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ରିସିଭର କାନରେ ଦେଇ କହିଲେ ।

ଅପର ପ୍ରାନ୍ତରୁ ଏକ ବିଚଳିତ କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା । ଆପଣ 'ନିକାମ କାଫେ'କୁ ଆସନ୍ତୁ ରାତି ଦଶଟାରେ, ମୁଁ...

ଅପର ପ୍ରାନ୍ତରୁ ଆଉ କିଛି ଶୁଭିଲା ନାହିଁ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ରିସିଭରଟା କାନରେ ଦେଇ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ତା'ପରେ ଅପରପ୍ରାନ୍ତରୁ ରିସିଭରଟା ଟେଲିଫୋନ ଯନ୍ତ୍ର ଉପରେ ରଖି ଦେବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବିସ୍ମିତ ହେଲେ । ସ୍ୱରଟା ଯେ ନୀଳିମାର ସେଥିରେ ବିଶେଷ ସନ୍ଦେହ ନଥିଲା । ମାତ୍ର ସେ କେଉଁଠୁ କାହା ପାଖକୁ ଫୋନ୍ କରୁଥିଲା ? ସେ କ'ଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୂପେ ଜାଣିଥିଲା ଯେ ତା' ଫୋନ୍ ମୁଁ ଧରୁଚି । ତା'ଛଡ଼ା କଥା କହୁଁ କହୁଁ ହଠାତ୍ ଅଟକି ଗଲା କାହିଁକି ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚମକିତ ମନରେ ଘରୁ ପଦାକୁ ବାହାରିଲେ ।

ନିଶ୍ଚୟ ନୀଳିମା ଫୋନ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏପରି ଏକ ଜାଗାରୁ

କରିଥିଲ ଯେଉଠିଁ ତାକୁ ଲୁଚେଇ ଲୁଚେଇ ଫୋନ କରିବାକୁ ହେଉଥିଲା । ଅଥବା ଫୋନରେ ଯାହା ସେ କହୁଚି ଅନ୍ୟକେହି ନ ଶୁଣୁ ଏଇ ତାରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । କଥା କହୁ କହୁ ଦୈବାତ୍ ଲୋକ ଆସିପଡ଼ି ଥିବାରୁ ନୀଳମା ଚୁପ୍ ହୋଇଗଲା । ଯା' ଫଳରେ ସେ ସମସ୍ତ କଥା କହିବାକୁ ଆଉ ଅବକାଶ ପାଇଲା ନାହିଁ । ସମୟ ଏତେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଆଉ ସୁଯୋଗ ଏତେ କମ ଥିଲା ଯେ, ନୀଳମା ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ନମସ୍କାରଟିଏ ଜଣାଇବାକୁ ବି ଅବକାଶ ପାଇ ନ ଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ନୀଳମାର ଏକ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥା କଥା ଚିନ୍ତା କରୁ କରୁ ରୁମରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ଘଡ଼ିରେ ମାତ୍ର ସାତଟା ବାଜୁଚି ।

ଘଟଣାଟାକୁ ଠିକ୍ ସେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲେ । ହାତରେ ସିଗାରେଟଟା ପୋଡ଼ି ପୋଡ଼ି ନିଆଁ ଆଙ୍ଗୁଳି ସ୍ପର୍ଶକଲା । ଛିଆଁ ଲାଗିଲା ଏବଂ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚେଇଁ ଉଠିଲେ ।]

ବେଶ୍ ତ ! ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ବି ଆସିଲେ ନାହିଁ ? ମନେ ମନେ ପ୍ରଶ୍ନ କରି ଉଠିଲେ ।

ସକାଳେ କ'ଣ କହିବାକୁ ଯାଇ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ କହି ପାରିଲା ନାହିଁ । ହୁଏତ ସେତିକିବେଳେ ଘଡ଼ିରେ ଦଶଟା ବାଜି ନ ଥିଲେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଠାରୁ ତାର ଆତ୍ମ କାହାଣୀ ଶୁଣି ଥାଆନ୍ତେ । ଅଥବା ତା' ମନର ଅନ୍ଧକାର ଗହ୍ୱରରୁ ଏପରି କୌଣସି ସୂତ୍ର ଆବିଷ୍କାର ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା ଯାହା ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନରେ

ସହାୟକ ନ ହେଲେ ବି ମନରେ ଯଥେଷ୍ଟ କୌତୁହଳ ସୃଷ୍ଟି କରି ଥାଆନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ସେ ଚାଲିଗଲା ।

ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଆସିବାକୁ କହି ନ ଆସିଲା କାହିଁକି ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟା ହେବ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ।

ଘଡ଼ିରେ ଆଠଟା ବାଜିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆଉ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରଖି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସକାଳ ଆଠରୁ ରାତି ଆଠଟା । ଏଇ ଗୋଟାଏ ଘରେ ବାରଘଣ୍ଟା ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଗଲାଣି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉଠି ଠିଆହେଲେ । ନିଜେ ସେ ଯାଇ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନକୁ ଡାକିବେ । ସେ ଯେପରି କ୍ଲାନ୍ତ ମନେ ହେଉଥିଲା, ବୋଧହୁଏ ଶୋଇ ପଡ଼ିଛି ।

୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମ ଆଗରେ ଭେଲଭେଟ ପର୍ଦ୍ଦାଟା ଝୁଲୁଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ସ୍ପର୍ଶ କରିବେ କି ନାହିଁ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ ।

ରୁମ ଭିତରୁ ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ କଣ ଭାରି ଜିନିଷ ପତନର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏକ ବ୍ୟଥିତ ନାରୀ କଣ୍ଠରୁ ଶୁଣାଗଲା, ନୋ-ନୋ-ନୋ, ଆଇ ହାଭ୍ ନଥିଂ ଟୁ ସେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କାନଟା ଆଉଟିକେ ଦରଜା ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଦେଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେଇ ଫ୍ଲୋରରେ ଲିଫ୍‌ଟଟା ଆସି ଅଟକିଲା, ଏବଂ ଦୁଇ ତିନିଜଣ ଲୋକ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ଭଦ୍ରତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ ନିଜ ରୁମ ଆଡ଼କୁ ଫେରି ଆସି, ଦରଜା ଖୋଲିବାର ବାହାନା କଲେ ।

ଲିଫ୍‌ଟରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଲୋକମାନେ ନିଜେ ନିଜ ରୁମ୍ ଆଡ଼କୁ

ଆଗେଇ ଗଲେ । ସେମାନଙ୍କ ପାଦଶବ୍ଦ ମିଳେଇ ଯିବା ଯାଏ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅପେକ୍ଷା କଲେ ।

ହଠାତ୍ ୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମର ଦୁଆର ଖୋଲିଗଲା । ଜଣେ ଆଂଲୋ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ସାହେବ ସାମନା ସାମନି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଦେଖି ଟିକିଏ ହସି ଦେଲା । ତା'ପରେ ସେ ସଶବ୍ଦରେ ଲିଫ୍ଟ ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଗଲା ।

ସେହି ଆଂଲୋ ସାହେବଟିର କପାଳରେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ କଟା ଚିହ୍ନ । ଆଖି ଯୋଡ଼ାକରେ କପରି ହିଂସ୍ର ଚାହାଣୀ । ମୁହଁଟା କପରି ଅସ୍ୱାଭାବିକ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମୁହୂର୍ତ୍ତକରେ ଯାହା ଦେଖି ଦେଇଥିଲେ ।

୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମରୁ ଏକ ଚାପା କାନ୍ଦଣାର ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠିଲେ ।

ଏଥର ଭେଲଭେଟ ପର୍ଦ୍ଦା ଆଡ଼େଇବାକୁ ଆଉ ବିଶେଷ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଦୁଆରଟା ଆଉଜା ହୋଇଥିଲା ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଗୋଟାଏ ସୋଫା ଉପରେ ମୁହଁ ମାଡ଼ି କରି କରି ହୋଇ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ବେଳେବେଳେ ଅଧିକ ଯୋରରେ କୋହ ଉଠୁଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ଘରର ସୌଖୀନ ପରିପାଟୀ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲା । ତଥାପି ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଆଖିରେ ଯେ ଲୁହ ।

ଏକ୍‌ସକିଉଜ୍ ମି, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ !! ସତ୍ୟବ୍ରତ କପରି ବିନୀତ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ।

ମିସ ବ୍ରାଉନ ହଠାତ୍ ଚମକି ପଡ଼ି ମୁହଁ ଉଠାଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଚାହିଁଲା । ଆଉ ସେ ନିଜକୁ ସମ୍ବରଣ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ ହୁଏତ ।

ସେଠାରୁ ଉଠିପଡ଼ି ଜୋର ବେଗରେ ଛୁଟି ପଳାଇଲା । ଗୋଟିଏ ଘର ଭିତରେ ପଶିଯାଇ କବାଟ କିଳିଦେଇ ଭେ-ଭେ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ କପରି ଏକ ଅଡୁଆ ପରିସ୍ଥିତି ଭିତରେ ପଡ଼ିଗଲେ । ଆଉ ସେଠାରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଉଠି ଚାଲି ଆସିଲେ ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯାଇ ନିଜ ରୁମରେ ଚୁପ୍ ଚାପ୍ ବସି ରହିଲେ ।

ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ କଣ ତାଙ୍କର କରଣୀୟ କିଛି ଥିଲା ?

ନିଜକୁ ନିଜେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ । ନା, ନା, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ସହିତ ତାଙ୍କର ବା କେତେ ଦିନର ପରିଚୟ !! ହୁଏତ ସେଇଟା ତାଙ୍କର କୌଣସି ଘରୋଇ ସମସ୍ୟା ହୋଇଥିବ ।

ଘଡ଼ିରେ ସମୟ ବଢ଼ି ଚାଲିଥିଲା ।

ଦଶଟା ଭିତରେ ତାଙ୍କୁ ନିଜାମ କାଫେକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ସେ କାଫେଟା ? ଭାବିଥିଲେ ମିସ ବ୍ରାଉନଠାରୁ ପଚାରିବୁଝି ଥାଆନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ଟେଲିଫୋନ ଡିରେକ୍ଟରୀଟା ଦେଖି ଦେଲେ ତ ଠିକଣାଟା ଜାଣି ହୋଇଯିବ !

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉଠି ଠିଆହେଲେ । କମନରୁମ ଆଡ଼େ ଆଗେଇ ଯାଉ ଯାଉ ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ସକାଳର ସେଇ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଗଲା । ଯିଏ ତାଙ୍କ ହାତରୁ ଟେଲିଫୋନ ରିସିଭରଟା ଛଡ଼େଇ ନେଇଥିଲା ଏବଂ ନିଜକୁ ବ୍ଲାକ ହାଉଣ୍ଡ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେଇଥିଲା । ସେ ବୋଧହୁଏ କମନ ରୁମ ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିଲା । ଫୋନ ଆସିଥିଲା ହୁଏତ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଦେଖି ସାମାନ୍ୟ ହସିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କଟେଇ କଟେଇ ଚାହିଁଲେ । ଲୋକଟା ସିଧା

ସଳଖ ସିଡ଼ି ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଯାଉଥିଲା । ଭୁଲରେ ବ ଥରେ ପଛକୁ ବୁଲି ଅନାଇଲା ନାହିଁ ।

କମନରୁମରେ କୋଳାହଳ ବଢ଼ି ଯାଇଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ଟେଲିଫୋନ ଡିରେକ୍ଟରୀଟା ଉଠେଇ ନେଇ ନିଜାମ କାଫେର ଠିକଣା ଖୋଜି ବାହାର କଲେ । ନମ୍ବରଟା ଟିପାଖାତାରେ ଟିପି ରଖି ଡିରେକ୍ଟରୀଟା ବନ୍ଦ କଲା ବେଳକୁ ହାତରୁ ଆଉଜଣେ କାଢ଼ିନେଲା ।

ମୋର ଗୋଟାଏ ନମ୍ବର ଦରକାର ଥିଲା । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ସ୍ମିତ ହସି କହିଲା ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଟେଲିଫୋନର ଡାଏଲ ଘୁରେଇଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅବାକ୍ ହୋଇ ମିସ ବ୍ରାଉନ ଆଡ଼କୁ ଅନାଇ ରହିଲେ ।

ବେଶଭୂଷାର ପରିପାଟୀ, ଆତ୍ମ ସମ୍ବରଣର ବାହାଦୁରୀ, ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଆହୁରି ଅବାକ୍ କରିଦେଲା । ଖୁବ ବେଶୀ ହେଲେ ଦଶ ମିନିଟ ପୂର୍ବରୁ ସେ ଯେଉଁ ବ୍ରାଉନକୁ ଦେଖିଥିଲେ ଏ କ'ଣ ସେଇ ବ୍ରାଉନ ?

ଫୋନରେ ମାତ୍ର ପଦେକଥା । 'ଆଇ ଆମ ଅଲ୍ ରାଇଟ' । ମିସ୍ ବ୍ରାନ ରିସିଭର ରଖିଦେଇ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ହାତ ଧରିଲା, ଆସନ୍ତୁ !

କେଉଁଆଡ଼େ ?

ଟିକିଏ ବୁଲି ଆସିବା ।

କିନ୍ତୁ ମୋର ଯେ ଅନ୍ୟ ଆଡ଼େ କାମ ଅଛି ।

ମିସ ବ୍ରାଉନର ମୁହଁଟି ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଲା ।

ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖିତ ମିସ ବ୍ରାଉନ । ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ସହଯୋଗ କରି ପାରୁ ନାହିଁ । ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ ।

ଆପଣଙ୍କୁ କଥାଦେଇ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସି ପାରିଲି ନାହିଁ ।

ସେ ଜେଣ୍ଟେଲମେନ କିଏ ଆସିଥିଲେ ଆପଣଙ୍କ ରୁମ୍‌କୁ ?

ମୋର ଭାଇ ହୁଅନ୍ତି । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନୀରସ ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା । ଯେପରି ମୁହୂର୍ତ୍ତକେ ସମସ୍ତ ଉତ୍ସାହ ତା'ର କମିଗଲା । ପୁଣି କହିଲା, ମା ଭୀଷଣ ଅସୁସ୍ଥ !!

ଖୁବ୍ ଦୁଃଖର କଥା ମିସ ବ୍ରାଉନ ! ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଯିବେ ।

ମିସ ବ୍ରାଉନ ଏକ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗକରି କହିଲା, ମା'ଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାର ମୋର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

ମାନେ ?

ସେ ଅନେକ କଥା । ମା' ମୋତେ ତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି । ଅଥଚ ମୋରି ଉପରେ ଆମର ପରିବାର ନିର୍ଭର କରେ । ଭାଇ ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ । ମୁଁ ଦେଇ ନ ପାରିବାରୁ ମୋତେ ଗାଳି ମନ୍ଦ ଦେଇ ଚାଲିଗଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ହୃଦୟ ସମବେଦନାରେ ପୂରି ଆସିଥିଲା । ସେ ନୀରବରେ ଆଗେଇ ଯାଉଥିଲେ, ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ମିସ ବ୍ରାଉନର ଆୟର ପନ୍ଥା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପଚାରି ବୁଝିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ କାହାରି ପେଶା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପଚାରିବା ଏ ଜାତିର ସଭ୍ୟତା ନୁହେଁ ।

ମିସ ବ୍ରାଉନ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଆଗେଇ ଯାଉଥିଲା ।

ଦୁହେଁ ଯାଇ ଲିଫ୍‌ଟ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଲିଫ୍‌ଟରେ ଚଢ଼ିଲେ । ମିସ ବ୍ରାଉନ ମଧ୍ୟ ଚଢ଼ିଲା ।

ଆପଣ କୁଆଡ଼େ ଯିବେ ?

ନାଁ, ଚାଲନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଟ୍ୟାକ୍‌ସିରେ ଚଢ଼େଇ ଦେଇ ଆସିବ ମିସ ବ୍ରାଉନ ନୀରସ ସ୍ୱରରେ କହିଲା ।

ଆପଣ ମୋ ସଙ୍ଗରେ ଯିବେ ?

କେଉଁଠାକୁ ?

ନିଜାମ କାଫେ ।

ହଠାତ୍ ମିସ ବ୍ରାଉନର ଆଖି ଯୋଡ଼ିକରେ କୌତୁହଳ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତ କ୍ଲାନ୍ତି ଅବସାଦ ଯେପରି ଦୂରେଇ ଗଲା ।

ଆପଣ କ'ଣ ସେଠାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି ?

ମାନେ ? ଏଥର ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଖିରେ କୌତୁହଳ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ଆଜି ନିଜାମ କାଫେରେ ଏକ ପ୍ରୀତି ଉତ୍ସବ ସମାରୋହରେ ଆୟୋଜିତ ହୋଇଛି । କେଉଁଠିକାର ଏକ ରାଜାସାହେବ କଲିକତାର ବଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସାୟୀ ଓ ମାନ୍ୟଗଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଛନ୍ତି । ହାଇଦ୍ରାବାଦର ନିଜାମ ସ୍ୱୟଂ ସେ ଉତ୍ସବ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିବେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମିସ ବ୍ରାଉନର ମୁହଁକୁ କପଟ ସନ୍ଦିଗ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନାଇ ରହିଲେ ।

ଇଏସ ମିଃ ମହାପାତ୍ର ! ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟା ଛଅଟା ଯାଏ ସେଠାରେ ଥିଲି ।

ମାନେ ?

ନିଜାମ କାଫେର ଡେକୋରେସନ କରିବାର ଭାର ଥିଲା ଆମର କମ୍ପାନୀ ଉପରେ । ମୁଁ ନିଜେ ଯାଇ ସେଠାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଆସିଛି । ଖୁବ୍ କଡ଼ାକଡ଼ି ବ୍ୟବସ୍ଥା । ନିମନ୍ତ୍ରିତ ବ୍ୟକ୍ତି-

ମାନଙ୍କ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ଆଜି ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ପୋଲିସର କଡ଼ା ପହରା ରହିଛି । ଆପଣ ଯଦି ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି, ତେବେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ ।

ଗୋଟାଏ ଟ୍ୟାକ୍ସି ଆସି ଠିଆ ହେଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉଠି ବସିଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଫୁଟ୍‌ପାଥ ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ।

ଆସନ୍ତୁ !! ସତ୍ୟବ୍ରତ ଡାକିଲେ ।

ମିସ ବ୍ରାଉନ ବିନା ପ୍ରତିବାଦରେ ଟ୍ୟାକ୍ସିକୁ ଉଠିଗଲା ।

କାହିଁ ସା'ବ୍ ? ଡ୍ରାଇଭର ପଚାରିଲା ।

ରେଡ୍ ରୋଡ୍ ।

ଡ୍ରାଇଭରଟି ଥରେ ପଛକୁ ଅନାଇ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଦେଲା । ତା'ପରେ ଗାଡ଼ି ରେଡରୋଡ଼ ଅଭିମୁଖରେ ଛୁଟାଇ ଦେଲା ।

ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ଆଉ କିଏ କିଏ ଅଛନ୍ତି ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ହଠାତ୍ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

ମା' ଆଉ ଦୁଇଟି ଭାଇ ।

ସେମାନେ କ'ଣ କରନ୍ତି ?

ସାନ ଭାଇଟି ଜୁନିଅର କେମ୍ବ୍ରିଜ ପଢ଼ୁଛି । ଆଉ ବଡ଼ଭାଇ, ଆଜି ଯିଏ ଆସିଥିଲେ । ସେ ବେକାର । ଚରିତ୍ରହୀନ । ମଦ୍ୟପ ।

ହୁଁ ! ଆପଣ କାହିଁକି ଘର ଛାଡ଼ିଲେ ?

ମୁଁ ମୋର ସବା ସାନଭାଇଟିକୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲି । ସେଇଥି ପାଇଁ ମା ମୋତେ ପିଟି ପିଟି ଘରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥିଲେ ।

ହୋଇଥିଲା । ସେ ମିସ ବ୍ରାଉନ ମୁହଁକୁ ଭଲ କରି ଅନାଇଲେ । ଅବିଶ୍ୱାସ ପୂରି ରହିଥିଲା ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଖିରେ ।

ହଁ, ମିଃ ମହାପାତ୍ର ! ସାନ ସାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଛନିତାଲା କିମ୍ବା ଗୃହତାଲାର ଝିଡ଼କା ଉପରୁ ତଳକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେବାରେ ମୋତେ ଭାରି ଆନନ୍ଦ ଲାଗୁଥିଲା ।

ମିସ ବ୍ରାଉନ ସ୍ୱରରେ ଅପୂର୍ବ ଏକ ଉତ୍ତେଜନା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ସେ କହି ଚାଲିଥିଲା, ଖାଲି କ'ଣ ମୋର ସାନ ଭାଇକୁ ! ମୁଁ ଅନେକ ପିଲାଙ୍କୁ ଛନିତାଲା ଗୃହତାଲାର ଝିଡ଼କା ଉପରୁ ତଳକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇଛି । ମୋର ବୟସ ସେତେବେଳେ ବେଶୀ ହୋଇ ନଥିଲା । ଏଇ ତେର ଚଉଦ ବର୍ଷ ହେବ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ନୀରବରେ ବସିଥିଲେ । ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲୁ ନ ଥିଲେ ।

ମୁଁ ଏହାର ଆସ୍ୱାଦ ପାଇଲି କିପରି ଜାଣନ୍ତି ? ପ୍ରଥମ ଦିନ ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ଗୋଟିଏ ସାନପିଲା ଗୃହତାଲା ଉପରୁ ଖସି ପଡ଼ିବାର ମୁଁ ଦେଖିଲି । ଭାରି ମଜା ମିଃ ମହାପାତ୍ର ! ଏକଦମ୍ ତଳେ ଯାଇ ସେ କଚା ହୋଇଗଲା । ଯେମିତି ପେଣ୍ଡୁଲାଏ ମାଂସ ।

ମ । ଅଧ୍ୟାୟ

... ଟାକୁ ଚଢ଼ାଇ ଦିଏ । ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ଦେଖି ଚୁପ୍‌କରି ଧକ୍କାଟିଏ ମାରିଦିଏ । ତା'ପରେ ସେ କି ମଜା ! ଆପଣ ନିଜେ ନ ଦେଖିଲେ ବୁଝି ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଅନ୍ତର ଭିତରଟା କିପରି ଶୀତେଇ ଉଠୁଥିଲା ।

ମିସ ବ୍ରାଉନ ତା'ହେଲେ ଜଣେ ଖୁଣୀ ଆସାମୀ ! କିନ୍ତୁ ସେ ଏତେ ନିର୍ବିକାର, ଏତେ ସହଜ ହୋଇ ପାରିଲା କିପରି !!

ମିସ ବ୍ରାଉନ ଟିକିଏ ଅଟକି ଯାଇ ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ଆନନ୍ଦରେ କହି ଚାଲିଲା, ଯେଉଁଦିନ ମୋ ସାନ ଭାଇଟିକୁ ହତ୍ୟାକଲି, ସେ ଦିନର ଆନନ୍ଦ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦିନ ପାଇନାହିଁ ।

ବୁଝିଲେ ମିଃ ମହାପାତ୍ର ! ସେ ଦିନ ଆମ ଘରେ କେହି ନ ଥାନ୍ତି । ମା' ବୋଷେଇ ଘରେ ବୋଷେଇ କରୁଥାନ୍ତି । ମୁଁ ସାନ ଭାଇଟିକୁ ଧରି ଖେଳାଉଥାଏଁ । ହଠାତ୍ ମୋର ମନେହେଲା ଭାଇଟିକୁ ତଳକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ମଜା ଦେଖିବା ପାଇଁ ।

ଚୁପ ଚୁପ ଯାଇ ଦେଖିଲି, ମା ଖୁବ୍ କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତ । ଏ ଆଡ଼କୁ ଆସିବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ ।

ବାସ୍ ! ତାକୁ ଯେତେବେଳେ ଧରି ତଳକୁ ଚାହୁଁଥାଏ, ସେ ଭୟରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠୁଥାଏ । ଏହିପରି ତିନି ଚାରିଥର କରିବା ପରେ, ହଠାତ୍ ଥରେ ଧରି ତଳକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଲି । ଉପରୁ ଠିଆହୋଇ ଚାହୁଁଥାଏ । ସେ ଘରି ମଜାରେ ଯାଇ ତଳେ କଚ ହୋଇଗଲା ।

ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରିବାର ଅବକାଶ ପାଇଲି ନାହିଁ । ପଛଆଡୁ ମା ଆସି ମୋ ମୁଣ୍ଡବାଳ ଧରି ଟାଣି ଟାଣି ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ ଏବଂ ଗୋଟାଏ ଲୁହା ଖଡ଼ିକାରେ ମୋତେ ପିଟି ପିଟି ଘରୁ ଗଳାରେ ଧକ୍କାମାରି ବାହାର କରିଦେଲେ ।

ଗାଡ଼ିଟା ରେଡରୋଡ଼ରେ ଘୁରୁଥିଲା ।

ଡ୍ରାଇଭରଟା ମଝିରେ ମଝିରେ ପଛକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମିସ ବ୍ରାଉନର କଥା ଶୁଣି ସାରି ସ୍ତମ୍ଭିତ ହୋଇ

ଯାଇଥିଲେ । ବିଶେଷତଃ ମିସ ବ୍ରାଉନର ଏହି ସହଜ ପ୍ରକାଶ-ଭଙ୍ଗୀ ତାଙ୍କୁ ଚକିତ କରିଥିଲା ।

ପ୍ରୋଲ୍ଲସ ଆପଣଙ୍କୁ ଧରିଲା ନାହିଁ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ପଚାରିଲେ ।

ନା, କେହି କ'ଣ ଜାଣି ପାରିଥିଲେ ମୁଁ ହତ୍ୟାକାରୀ ବୋଲି ? ବୋଧହୁଏ ମା' ଜାଣି ପାରିଥିଲେ ଏବଂ ସେଇଥିପାଇଁ ମୋତେ ପିଟି ପିଟି ବାହାର କରି ଦେଇଥିଲେ ।

ବେଶ ଆପଣ ଏଇଠି ଓହ୍ଲେଇ ଯାଆନ୍ତୁ ।

ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ରୌରିଙ୍ଗୀ ହୋମ୍ ଦୁଆରରେ ଠିଆ ହେଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦରଜା ଖୋଲିଦେଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ବୋଧହୁଏ ଓହ୍ଲେଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲା । ସେ କପରି କରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ଟ୍ୟାକ୍‌ସିରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଓହ୍ଲଉ ଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ହାତଘଡ଼ିକୁ ଚାହିଁଲେ । ଦଶଟା ବାଜିବାକୁ ଆହୁରି ପନ୍ଦର ମିନିଟ ବାକି ଅଛି । ନିଜାମ କାଫେରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଏତିକି ସମୟ ଯଥେଷ୍ଟ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ, ଟ୍ୟାକ୍‌ସିରୁ ଓହ୍ଲେଇ ଫୁଟ୍‌ପାଥ୍ ଉପରେ ଠିଆହେଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଗାଡ଼ି ଚଲାଇବାକୁ କହିଲେ ।

ସାଂଘାତିକ ଝିଅ ତ ଏହି ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ । ଶିଶୁ ହତ୍ୟାର କାହାଣୀ ସେ ନିଜ ମୁହଁରେ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି । ସେଇ ହତ୍ୟା କରିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଯଦି ଆଜି ଯାଏ ତା'ମନରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ, ତେବେ ସେ ହୁଏତ ସୁଯୋଗ ପାଇଥିଲେ ନରହତ୍ୟା କରିବାକୁ ବି ପଛେଇ ନ ଥିବ । ଭୀଷଣ ମାନସିକ ରୋଗରେ ଭୋଗୁଛି ଏହି

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ । ଏହାର ଚିକିତ୍ସା ହୁଏତ କରାଯାଇ ପାରି ଥାଆନ୍ତା ।

କିନ୍ତୁ ଆଜିଯାଏ କେହି କ'ଣ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଏହି ବିକୃତ ମନର ପରିଚୟ ପାଇ ନାହାନ୍ତି ? ସାଧାରଣତ ଦେଖିବାକୁ ସେ ସୁନ୍ଦରୀ । କଥାବାର୍ତ୍ତା, ଗୃହ ଚଳଣରେ କୌଣସି ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଲକ୍ଷଣ ପ୍ରକାଶ ପାଉନାହିଁ । ତା' ବୋଲି କେହି ଆଜି ଯାଏ ତା' ସ୍ୱରୂପ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରି ନାହାନ୍ତି ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ମନେ ମନେ ଠିକ୍ କଲେ, କାଲିଠାରୁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ଙ୍କ ସେ ଆଡୁରି ଭଲ ଭାବରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ ।

ଟ୍ୟାକ୍ସି ଆଗେଇ ଥିଲା । ନିଜାମ କାଫେକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ହାତରେ କୌଣସି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ର ନାହିଁ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଯାହା କହିଲା, ଯଦି ସେପରି କଡ଼ାକଡ଼ି ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥାଏ ତେବେ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ ସହଜ ହେବନାହିଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆଖିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ନିଜାମ କାଫେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନଠାରୁ ସେ ଯାହା ଶୁଣିଥିଲେ, ତାର ଶହେ ଭାଗରୁ ଏକ ଭାଗବି ମିଶୁନାହିଁ । ପାର୍କ ସର୍କସର ଏକ ଶୀର୍ଣ୍ଣ କୋଠାରେ ନିଜାମ କାଫେର ନିଅନ ସାଇନ ଜଳୁଛି । ଟ୍ୟାକ୍ସିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସତ୍ୟବ୍ରତ ପ୍ରଥମେ ଚକିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଇଏତ ସେ ବହୁ ଆଲୋଚିତ ନିଜାମ କାଫେ ନୁହେଁ । ତା'ହେଲେ କ'ଣ ଅନ୍ୟ କୌଣସିଠାରେ ଏହି ନାମରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ କାଫେ ଅଛି ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଆଗେଇଲେ । କାଚର ସୁଇଂ ଡୋର ପାଖରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଠିଆହେଲେ । ଭିତରକୁ ଯିବେ କି ନାହିଁ ?

ଭିତରୁ ନରନାରୀ ଦୁଇଜଣ ସୁଇଂଡୋର ଠେଲି ବାହାରି ଆସିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆଉ ଦ୍ୱିଧା ନ କରି ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ଭିତରେ ଯେଉଁ ସ୍ତରର ନରନାରୀମାନଙ୍କର କୋଳାହଳରେ ନିଜାମ କାଫେର ବାତାବରଣ ଉଷ୍ମ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା, ସେମାନେ ଯେ ଖୁବ୍ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ, ସତ୍ୟବ୍ରତ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲେ ।

ଜଣେ ଭଦ୍ରମହିଳା ଆସି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣେଇଲେ ।

ଆଦର ଅଭ୍ୟର୍ଥନାର ଭାର ଏଠାରେ ମହିଳାମାନଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱରେ ।

କୌଣସି କେବିନ ଖାଲି ନ ଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ହଲ୍ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ କୋଣକୁ ଯାଇ ବସିଲେ । ମହିଳାଟି 'ମେନୁ' ଲିଷ୍ଟ ଦେଲା ।

ପରେ, ଟିକିଏ ଗୁଡ଼ ଆସ ।

ନିଜାମ କାଫେ । ଏଇଠାକୁ ରାତି ଦଶଟା ବେଳେ ଆସିବା ପାଇଁ ସେ ଫୋନ୍ ପାଇଥିଲେ । କିଏ ଫୋନ କରିଥିଲା ? କାହାକୁ ଫୋନ୍ କରିଥିଲା ? କିନ୍ତୁ ଆସିବାକୁ ହେଲା ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ରଙ୍କୁ । ନୀଳିମାକୁ ଭେଟିବା ଆଶାରେ ।

ସେ ବେଶୀ ଭାବୁଥିଲେ ମିସ ବ୍ରାଉନ କଥା । ସେ କ'ଣ ତାଙ୍କୁ ଏତେ ବଡ଼ ମିଥ୍ୟା କଥାଟାଏ କହିଲା । କାହିଁକି ? ତା'ର କ'ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଏହି ପରି ମିଥ୍ୟା କହି ସେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ନିଜାମ କାଫେକୁ ଯିବା ବନ୍ଦ କରି ଦେବ !

ତାଙ୍କର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପରିଚିତ । ନୀଲିମାର ଆଖି ଯୋଡ଼ିକ ହଲର ଚାରିଆଡ଼େ ଥରେ ବୁଲିଗଲା, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନେ ନିର୍ବିକାର ଚିତ୍ତରେ ପାର୍ଶ୍ୱ ସିଡ଼ିଦେଇ ଉପରକୁ ଉଠିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ନୀଲିମା ମଧ୍ୟ ।

ଏମାନେ କିଏ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେମାନଙ୍କ ଯିବା ପଥକୁ ଆଚନେଇ ମହିଳାଟିକୁ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ ।

ଉପରେ ରହନ୍ତି । ମହିଳାଟି କହିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଇଚ୍ଛା କରି ମନର ସମସ୍ତ ଉତ୍ତେଜନାକୁ ଚାପି ରଖିଲେ । ନୀଲିମାକୁ ସେ ଦେଖିଛନ୍ତି । ନୀଲିମା ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଛି କି ନାହିଁ ସେ ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ବୋଧହୁଏ ଦେଖି ପାରି ନାହିଁ । ଦେଖି ପାରିଲା ଭଳି କୌଣସି ଲକ୍ଷଣ ତା'ଆଖିରେ ଫୁଟିନ ଥିଲା ।

ଅନ୍ୟମାନେ କିଏ ? ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ନୀଲିମା ଏଠାରେ କାହିଁକି ରହିଚି ? ଇଚ୍ଛା କରି ନୁହେଁ ହୁଏତ । କିଏ ଜାଣେ ରହିବାକୁ ସେ ହୁଏତ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇ ଖାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ମହିଳାଟି ଚାଲି ଯାଉଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଡାକିଲେ ।

ଯେଉଁମାନେ ଉପରକୁ ଗଲେ, ସେମାନେ କେତେ ତାଲାରେ ରହନ୍ତି ?

ଏଇ ଦୋ'ତାଲାରେ ।

ସେପରି କୌଣସି ବିଶିଷ୍ଟ ଲୋକ ?

ମୁଁ ଜାଣିନାହିଁ । ଏଇ ଦୁଇ ତିନି ଦିନ ହେବ ଆସି ଅଛନ୍ତି ।

ତମେ ଗୋଟାଏ କାମ କର । ସତ୍ୟବ୍ରତ ପକେଟରୁ ମନିବ୍ୟାଗ ବାହାର କଲେ ଏବଂ ପାଞ୍ଚଟଙ୍କାର ଖଣ୍ଡିଏ ନୋଟ୍ ବାହାର କରି ମହିଳାଟି ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ଲେ

କ'ଣ କରିବି ?

ବକସିସ୍ । ପରିବର୍ତ୍ତେ ଉପରର ସେହି ଭଦ୍ରଲୋକ ଓ ଭଦ୍ରମହିଳା ମାନଙ୍କର ନାମ ଠିକଣା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଏଇ କଥା ! ମହିଳା ଟି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ହାତରୁ ନୋଟଟି ନେଇ ବ୍ଲାଉଜ ତଳେ ଗୁଞ୍ଜିଦେଲା ଏବଂ ସ୍ମିତହସି କହିଲା, ଆମ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାର ଦେଖିଲେ ; ସେମାନଙ୍କର ନାମ ଠିକଣା ଜାଣି ହୋଇଯିବ ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ କାମ ତୁମକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ ।

ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ସେ ଯେଉଁ ତିନିଜଣ ଭଦ୍ରମହିଳା ଗଲେ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ଅଳ୍ପ ବୟସ୍କା, ତୁମେ ତାଙ୍କ ରୁମକୁ ଗଲେ ବୁଝି ପାରିବ । ତାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ସାମାନ୍ୟ ଦରକାର ଅଛି । ସେ ମୋର ପରିଚିତା । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଁ ମୋର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ଚାହେଁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଦେଖା ହେବା ନିତାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

ମୁଁ ତା'ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେବି । ମହିଳାଟିର ଆଖି ଯୋଡ଼ିକ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥିବା ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମନିବ୍ୟାଗଟି ଉପରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୁଝିପାରି ଆଉ ଖଣ୍ଡେ ପାଞ୍ଚ ଟଙ୍କାର ନୋଟ୍ ବାହାର କଲେ ଏବଂ ମହିଳାଟିର ହାତକୁ ସ୍ମିତହସି ବଢାଇ ଦେଲେ ।

ଖଣ୍ଡି କ ବ୍ଲାଉଜ ଭିତରେ ରଖୁ ରଖୁ କହିଲା ।

ନା, ମୋର ମନେ ହେଉଛି ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ । ବରଂ ମୁଁ ଖଣ୍ଡେ ଲେଖି ଦେଉଚି, ତୁମେ ନେଇ ଯାଅ । ଅତି ସତର୍କତା ଆବଶ୍ୟକ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଖି ଏଡ଼େଇ ତାଙ୍କୁ ଏ ଲେଖାଟି ଦେବାକୁ ହେବ, ସେହି ଅଳ୍ପ ବୟସ୍କା ମହିଳାଟି ହାତରେ । ମନେ ରହିଲା ?

ହଁ, ଆପଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହନ୍ତୁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ପକେଟରୁ ଖଣ୍ଡେ କାଗଜ ବାହାର କରି ଦୁଇ ତିନି ଲାଇନ ଲେଖି ମହିଳାଟି ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ।

ହେଇ ନିଅ । ଖୁବ୍ ସାବଧାନ ସହକାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଉତ୍ତର ଆଣି ପାରିଲେ ଆହୁରି ବକ୍‌ସିସ ଦେବି ।

ମହିଳାଟିର ଦେହ ମୁହଁରେ କପଟ ଅବଜ୍ଞାର ଭାବ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ଲେଖା କାଗଜଟି ନେଇ ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୋତାଲା ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ । ନୀଳିମା ତା'ହେଲେ ନଜର ବନ୍ଦୀରେ ରହିଛି ? ମୁକ୍ତ ଆକାଶ ତଳେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପରି ବିଚରଣ କରି ପାରୁଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା, ତା'ର ସ୍ୱାଧୀନତା ଠିକକ ଅପହରଣ କରା ହୋଇଛି । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସହିତ ନୀଳିମା ଏ କାଫେକୁ ଆସିଲା, ସେମାନେ ବା କିଏ ? କାହିଁକି ସେ ଏମାନଙ୍କ ସହିତ ଘୂରି ବୁଲୁଛି ?

ଖୁବ୍ ଜଟିଳ ସମସ୍ୟା । ଗାଢ଼ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଆଲୋକର

ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରି ବସିଲା ପରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହିଳାଟିର ବାହୁଡ଼ା ପଥକୁ ଚାହିଁ ବସିଥିଲେ ।

ଟେବୁଲ ଉପରେ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ଗୁଡ଼ିକ ସେହିପରି ଥୁଆ ହୋଇଥିଲା ।

ଅବଶେଷରେ ସେହି ମହିଳାଟି ଫେରିଲା । କିନ୍ତୁ ତା' ମୁହଁର ଭାବରୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ ବୁଝି ପାରିଲେ ସେ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଛି । କୌଣସି କାରଣରୁ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଛି ।

ସେମାନେ ପୁଣି କୁଆଡ଼େ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ମହିଳାଟି ଆସି ନିମ୍ନ ସ୍ୱରରେ ଜଣାଇଲା ।

ମାନେ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ କିପରି ଶୂନ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲେ । ଅନ୍ୟ କେଉଁବାଟେ ବାହାରି ଯିବାର ବାଟ ଅଛି ?

ଆମ ଏ କାଫେର ଆଉ ଗୋଟାଏ ଦରଜା ସେପାଖ ଗଳି ରାସ୍ତା ପାଖକୁ ଅଛି ! କିନ୍ତୁ ସାଧାରଣତଃ ସେ ବାଟେ କେହି ଯା' ଆସ କରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ହୁଁ ଏମାନେ ତା'ହେଲେ ସମସ୍ତେ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ?

ନା, ଜଣେ ପୁରୁଷ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ମହିଳାଟି କଥା ମଝିରୁ ଅଟକି ଯାଇ କହିଲା, ହେଇ ସେ ଭଦ୍ରଲୋକ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦେଖିଲେ ଦୋତାଲା ସିଡ଼ିରୁ ଜଣେ ମଧ୍ୟବୟସ୍କ ଭଦ୍ରଲୋକ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଉଛନ୍ତି । ବେଶଭୂଷା ବେଶ୍ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ । ସିଡ଼ିର ପାହାଚ ଶେଷକରି ସେ ହଲ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଟେବୁଲ ଆଡ଼େ ଆଗେଇ ଆସିଲେ ଏବଂ ଠିକ୍ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ସାମନା ଟେବୁଲ ଉପରେ ହାତରେ ଧରି-

ଥିବା ପୋର୍ଟଫୋଲିଓ ବ୍ୟାଗଟି ରଖି ଖଣ୍ଡିଏ ଚେଆର ଅଧିକାର କରି ବସି ପଡ଼ିଲେ ।

ଇଂଗିତରେ ମହିଳାଟିକୁ ଚାଲିଯିବା ପାଇଁ ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ । ମହିଳାଟି ଯାଇ ନବାଗତ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ଟେବୁଲ ନିକଟରେ ଆଦେଶ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଠିଆହେଲା ।

ହୁସ୍କି । ଭଦ୍ରଲୋକ କହିଲେ ଏବଂ ଟେବୁଲ ଉପରୁ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରଟି ଉଠାଇ ନେଇ ଆଖି ବୁଲାଇଲେ ।

ଏଇ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ସହିତ ନୀଳିମା ବାସ କରୁଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମନେ ମନେ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ କ'ଣ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତ ଜାଣି ପାରିଥିଲେ ? ତା' ନ ହେଲେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଗଲେ କାହିଁକି ?

ଭଦ୍ରଲୋକ ଜଣକ କାଗଜ ଉପରୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ । ଚାରିଚକ୍ଷୁ ମିଶିଗଲା ।

କି କଠିନ ଚାହାଣୀ !! ସତ୍ୟବ୍ରତ ହସି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ନିଜେ ସେ ଚାହାଣୀ ନତ କରିନେଲେ ।

ନା, ନୀଳିମା ମଧ୍ୟ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମନେ ମନେ ଠିକ କରି ନେଲେ ।

ନୀଳିମା ନିଜେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଲୋଡ଼ି ଫୋନ କରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ କିଛି ଯେ ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ନୀଳିମାକୁ ନେଇ ସେମାନେ ପୁଣି ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଗଲେ ।

ସାମନା ଟେବୁଲର ଭଦ୍ରଲୋକ ଗୋଟାଏ ବର୍ମା ଚୁରୁଟ ପକେଟରୁ ବାହାର କରି ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲେ ।

ହୁଇସ୍କି ମଧ୍ୟ ଆସିଲା ।

ହେଲା ।

ନାମ ଠିକଣା ଆଣ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅନୁଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ।

ମହିଳାଟି ଚାଲିଗଲା ।

ସାମନା ଭଦ୍ରଲୋକ ଜଣେ ହୁଇସ୍କି ଗ୍ଲାସଟି ମୁହଁରେ ଦେଇ ଥିଲେ ଏବଂ ମନେ ହେଉଥିଲା ସେ ସେହି ଗ୍ଲାସ ଭିତରେ ଦେଇ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ରକ୍ତ ଚକ୍ଷୁରେ ଚାହିଁ ରହିଛନ୍ତି ।

କାଫେର ଗୋଳ ମାଳ ଧୀରେ ଧୀରେ କମି ଆସୁଥିଲା । ରାତି ଅଧିକ ହେଉଥିବାରୁ ଲୋକେ ଯେ ଯାହା ଘରକୁ ଚାଲି ଯାଉ-ଥିଲେ । ତଥାପି ଯେଉଁମାନେ ବସି ରହିଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କର କୋଳାହଳ ଧ୍ୱନି ସାମାନ୍ୟ ଉତ୍ତେଜନା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲା ।

ଆଉ ଜଣେ ଆସି ସାମନା ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ନିକଟରେ ବସିଲା ।

ସେ ବୁଢ଼େଇ କିନ୍ତୁ ପରିଚିତ ପରି ମନେହେଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ ଏତେ ଟେବୁଲ ଖାଲି ପଡ଼ି ଥାଉ ଥାଉ ଲୋକଟି କାହିଁକି ଆସି ସେଠାରେ ବସିଲା ।

ବନ୍ଧୁ, ଆପତ୍ତି ଯେଉଁଠି କିଛି ନାହିଁ, ସେଠି ଭାବିବାର କ'ଣ ଅଛି ?

ମହିଳାଟି କମଳା ରଙ୍ଗର ଗୋଟିଏ ଭର୍ତ୍ତି ଗ୍ଲାସ ଧରି ଆସି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଟେବୁଲ ପାଖରେ ଠିଆ ହେଲା ।

ଅରେଞ୍ଜ ସ୍କ୍ୱାସ୍ । କହିଲା ଏବଂ ଗୋଟିଏ କାଗଜ ଖଣ୍ଡେ ସେହି ଗ୍ଲାସ ତଳେ ଚାପିଦେଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହିଳାଟିର ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତାର ପରିଚୟ ପାଇ ମୁଗ୍ଧ ହେଲେ ।

ମହିଳାଟି ପାର୍ଶ୍ୱ ଟେବୁଲର ନବାଗତଟି ନିକଟକୁ ଆଗେଇ ଗଲା ।

ବିଅର ! ସ୍ୱରଟା ଶୁଣି ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚକିତ ହେଲେ । ପ୍ରଥମ ଭଦ୍ରଲୋକ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ବିଅର ଅର୍ଡର ଦେଲେ ।

ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ କିନ୍ତୁ କୌଣସି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉ ନ ଥିଲା ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଭଦ୍ରଲୋକ ଜଣକ ବସି ବସି ସିଗାରେଟ ଫୁଙ୍କୁଥିଲେ ।

ସେମାନେ କଣ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ପାରିଛନ୍ତି, ଆଉ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଅନୁଚିତ ମଣୁଛନ୍ତି !! ସତ୍ୟବ୍ରତ ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲେ ।

ମହିଳାଟି ପାଖ ଟେବୁଲରେ ବିଅର ଗ୍ଲାସ ରଖି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ବିଲ୍ ଦେଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବିଲ୍ ବାବଦକୁ ଟଙ୍କା ଦେଲେ । ଆହୁରି ପାଞ୍ଚଟଙ୍କା ଅଧିକ ଦେଲେ । ଅନୁଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, କାଲି ପୁଣି ମୁଁ ଆସିବି ।

ମହିଳାଟି କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଗ୍ଲାସତଳୁ ଛୋଟ କାଗଜଟି ବାହାର କରି ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ।

ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ରେ ଖୁବ୍ ସକାଳୁ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କର ନିଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ମନେହେଲା ବାହାରେ ଯେପରି ଗୋଟାଏ ଗୋଳ ଚହଳ ବଢ଼ି ଯାଇଛି । ସେ ଉଠିଯାଇ ଦରଜାଟା ଖୋଲି ଦେଖିଲେ,

ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଯେପରି ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଗୋଟାଏ ଘଟିଥିଲା । ଲୋକେ ଧାଁ' ଦଉଡ଼ କରୁଥିଲେ । କାହାର କାନ୍ଦଣା ଶୁଭୁଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କାରଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ପାଇଁ ବାହାରକୁ ବାହାରିଲେ । ୩୦୮ ନମ୍ବର ରୁମ ନିକଟରେ ଭିଡ଼ ଜମି ଯାଇଛି । ଜଣେ ଭଦ୍ର ମହିଳା ବିକଳ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି । କଥା କଣ ?

ଜଣେ କହିଲେ, ଏଇ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଦେଢ଼ ଦୁଇ ବର୍ଷର ପୁଅ । ଆଜି ଭୋରରୁ ଉପରେ ତଳକୁ ଖସିପଡ଼ି ମରି ଯାଇଛି ।

ହଠାତ୍ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଦେହଟା ଶିହରି ଉଠିଲା ।

ଭଦ୍ରମହିଳା ବାଡ଼େଇ କଚାଡ଼ି ହେଉଥିଲେ । ଦୁଇ ତିନିଜଣ ଲୋକ ତାଙ୍କୁ ମାଡ଼ି ବସି ଧରିଥିଲେ ।

ଏଇ ଶିଶୁଟିକୁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ହତ୍ୟା କରିନାହାଁନ୍ତି !! ଗତରାତିର କଥା ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ଏବଂ ସେ ଆଉ ସେଠାରେ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମ୍ ଆଡ଼େ ଛୁଟିଲେ । ହୁଏତ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଗତି ବିଧି ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ଅସଲ ତଥ୍ୟ ଜାଣି ହୋଇପିବ ।

ଚଞ୍ଚଳ ହସ୍ତରେ ଭେଲଭେଟ୍ ପର୍ଦ୍ଦା ଆଡ଼େଇ ଦରଜା ଠେଲିଲେ । ଖୋଲିଗଲା ।

ଇସ୍...ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଖି ବୁଜି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ସେ ଦୁଇ ପାହୁଣ୍ଡ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଆସିଲେ ।

ଏଇ କ'ଣ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ସ୍ୱରୂପ !! ହଲ୍ ଘରର ଗୋଟାଏ ଲମ୍ବା ସୋଫା ଉପରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଚିତ୍‌କାର ହୋଇ ଶୋଇଛି । ଅଙ୍ଗରେ କୌଣସି ଆବରଣ ନାହିଁ କହିଲେ ଚଳେ ।

ଦୁଇ ତକିଆ ଖାଲି ମଦବୋତଲ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥୁଆ ହୋଇଛି । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଛି । ମୁଖରେ ଏକ ମଧୁର ହସ ଲାଗି ରହିଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଫେରି ଆସୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଲେଉଟି ଯାଇ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଉପରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଚଦର ଘୋଡ଼େଇ ଦେଲେ ।

ଗତ ରାତିରେ କ'ଣ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଘରେ ଅନ୍ୟ କେହି ଥିଲା ?

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଅନୁସନ୍ଧିତ୍ସୁ ଆଖି ଗୋଟାଏ କୋଟ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା । କୋଟ୍‌ଟା ବେଶ୍ ଦାମୀ । କଲରରେ ରକ୍ତ ଗୋଲାପ । ସମ୍ମୁଖରେ ଦିଆଲରେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଛି । ଗୋଲାପଟି କିନ୍ତୁ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଛି । ଏ ଗୋଲାପଟି ଯେ ଗତକାଲି ରାତିର, ସତ୍ୟବ୍ରତ ବେଶ୍ ଅନୁମାନ କରି ପାରିଥିଲେ ।

ତା'ହେଲେ କୌଣସି ଭଦ୍ରଲୋକ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଘରେ ରାତି ଯାପନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଖୁବ୍ ପ୍ରତ୍ୟୁଷରୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । କୋଟ୍‌ଟି ଭୁଲରେ ଛାଡ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଛନ୍ତି ।

ଏ ନିଦ୍ରା ଏବେ କ୍ଷଣି ଭାଙ୍ଗିବାର ନୁହେଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କୌତୁହଳୀ ହୋଇ କୋଟ୍ ପକେଟରେ ହାତ ଭରିଲେ । କାଳେ କୋଟ୍‌ର ମାଲିକ କୌଣସି ପରିଚୟ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିବ ।

ନାଁ କିଛି ନାହିଁ । ଉପର ପକେଟରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଲେଟ ରୁମାଲ୍ । ତଳ ଦୁଇଟି ପକେଟ ଖାଲି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଫେରି ଆସୁଥିଲେ ।

ଆଉ ଭିତର ପକେଟ ? ତାଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ।

ପୁଣି ଲେଉଟି ଯାଇ ଦେଖିଲେ । ଟୋଗାଏ ମନିବ୍ୟାଗ୍ ଆବଷ୍କାର କଲେ ଏଥର । କୌଣସି ଉତ୍ସାହ ନ ଥିଲେ ବ ଆଗ୍ରହରେ ଫିଟେଇଲେ ମନିବ୍ୟାଗ୍‌ଟିକୁ । ତନି ଗୃରିଖଣ୍ଡ ଶହେ ଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍ । ସାମାନ୍ୟ କିଛି ରେଜା ପଇସା । ସବୁଠୁ ସାନ ପ୍ରକୋଷ୍ଠଟିରେ ଦୁଇଖଣ୍ଡି ଭିଜିଟିଂ କାର୍ଡ ।

ରାୟ୍ ବାହାଦୁର୍ ସୂର୍ଯ୍ୟ ନାରାୟଣ ତରଫଦାର ।

କୌଣସି ଠିକଣା ନାହିଁ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ମୁହଁରେ କପର ଏକ ଶବ୍ଦ କର କର ଲେଉଟାଇଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ତରତରରେ ମନିବ୍ୟାଗଟି ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ରଖି ଦେଇ ଭିଜିଟିଂ କାର୍ଡରୁ ଖଣ୍ଡେ ନିଜ ପକେଟରେ ଭରିଲେ ।

ଆଉ ଥରେ ଗୃହିଁଲେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଆଡ଼େ ।

ସେ ନିଦ୍ଧୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଛି ।

ଏଥର ସେ ଫେରି ଆସିଥିଲେ । ଦେଖିଲେ ଜଣେ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର ଓ ଦୁଇଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ ଲିଫ୍‌ଟରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହୁଏତ ସେହି ଶିଶୁ ମୃତ୍ୟୁର ତଦନ୍ତ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ନିଜ ପ୍ରକୋଷ୍ଠ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ତାହେଲେ ଏ ଶିଶୁର ହତ୍ୟାକାରୀ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ଆଜି ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଯେଉଁ ପରିଚୟ ପାଇଲେ ସେଥିରେ ସେ ଅବାକ୍ ହେଲେ ନାହିଁ, ତେବେ ମନର ଧାରଣାଟା ଭିନ୍ନ ରୂପ ପରିଗ୍ରହ କଲା ।

ଆଉ ଏହି ରାୟବାହାଦୁର୍ ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ତରଫଦାର ! କିଏ ଏହି ଭଦ୍ରଲୋକ । ନିଶ୍ଚୟ ବୟସ୍କ ହୋଇଥିବେ । ସମାଜରେ ଅଗାଧ ପ୍ରତିପତ୍ତି ଥିବ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଜୀବନ !

ତା' ପ୍ରତି ଦାୟୀ ଜାତ ହୋଇଥିଲା । ଆଜି କିନ୍ତୁ ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଦେଖି ସାରିବା ପରେ···କ'ଣ ଆଉ ହୋଇଛି ମନର ପରିବର୍ତ୍ତନ !! ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ଗୋଟିଏ ମାନସିକ ରୋଗୀ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ତାକୁ ଦୋଷ ଦେଇ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ତାକୁ ଭଲ କରିବାର କେହି କେବେ ଚେଷ୍ଟା କରି ନାହାନ୍ତି, କେବଳ ତା ଠାରୁ ସମସ୍ତ ଫାଇଦା ଉଠାବାକୁ ଚାହିଁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଦୋଷ କାହାର ? ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମୁଣ୍ଡଟା ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

କ'ଣ ମିଳିବ ଏ ସବୁ ଭାବେ ଚିନ୍ତାରୁ ! ସେ ନିଜର ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ଅନ୍ୟ ମାର୍ଗରେ ପରିଚାଳିତ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।

ନୀଳିମାର ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାର ଚିତ୍ର ଆଖିଆଗରେ ଭାସି ଉଠିଲା ।

'ନିଜାମ କାଫେ'ର ପରିଚାରିକାଟି ଯେଉଁ ଠିକଣା ଟିପି ଆଣି ଦେଇଥିଲା, ସେଇଟା ଯେ ଗୋଟିଏ ଭୁଲ୍ ଠିକଣା ଏବଂ ସତ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ବି ଅଦରକାରୀ ଠିକଣା, ସତ୍ୟବ୍ରତ ତାହା ସ୍ଥିର କରି ନେଇଥିଲେ । ଠିକଣାଟା ସାମ୍ନା ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖା ହୋଇଥିଲା । ଆଉଥରେ ଆଖି ବୁଲେଇ ନେଲେ । ଜମ୍ନାଲାଲ ବାଜପେୟୀ, ଏଲାହାବାଦ ।

ଏହି ବାଜପେୟୀଙ୍କ ସହିତ ନୀଳିମାର ସମ୍ବନ୍ଧ କ'ଣ ! ତାଙ୍କ ସହିତ ଆଜି ଯେଉଁ ଭଦ୍ରଲୋକ ଜଣକ ଥିଲେ, ତାଙ୍କ ନାଁଟା ଅବଶ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ । ଯାହା ହେଉ, ନୀଳିମାକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେଲେ, ଅସଲ ହେଉ ବା ନକଲ ହେଉ ଏହି ବାଜପେୟୀଙ୍କ ପଛରେ ଲୁଟିବାକୁ ହେବ । 'ନିଜାମ କାଫେ' ସହିତ ଘନିଷ୍ଠ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ

କରିବାକୁ ହେବ । ବିଶେଷ କରି ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରୁ ସେ ହୁଏତ ଯଥେଷ୍ଟ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବେ ।

ଆଉ ଲାଲସିଂହ ? ସେ କ'ଣ ପବନରେ ମିଶିଗଲା ?

ଆଜ୍ଞେ, କାଲି ଆସିଥିବା ଚିଠି ଭିତରୁ ଖଣ୍ଡେ ବି ପଢ଼ା ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଯେପରି ଚେଇଁ ଉଠିଲେ । ସେ ଟେବୁଲ୍ କ୍ଲଥ୍ ତଳୁ ଚିଠି ତିନି ଖଣ୍ଡି ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । କିନ୍ତୁ କାହିଁ ? ଚିଠିତ ଟେବୁଲ୍ କ୍ଲଥ ତଳେ ନାହିଁ । ସେ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଟେବୁଲ୍ ଉପରୁ କ୍ଲଥଟା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଉଠେଇ ଦେଇ ଦେଖିଲେ । ନା, ଚିଠି ନାହିଁ, ଖଣ୍ଡିଏ ବି ନାହିଁ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! ଚିଠି ତିନିଖଣ୍ଡି ସେ ଗତ କାଲି ଏଇଠି ରଖିଥିଲେ । ଏ ରୁମ୍‌ର ଚାବିଟା ମଧ୍ୟ ସେ ଆଉ କାହାକୁ ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଚିଠି ଗୁଡ଼ିକ ଗଲା କୁଆଡ଼େ ? ସେ ନ ଥିବାବେଳେ ଗୋପନରେ କ'ଣ ଏ ଘର ଭିତରକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲା ?

ଏକସକ୍ୟୁଜଜ ମି । ସତ୍ୟବ୍ରତ କାହାର କଣ୍ଠ ସ୍ୱରରେ ବୁଲି ଚାହିଁଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ । ମୁଖରେ ପ୍ରଶାନ୍ତ ହସଟିକେ । ଆଖିରେ କ୍ଲାନ୍ତି ବା ଅବସାଦର ରେଖା ତିଳେମାତ୍ର ନାହିଁ, ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ବସିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ହସିଲେ, ତା'ପରେ ଖବର କ'ଣ କହନ୍ତୁ । ଅଜି ସକାଳୁ ଯେଉଁ ଦୁର୍ଘଟଣାଟି ଘଟି ଯାଇଚି, ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ତା'ର ନାୟିକା ନୁହନ୍ତି ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଆଖି ପତା ଦୁଇଟି ସାମାନ୍ୟ କେତେଥର

ନାଚ ଉଠିଲା । ତା'ପରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରି କହିଲା, ଭଗବାନ ମୋତେ ସେପରି କଳଙ୍କରେ କଳଙ୍କିତ ନ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଠାରୁ ଏପରି ଉତ୍ତର ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରି ନ ଥିଲେ । ସେ କିପରି ଦମିଗଲେ ଏବଂ ଅବିଶ୍ୱାସ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଅନାଇ ରହି କହିଲେ, କ୍ଷମା କରିବେ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପରିହାସ କରୁଥିଲି ।

ନୀଳିମା ଦେବୀ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଫେରିଲେ ନାହିଁ ? ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ପଚାରିଲା ।

ନା, କାହିଁକି ? ହୁଏତ ସେ କୌଣସି ଦୁର୍ଘଟଣାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । କଲିକତାର ଯାହା ପରିସ୍ଥିତି ନା, ପଦ ପଦକୁ ବିପଦ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଏପରି ଧୀର ଓ ସଂଯତ ବାକ୍ୟାଳାପ ଶୁଣି କିପରି ନିର୍ବୋଧଙ୍କ ପରି ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ । ଏଇ କ'ଣ ଗତ କାଲି ରାତିର ତାଙ୍କ ଟ୍ୟାକ୍ସି ସଙ୍ଗିନୀ ବ୍ରାଉନ୍ ? ଏଇ କ'ଣ ମିସ୍ ଆଜି ସକାଳୁ ଦେଖିଥିବା ଅସମ୍ଭୃତ ବ୍ରାଉନ ? ଯାହାର ଘଟଣା ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଖାଲି ମଦ ବୋତଲ ଗଡୁଥିଲା, ଯାହାର ଅବସ୍ଥା ତା' ଲତାରୁ ଅଶ୍ଳୀଳ ଲାଳସାର ଗରଳ ଝରୁଥିଲା । ସେ ଆଖିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲେ ।

ଆପଣ କାଲି କେତେ ରାତିରେ ଫେରିଲେ ? ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଏଗାରଟାବେଳେ ବୟକୁ ଆପଣଙ୍କ କଥା ପଚାରୁଥିଲି । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ କହିଲା ।

ମୁଁ କାଲି ଫେରୁ ଫେରୁ ବାରଟା ବାଜି ଯାଇଥିଲା ।

ଓଃ, ତା'ହେଲ ମୁଁ ସେତେବେଳକୁ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିଲି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଦେହ ମୁହଁକୁ କେବଳ ନାଙ୍କ ଇଙ୍କ ପରି ଚାହିଁଥିଲେ । ଏତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ମିଥ୍ୟା କଥା କିପରି ଯେ ନିର୍ବିକାର କଣ୍ଠରେ କୁହା ଯାଇପାରେ, ସେଇ କଥା ମନେ ମନେ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ ।

ଆପଣ ରାୟବାହାଦୁର ସୂର୍ଯ୍ୟ ନାରାୟଣ ତରଫଦାରଙ୍କୁ ଚିହ୍ନନ୍ତି ? ହଠାତ୍ ସତ୍ୟବ୍ରତ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ । ଭାବିଥିଲେ ହୁଏତ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ମୁଖ ଦର୍ପଣରେ କୌଣସି ନୂତନ ପ୍ରତିଛବି ଦେଖିବେ ।

ସାମାନ୍ୟ ଟିକିଏ ସ୍ତବ୍ଧତା । ତା'ପରେ ସେହି ନିର୍ବିକାର କଣ୍ଠସ୍ୱର ।

ନା, ସେପରି କୌଣସି ନାମ ତ ମୋର ମନେ ପଡ଼ୁ ନାହିଁ ।

ଆଚ୍ଛା, ରବିନାରାୟଣ ତରଫଦାର । ସତ୍ୟବ୍ରତ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ।

ମିସ ବ୍ରାଉନ ଯେପରି ନାମଟାକୁ ଦୁଇ ତିନିଥର ଅନୁଚ ...ର ଉଚ୍ଚାରଣ କଲା । ଓ ଇଏସ୍ ! ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନେ ଗୃହିଁନୋପାନ୍ତ ! ସେ ଆମର ଏଇ ଫ୍ଲୋରରେ ରୁହନ୍ତି । ଏକଦା ...ମିଦାର ଥିଲେ । କାହିଁକି, ତାଙ୍କ ସହିତ ଆପଣଙ୍କର ...ରିଚୟ ଅଛି ?

ନା' ତେବେ ତାଙ୍କ ନାଁ'ଟା ଆଜି ଏଇ ଶିଶୁମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖିବାକୁ ଯାଇ ହଠାତ୍ ଶୁଣିଲି ।

କିପରି ? ଏଥର ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଆଖିରେ ସାମାନ୍ୟ ବିସ୍ମୟ ଫୁଟି ଉଠିଥିଲା ।

ଇମିତି । କଥାରେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ନ ଥିଲା ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉଠି ଠିଆ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ଆଚ୍ଛା, ଆଜି ମୁଁ ଆସୁଚି ମି: ମହାପାତ୍ର ! ଟିକିଏ କାମ ଅଛି । ଆପଣ କ'ଣ ଆଜକାଲି ଭିତରେ ଫେରି ଯାଉଛନ୍ତି ?

ମୁଁ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ଟିକିଏ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲେ; କିଛି ଠିକ୍ କରି ନାହିଁ । ହୁଏତ ଯେ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଚାଲିଯାଇ ପାରେ । କାମ ତ କିଛି ନାହିଁ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଶେଷ କଥାତକ ଶୁଣିଲା କି ନାହିଁ କେଜାଣି ଲାଗିଲା ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଚରିତ୍ରଟି ତାଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ଏକ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା । ନିଶ୍ଚୟ ଏ ଗୋଟିଏ ମାନସିକ ରୋଗୀ ଏବଂ ଏହି ରୋଗୀଟି ଏହାର ବହୁ ପ୍ରାଚୀନ । ଗତ ଚବିଶ ପଚିଶ ଘଣ୍ଟାର ବ୍ରାଉନକୁ ସେ ଯେ କେତେ ରୂପରେ, କେତେ ରଙ୍ଗରେ ଦେଖିଲେ, ମନେ ପକାଇ ହେଉନାହିଁ । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା ହେଉଛି, ବ୍ରାଉନ ସବୁ କଥା ଭୁଲି ଯାଉଛି । ଦୁଇଘଣ୍ଟା ପୂର୍ବରୁ ଯାହା କହୁଛି ଦୁଇଘଣ୍ଟା ପରେ ଆଉ ତାର ମନେ ରହୁନାହିଁ । ଏ ସବୁ ଭିତରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାର ଗୋଟିଏ କଥା ହେଉଛି, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ମିଛ କଥା କହୁଛି । ହୁଏତ ଯେଉଁ ଘଟଣା ତା' ଜୀବନରେ ଘଟିନାହିଁ ଅଥବା ଯେଉଁ ଘଟଣା ସହିତ ତା' ଜୀବନର କୌଣସି ଯୋଗସୂତ୍ର ନାହିଁ, ସେହିଭଳି ଗୁଡ଼ାଏ ମିଥ୍ୟା କଥା ସେ ନିର୍ବିକାର କଣ୍ଠରେ କହି ଯାଉଛି । ଅନ୍ତତଃ ଏହି କେତେଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ମିସ ବ୍ରାଉନଠାରୁ ଯେଉଁ କେତେ ଗୁଡ଼ାଏ କଥା ଶୁଣିଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ଏହିପରି ଏକ ଅନୁମାନ କରିବା କଥା ।

ବୟ୍ ଟ୍ରେ'ରେ ଟି' ଓ ଜଳଖିଆ ଧରି ପ୍ରବେଶ କଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କର ସମସ୍ତ ଭାବନାର ଯୋଗସୂତ୍ର ଛିନ୍ନ ହୋଇଗଲା । ଗତ ରାତିରେ ଆହାରର ପରିମାଣ ଏତେ କମ୍ ହୋଇଥିଲା ଯେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଖାଦ୍ୟ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ପେଟରେ ଭୋକ ଚେଇଁ ଉଠିଲା । ବସ୍ତୁ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଟ୍ରେଟି ରଖୁ ନ ରଖୁଣୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଏକ ପ୍ରକାର ଝିଙ୍କି ନେଇ ଖାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

ସାମାନ୍ୟ ନୀରବତା । ତା'ପରେ ଖାଉ ଖାଉ ସତ୍ୟବ୍ରତ ବସ୍ତୁକୁ ପଚାରିଲେ, ଏହି ରୁମ୍‌କୁ କାଲି ମୁଁ ନ ଥିଲାବେଳେ କିଏ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲା କହି ପାରିବ ?

ନା, ଅନ୍ୟକେହି ପ୍ରବେଶ କରିବାର କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ଏ ଘରର ଡୁପ୍ଲିକେଟ ଚାବିନାହିଁ ?

ଅଛି, ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ନିକଟରେ ।

ମୋର କିନ୍ତୁ କାଲି ରାତରେ ଦାମୀ କାଗଜ ପତ୍ର ଚୋରି ଯାଇଛି ।

ବସ୍ତୁଟିର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ସେ କହିଲା, ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ରିପୋର୍ଟ କରନ୍ତୁ ।

କିନ୍ତୁ ଲାଭ କ'ଣ ! ସତ୍ୟବ୍ରତ ଭାବୁଥିଲେ । ବରଂ କଥାଟା ଜଣା ଜଣି ହୋଇଯିବ । ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନରେ ବାଧା ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଅସଲ ଚୋର ଫାଙ୍କି ଦେଇ ପଳେଇବ । ତା' ଅପେକ୍ଷା ନୀରବରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ପାରିଲେ, ସେ ହୁଏତ ରାତି ଚୋରକୁ ଧରି ପାରିବେ ଏବଂ ତା' ସହିତ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିବେ ସକଳ ତଥ୍ୟ ।

ଖାଲି ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଏବଂ ପ୍ରତୀକ୍ଷା, ସମୟ ଆଉ କଟିବାକୁ ଚାହେଁନା ।

ବୟୁଟି ଆଣି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ହାତରେ ଆଜି ମଧ୍ୟ ଚାରି ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡ ଚିଠି ଦେଇଗଲା । ସବୁଗୁଡ଼ିକ ଲାଲସିଂହ ନାମାଙ୍କିତ । ଦାନବୀର ମାନ୍ୟବାର ପ୍ରଭୃତି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଚିଠିର ମାଲିକଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ କରୁଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ନିର୍ବିକାର ଚିତ୍ତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଚିଠି ଖୋଲି ପଢ଼ିଲେ । ଭାରତ ବର୍ଷର ବିଭିନ୍ନ ରାଜ୍ୟରୁ ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ ଆସିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଚିଠି କୌଣସି କୌଣସି ଜନହିତକର ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଚିଠି । ସମସ୍ତେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ଏ ମାସ ଆସି ଏକ ସପ୍ତାହ ଅତିକ୍ରମ ହେବାକୁ ବସିଲାଣି । ଠିକ୍ ସମୟରେ କାହିଁକି ଟଙ୍କା ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବିଶେଷ ଅସୁବିଧା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ଯଦି କୌଣସି ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ କାରଣ ବଶତଃ ଟଙ୍କା ପଠାଇବାରେ ଡେରି ହୋଇଥାଏ, ତା'ହେଲେ ଏ ଚିଠି ପାଇବାମାତ୍ରେ ଶୀଘ୍ର ଟଙ୍କା ପଠାଇ ବାଧିତ କରିବେ ।

ଛଅଖଣ୍ଡି ଯାକ ଚିଠିରେ ସେହି ଏକ ପ୍ରକାର ଆବେଦନ ନିବେଦନ ।

ଗତକାଲିର ଚିଠି ଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଧରଣର ନିବେଦନ ଥିଲା ।

ତା'ହେଲେ ଲାଲସିଂହ ପ୍ରତି ମାସରେ କେତେ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଦାନ କରେ । ଏଥର ବା ଠିକ ସମୟରେ ଟଙ୍କାଗୁଡ଼ି ପଠାଯାଇ ପାରି ନାହିଁ କାହିଁକି ? ହୁଏତ ଆହୁରି ବହୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନରୁ ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ଭିତରେ ଏହିପରି ଆହୁରି ଅନେକ ଚିଠି ଆସିବ ! ଅଥଚ ଏଣେ ଅସଲ ଲୋକର ଦର୍ଶନ ନାହିଁ !!

ଏସବୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନକୁ କ'ଣ ଲାଲସିଂହ ନିଜ ହାତରେ ସମସ୍ତ ଟଙ୍କା ପଠାଉ ଥିଲା ? ନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଟଙ୍କା ଯାଉଥିଲା ? ଚିଠିରୁ ଯାହା ମନେ ହେଉଛି । ଏହି ସବୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକ ମାସରେ ଠିକ ସମୟରେ ଟଙ୍କା ପାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏ ମାସରେ ଏପରି ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଘଟିବାର ମୂଳ କାରଣ କ'ଣ ? ଲାଲସିଂହର ଅନୁପସ୍ଥିତି !! ତାହା ବା କିପରି ସମ୍ଭବ ! ସେମାନେ ତ ପୁଣି ଯାଇ କାଶ୍ମୀରରେ ଏତେଦିନ କଟାଇ ଆସିଲେ । ସେତେବେଳେ ପୁଣି ଏହି ଟଙ୍କା ଗୁଡ଼ିକ ଯାଇଥିଲା କିପରି ?

ନିଶ୍ଚୟ ଲାଲସିଂହର ଏହିସବୁ ଯୋଗସୂତ୍ର ପାଇଁ କୌଣସି କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥଳ ଥିଲା । ହୁଏତ ସେହି କେନ୍ଦ୍ରଟି ମଧ୍ୟ ଅଚଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କ ମନରେ ନାନା ସନ୍ଦେହର ସୂତ୍ରପାତ କରିଦେଲା ।

ତାଙ୍କର ଧାରଣା ହେଲା ଯେ, ଲାଲସିଂହ ହୁଏତ କୌଣସି ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛି । ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟକାରିକା ଶକ୍ତି ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅନ୍ୟ ସବୁପ୍ରକାର ଯୋଗାଯୋଗ ତା'ର ଶିଥିଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

କିନ୍ତୁ ବିଚିତ୍ର ଲୀଳମା !

ତା'ର କଥା କେବଳ ରହି ରହି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କର ମନେ

ପଡ଼ୁଥିଲା । ନିଜ ଆଖିରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ, ତା'ର ଭଲମନ୍ଦ ପଦେ ପଚାରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଅଥଚ ସେଇ ତାଙ୍କୁ ଦୁଇଶ ତିନିଶ ମାଇଲ୍ ଦୂରରୁ ଡାକି ଆଣିଛି ସାହାଯ୍ୟ କାମନା କରି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆଉ ସ୍ଥିର ହୋଇ ବସି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଲାଲ୍-ସିଂହ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଚାଲିଛି । ହୁଏତ ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରା ହୋଇଛି । ଅବଶ୍ୟ ସରକାରୀ ପକ୍ଷରୁ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ କାହାରି ଗୋପନ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରରେ ଲାଲସିଂହର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ପୁଣି ସୁପ୍ତ ସିଂହକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ସେତ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । କାରଣ ଏ କେତେଦିନ ହେବ ଚିଠି ପତ୍ରରୁ ଲାଲସିଂହ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯେଉଁ ନମୁନା ପାଇଛନ୍ତି, ପ୍ରକୃତରେ ସେ 'ଦାନବୀର' ଉପାଧି ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ । ଏହି ଯେଉଁ ଲୋକ ହିତକର ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ମାନଙ୍କର ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା କରିବା, ଏବଂ ଗରିବ ମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟଦାନ କରିବା କେତେ ଉଦାର ହୃଦୟର ଆବଶ୍ୟକ, ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିନ୍ତା କରି ପାରୁ ନ ଥିଲେ ।

ତା'ହେଲେ ? ଜମ୍‌ନା ଲାଲ ବାଜପେୟୀ, ରବି ନାରାୟଣ ତରଫଦାର ନା ରାୟ ବାହାଦୁର ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ତରଫଦାର ? କିଏ ତାଙ୍କର ସନ୍ଦେହର ଶୀକାର ହେବ !

ସମସ୍ୟା କଠିନ ।

ଏଇ ରବିନାରାୟଣ ଆଉ ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ! କ'ଣ ଏ ଦୁହିଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ? ନା ଦୁହେଁ ମିଶି ଏକ । ରୂପ ଗୋଟିଏ ଭେକ ଦୁଇଟି !!

ଏ ରହସ୍ୟର ସମାଧାନ ତାଙ୍କୁ କରିବାକୁହିଁ ହେବ ।

ଏହି ୩୦୩ ନମ୍ବର ରୁମ୍ ସହିତ ଅନ୍ୟ କାହାରି କୌଣସି

ଗୋପନ ଯୋଗସୂତ୍ର ରହିଛି । ଯା' ଫଳରେ ଏ ଘରର ସମସ୍ତ ଦରକାରୀ ତଥ୍ୟ ବିପକ୍ଷ ଦଳ ସହଜରେ ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରୁଛନ୍ତି । ତା'ର ପ୍ରମାଣ ହେଉଛି, ଉନ୍ନାଖଣ୍ଡ ଯାକ ଚିଠି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଛି । ଠିକ୍ ଏହିପରି ଯେ ଲାଲସିଂହ ଆଉ ନୀଲମା ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି କିଏ କହିବ !

କିଛି ସମୟ ନୀରବରେ ବସି ଚିନ୍ତା କରିବା ପରେ, ସେ ବୟକୁ ଡାକଲେ । କହିଲେ, ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରୁମ୍ ଖାଲି ଅଛି କି ନାହିଁ, ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ଠାରୁ ଖବର ନେବାକୁ । ଯିବା ପଥରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌କୁ ଡାକି ଦେଇ ଯିବାକୁ କହିଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଆସିଲା । ସେ ଯେପରି କେଉଁଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ବାହାରି ଥିଲା ।

ଆପଣ ମୋତେ ଡାକି ପଠାଇଲେ ? ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ପଚାରିଲା ।

ହଁ, ଗୋଟାଏ ଜରୁରୀ କାମ ଥିଲା ।

କୁହନ୍ତୁ । ବ୍ରାଉନ ହାତ ଘଡ଼ିକୁ ଚାହିଁଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କ'ଣ କହିବାକୁ ଯାଇ କହିଲେ ନାହିଁ । ବସିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ବସୁ ବସୁ ଆଉ ଥରେ ହାତ ଘଡ଼ିକୁ ଚାହିଁଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ, କୌଣସି ଏକ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ସମୟ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସେ ମୁହଁ ଖୋଲି କୌଣସି ପ୍ରତିବାଦ କରି ପାରୁନାହିଁ । କାରଣ କ'ଣ ?

କ'ଣ କୁହନ୍ତୁ । ମୁଁ ଟିକିଏ ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛି ।

କୌଣସି ଆପଏଣ୍ଟମେଣ୍ଟ...... ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ଭୂରୁ ନଚାଇ ପଚାରିଲେ ।

ଓ ନା, ନା, ମି: ମହାପାତ୍ର ! ଆମ କମ୍ପାନୀର ଜାହାଜ ଏଇ ଅଧଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ଆସି ଆଉଟ୍‌ରାମ ଘାଟରେ ଭିଡ଼ିବ । ମୋର ସେଠାରେ ଡିଉଟି ଅଛି । ସେଇଥି ପାଇଁ ଟିକିଏ······

ଜାହାଜ ? ସେ ପୁଣି କ'ଣ ?

ମୁଁ ଯେଉଁ କମ୍ପାନୀରେ ଚାକିରି କରେ ତାଙ୍କର କେତେ ଖଣ୍ଡି ଜାହାଜ ଅଛି । ଦେଶ ବିଦେଶକୁ ଯିବା ଆସିବା କରେ ।

ଆପଣ କାଲି କହୁଥିଲେ···ସତ୍ୟବ୍ରତ ହଠାତ୍ ଅଟକି ଗଲେ । ସ୍ୱଗତୋକ୍ତି କଲେ, କାଲି ତୁମେ କହୁଥିଲ ନା ଗୋଟାଏ ଡେକୋରେସନ କମ୍ପାନୀରେ ଚାକିରି କର ! ସେମାନଙ୍କର ଦେଶ ବିଦେଶକୁ ଜାହାଜ ଚାଲେ ? ସେ କିଛି ସମୟ ନୀରବରେ ବସି ରହି ଟିକିଏ ହସି ଦେଲେ । ପ୍ରକୃତରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଭୀଷଣ ମାନସିକ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଛି ।

ମୁଁ କ'ଣ କହୁଥିଲି କି, ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ବ୍ରାଉନ୍ ପୁଣି ଘଡ଼ି ଦେଖିଲା ।

ମୁଁ ଆଜି କଟକ ଫେରି ଯାଉଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ ।

ଏଁ ? ଆଜି ! କେତେବେଳେ ? ବ୍ରାଉନ ସ୍ୱରରେ ଅସୀମ ଆଗ୍ରହ ।

ମୁଁ ଚାଲିଗଲେ ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଖୁସି ହେବେ ।

କାହିଁକି, ଆପଣ ଏପରି କଥା କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ?

ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଢେର ହଇରାଣ କଲିଣି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଜାଣି ଜାଣି ବ୍ରାଉନ୍ ଆଗରେ ଏଣୁ ତେଣୁ କଥାର ଅବତାରଣା କରୁଥିଲେ, ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ।

ଏ ସବୁ ଅତି ଭଦ୍ରାମୀର କଥା । ମୋତେ ଏପରି କଥା ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଉଠି ଠିଆ ହେଲା ।

ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ତା'ହେଲେ ମୋର ଆଉ ଦେଖା ହେଉନାହିଁ, ନା ମିଃ ମହାପାତ୍ର ?

ସେ କିପରି କଥା ! ଆପଣ କ'ଣ ଆଜି ରାତି ୮ଟା ଭିତରେ ଫେରିବେ ନାହିଁ ?

ନ ଫେରିବାର ସମ୍ଭାବନା କିନ୍ତୁ ବେଶୀ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ହସିଲେ ଏବଂ ହାତ ଉଠାଇ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ ।

ଏ ରୁମ୍‌ର ଚାବି ?

ବୟ୍ ପାଖରେ ଦେଇଯିବେ । କହିବେ ମୋତେ ଦେଇ ଦେବା ପାଇଁ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଆଉ ଅପେକ୍ଷା କଲି ନାହିଁ ।

କୌଣସି ଦରଦ, କୌଣସି ଆନ୍ତରିକତାର ଏତେ ଟିକିଏ ଚିହ୍ନ ଫୁଟିଲା ନାହିଁ ତାର ଆଚରଣରେ । ସେ ଚାଲିଗଲା । ମୁସାଫିର ଖାନାର କେଇଘଣ୍ଟାର ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭଳି ଆନ୍ତରିକତା ଜମିଥିଲା ଯାହା, ତା'ପରେ ଦୁହେଁ ନିଜ ନିଜ ପଥରେ ଆଗେଇ ଗଲେ । ସତ୍ୟବ୍ରତ କିନ୍ତୁ ଭୁଲି ପାରିଲେ ନାହିଁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌କୁ । ଭୁଲି ପାରିବେ ନାହିଁ ମଧ୍ୟ । ଆଉ ଡେରି କଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଉଠିଲେ । ଆଜି ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଯାଇ ଯେଉଁ କୋଠାର ଗେଟ୍ ଦୁଆରେ ଠିଆ ହେଲା, ସେ କୋଠାର ମାଲିକ ଯେ ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ତଥାକଥିତ ଜମିଦାର ହେବେ, ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କର ତିଳେ ମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ । କୋଠା ସାମନାକୁ ଗୋଟାଏ ବିସ୍ତୃତ ବଗିଚା । ବଗିଚା ଭିତରେ ଦେଶୀ ବିଦେଶୀ ନାନା ପ୍ରକାର ଫୁଲ ଗଛର ସମାବେଶ । ବଗିଚା ଭିତରେ ଶଙ୍ଖ ମଲମଲ

ସଞ୍ଜୀବ୍ରତ ସେତେବେଳକୁ ସାମନାରେ ଥିବା ଗୋଟାଏ ଗ୍ରୁ' ଦୋକାନ ଭିତରକୁ ପଶି ଯାଇଥିଲେ। ଏତେ ସହଜରେ ସଫଳତା ଅର୍ଜନ, ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ସର୍ବ ପ୍ରଥମ। ରାୟବାହାଦୁର ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ତରଫ୍‌ଦାର। ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ରୁମ୍‌ରେ ତାଙ୍କ କୋଟ୍, ତାଙ୍କ ଘରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍! ବୋଧହୁଏ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ବ ରେସ୍ କୋର୍ସକୁ ଯିବ।

ଆଜି ସେ ମଧ୍ୟ ରେସ କେର୍ସକୁ ଯିବେ।

ଅବଶ୍ୟ ବେଶ ପୋଷାକରେ ସାମାନ୍ୟ ଟିକିଏ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା। କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

ରେସ୍‌କୋର୍ସରେ ଘୋଡ଼ଦଉଡ଼ କେତେବେଳକୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ସଞ୍ଜୀବ୍ରତଙ୍କୁ ଜଣା ନ ଥିଲା। ତଥାପି ପନ୍ଦର ମିନିଟ ବା ଅଧଘଣ୍ଟା ପରେ ରାୟ ବାହାଦୁର ଯେ ବାହାରି ଯିବେ, ସେ କଥା ଦରବାନ କଥାରୁ ସଞ୍ଜୀବ୍ରତ ଅନୁମାନ କରି ନେଇଥିଲେ।

ରବର୍ଟସନ୍···ରବର୍ଟସନ ଇଏସ୍, ରବର୍ଟସନ୍·····

କୋଲାହଳ, ଗୁଞ୍ଜନ, ଆଶା ନିରାଶା ଭିତର ଦେଇ ପ୍ରଥମ ବାଜିରେ ରବର୍ଟସନ୍ ବାଜିମାତ୍ କଲା। ସେଥର ଏକାଥରକେ ସାତଟା ଘୋଡ଼ା ଦଉଡୁ ଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ରେସ୍ ଷ୍ଟାର୍ଟ ହୋଇଗଲା, ସେତେବେଳେ ଦର୍ଶକଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦେଖିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ପାଗଳ ଆଖ୍ୟା ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଦେଇ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ପାଗଳ କହିବା? ସହରର ଅଧିକାଂଶ ଧନୀ, ମାନୀ ଓକିଲ, ବାରିଷ୍ଟର, ଡାକ୍ତର, ପ୍ରଫେସର କିଏ ଯେ ସେଠାରେ ନାହାଁନ୍ତି, ଭାବିବାର କଥା। ସବୁଠାରୁ ମଜାର ଜିନିଷ ହେଉଛି,

ରେସ୍ ଷ୍ଟାର୍ଟ ହେବାମାତ୍ରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ରକ୍ତର ସ୍ରୋତ ଘୋଡ଼ା ଦଉଡ଼ ଠାରୁ ଆହୁରି ଦ୍ରୁତ ହୋଇଯାଏ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ସେତେବେଳକାର ଚେହେରା ଦେଖି ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ସେ ଯେପରି ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ ବେଶୀ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା । ରାୟବାହାଦୁର ହୃଷୀକେଶ ତରଫଦାରଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ ସେଦିନ ଯେପରି ଅନୁମାନ କରିଥିଲେ, ଆଜି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିଗଲା । ମୁଣ୍ଡର ଆଗପାଖର ବାଳ ଗୁଡ଼ିକ ଶୁଭ୍ର ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର ଛାପ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଗ୍ରାସ କରି ପାରି ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆଉ ବେଶୀ ଡେରି ନାହିଁ । ଆଖିରେ ଗୋଟାଏ କଳା ଚଷମା । ଚାଲିଲାବେଳେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର କାନ୍ଧ ଉପରେ ବାଁ ହାତଭରା ଦେଇ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ବୋଧହୁଏ ପାଦର କୌଣସି ଦୋଷ ଅଛି ।

ହଁ, ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଦିନ ରବର୍ଟସନ୍ ବାଜିମାତ୍ କଲା ।

ରବର୍ଟସନ୍ ନାମ ଘୋଷଣା ହେବା ମାତ୍ରେ, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ଗଳାରେ ହାତ ଛନ୍ଦି ନାଚିଗଲା । ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ମୁହଁରେ ସେ ଏକ ବିଜୟୀ ବୀରର ଦର୍ପ !

ଆରେ ଜମ୍‌ନାଲାଲ ବାଜପେୟୀ ଯେ !

ସେ ମଧ୍ୟ ହସି ହସି ଆସି ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ । ରାୟ ବାହାଦୁର ଆଙ୍ଗୁଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌କୁ ଦେଖାଇ ଦେଲେ, ଯାହାର ଅର୍ଥ, ରବର୍ଟସନ୍ ଜିତିବାର ସବୁ ପ୍ରକାର ପ୍ରଶଂସା ପାଇବାର ହକ୍‌ଦାର ଏକା ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ।

ଜମ୍‌ନାଲାଲ୍ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାଉନ୍ ସହିତ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେହି ଦର୍ଶକ ମାନଙ୍କ ଗହଳରେ ଏଣେ ତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଥିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖିରୁ ନିଜକୁ ଲୁଚାଇବା ପାଇଁ

କୌଣସି ପ୍ରକାର ଉଦ୍ୟମ ତାଙ୍କର ନ ଥିଲା । ତଥାପି ସେ ଆଖିରେ ଗୋଟାଏ କଳା ଚଷମା ଦେଇଥିଲେ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ବାଜିର ଖେଳ ଆରମ୍ଭ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଚାଲିଥିଲା ।

ଖେଳୁଆଡ଼ ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବାଦ ବିବାଦ, କଥା କଟା କଟି ଚାଲିଥିଲା: ଏଥର କିଏ ଜିତିବ ? ଗତ ବାଜିରେ ରବର୍ଟସନ୍ ଜିତିଲେ କ'ଣ ହେବ, ଘୋଡ଼ା କିନ୍ତୁ ଭଲ ଦୌଡ଼ି ନାହିଁ । ଏ ବାଜିରେ କିଏ ଜିତିବ ନା !!......

ସତ୍ୟବ୍ରତ ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ଠିକ୍ ପଛ ବେଞ୍ଚରେ ବସିଥିଲେ ।

ଜମ୍‌ନାଲାଲ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶେଷ କରି ନିଜ ସିଟ୍‌କୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ ।

ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ମ୍ୟାନେଜର କାଉଣ୍ଟରରୁ ଟଙ୍କା ଆଣି ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବାଜି ଧରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ରେସ୍ ବହିଟା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ନିବଦ୍ଧ କରିଥିଲା ।

ରାୟବାହାଦୁର ବ୍ରାଉନ ମୁହଁକୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଥିଲା ।

ଆଉ କେତୋଟି ଅନୁସନ୍ଧିତ୍ସୁ ଆଖି ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଦୁଲା ହୋଇଥିଲା ।

ସମୟ ହୋଇ ଯାଉଛି । ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ମ୍ୟାନେଜର ଚେତେଇ ଦେଲେ ।

ବ୍ରାଉନ ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ହୋଇଥିଲା । ବୋଧହୁଏ ଏଥର କେଉଁ ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ବାଜି ଧରିବ, ଠିକଣା କରି ପାରୁ ନ ଥିଲା । ଯେଉଁ କେତୋଟି ଘୋଡ଼ା ଏଥର ଦଉଡ଼ୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଏକୁ ଆରେକ ବଳୀଆର । କାହା ଉପରେ ସେ ଆସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ କରିବ ? ତେବେ 'ନେପ୍‌ଚୁନ୍'ର ଫାମିଲି ହିଷ୍ଟ୍ରି ସବୁଠାରୁ ଭଲ । କିନ୍ତୁ 'ଟାରଜନ'ର କୌଣସି ବଂଶ ପରିଚୟ ନ ଥାଇ ମଧ୍ୟ, ସେ ପ୍ରାୟ

ଓଇନ୍ କରି ଚାଲିଛି । ଆଜିକାଲି ଆଉ ଫାମିଲି ହିଷ୍ଟ୍ରୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଭର କରି ହେଉନାହିଁ ।

ଆଉ ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚମିନିଟ୍ ସମୟ ରହିଲା । ମ୍ୟାନେଜର ପୁଣି ଚେତେଇ ଦେଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ମୁହଁ ବୁଲେଇ ଚାହିଁଲା । ସଙ୍ଘବ୍ରତ ଖବର କାଗଜ ତଳେ ମୁହଁ ଲଚାଇଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ମୁହଁ ଉଠାଇଲେ, ଦେଖିଲେ—ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ କାନରେ ଚୁପି ଚୁପି କ'ଣ କହୁଚି ।

ମ୍ୟାନେଜର ସେତେବେଳକୁ ବାଜି ଧରିବା ପାଇଁ କାଉଣ୍ଟରକୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ ।

ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ···

ଦ୍ୱିତୀୟ ବାଜିର ରେସ୍ ଷ୍ଟାର୍ଟ ହୋଇଗଲା ।

ପବନ ବେଗରେ, ନା ତା'ଠାରୁ ବେଗରେ···କିଏ କେତେ ନମ୍ବର' କାହା ନାମ କ'ଣ ? ହେଇ ନେପ୍‌ଚୁନ ପଛେଇ ଗଲା । ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ହାତରୁ ଦୁରବୀଣଟା ଛାଣି ନେଲା ବ୍ରାଉନ, ଅସମ୍ଭବ, ଅସମ୍ଭବ, ହେଇ ଦେଖନ୍ତୁ, ଦେଖନ୍ତୁ । ଟାରଜନ ବହୁ ପଛରେ । ଫାମିଲି ହିଷ୍ଟ୍ରୀ ଉପରେ ସବୁ ନିର୍ଭର କରେ, ସତ୍ ବଂଶର ପିଲା ସତ୍ ହେବ ହିଁ ହେବ । ବ୍ୟତିକ୍ରମ କ୍ୱଚିତ୍···ଆରେ ଆରେ ବ୍ରାଉନ୍ ଏକ ପ୍ରକାର ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା, ଜକି ଯେପରି ଦାବି ଦେଉଚି ନା, ନା, ଆସିଛି ବାହାରି, ଆସିଛି, ଆସିଛି, ଟାରଜନ୍ ବହୁ ପଛରେ, ଆସିଗଲା, ଆସିଗଲା, ହିପ୍ ହିପ୍ ହୁର୍‌ର୍‌ର୍ ରେ···

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ରାୟବାହାଦୁର କାନ୍ଧ ଧରି ଓହଳି ପଡ଼ିଲା । ରାୟବାହାଦୁର ତାକୁ ଦୁଇ ହାତରେ କୋଳକୁ ଟେକି ନେଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ନାଚଗଲା । ସେ କି ଗର୍ବ, କି ଦମ୍ଭ । କି ଉଲ୍ଲାସ ।

ରାୟବାହାଦୁର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ହାତଧରି ରେଷ୍ଟୁରେଣ୍ଟ ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଗଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଆଜି ତାଙ୍କୁ ଜିତାଇଛି ।

ଦୁଇ ଦୁଇ ଥର ଆଜି ସେ ବାଜି ଧରି ମାତ୍ କରିଛନ୍ତି ।

ହିପ୍ ହିପ୍ ହୁର୍‌ର୍‌ରେ । ହିପ୍ ହିପ୍ ହୁର୍‌ରେ...

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନକୁ ସେ ତିନିଥର ଟେକି ଉଠାଇ ତୋଳି ଧରିଲେ । ଦର୍ଶକମାନଙ୍କର ଭିଡ଼ ଜମି ଯାଇଥିଲା ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ସେ କି ଆତ୍ମାଭିମାନ !!

ଏଥର କିନ୍ତୁ ଜମ୍‌ନାଲାଲ ବାଜପେୟୀଙ୍କ ମୁହଁ ଫିକା ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । ସେ ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ, କିନ୍ତୁ କର-ମର୍ଦ୍ଦନ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ରାୟବାହାଦୁର ନିଜେ ହାତ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ବାଜପେୟୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ । କହିଲେ, ଖେଳୁଆଡ଼ର ହାରଜିତ୍ ସବୁ ସମାନ ।

ବାଜପେୟୀ ଶୁଷ୍କ ହସ ଟିକେ ହସି, ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ଗ୍ଲାସ ସହିତ ଗ୍ଲାସ ଠୁକେଇଲେ ।

'ଷ୍ଟାରଲିଜନ'ଟା କିନ୍ତୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜିତେଇ ଆସିଥିଲା । ଜମ୍‌ନଲାଲ କହିଲେ ।

ସେ କେବଳ ଗ୍ରିନ୍‌ସ ମିଃ ବାଜପେୟୀ ! ଯାହାର ବଂଶ ବୁନିଆଦ୍‌ର ଠିକ୍ ନାହିଁ, ସେ ଭଲ ହୋଇପାରେ, ସାମୟିକ । ଆଉ ନେପ୍‌ଚୁନ୍ ! ତା'ର ପାଷ୍ଟ ହିଷ୍ଟ୍ରି ଦେଖନ୍ତୁ । ତା' ବାପା, ସାଆନ୍ତ ବାପା, କେହି କେବେ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଇ ନାହାନ୍ତି ! ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ହସି ହସି କହିଲା ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରତିବାଦ କଲେ ନାହିଁ । ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନୀରବ ରହିଗଲେ । ମନ ତାଙ୍କର ଖୁବ୍ ଖରାପ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । କାରଣ ଝୋରଞ୍ଜନ ଉପରେ ସେ ବହୁ ଟଙ୍କା ଲଗେଇ ଦେଇଥିଲେ ।

ତା'ହେଲେ ଏବାଜି ଆପଣ ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟାଏ ନାଁ ସଜେଷ୍ଟ କରି ଦିଅନ୍ତୁ । ମିଃ ବାଜପେୟୀ ରେସ୍‌ବୁକ୍‌ଟା ବାହାର କରି ବ୍ରାଉନ୍ ଆଡ଼କୁ ବଢ଼େଇ ଦେଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲା, ସ୍ମିତ ହସିଲା । କହିଲା, ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ନ ପାରି ଦୁଃଖିତ ମିଃ ବାଜପେୟୀ ! କାରଣ ତୃତୀୟ ବାଜିରେ ଏପରି ସବୁ ଘୋଡ଼ା ଦଉଡ଼ୁଛନ୍ତି ଯେ, କାହାରି ଉପରେ ଭରସା ରଖି ହେଉନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କୁ ଏ ବାଜିରୁ ଖେଳିବା ପାଇଁ ବାରଣ କରୁଛି ।

ଜମ୍‌ନଲାଲ ବାଜପେୟୀ କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ । ନୀରବରେ ବସି ପାନପାତ୍ର ନିଃଶେଷ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଏକ ସମୟରେ ରାୟବାହାଦୁର ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଉପରେ ହାତ ରଖି ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଗେଇଲେ ।

ଜମ୍‌ନଲାଲ ବାଜପେୟୀ ନୀରବରେ ସେହିଠାରେ ବସିଥିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ଯାଇ ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ସ୍ଥାନଟି ଅଧିକାର କଲେ । ବାଜପେୟୀଙ୍କ ରେସ୍ ବହି ଖଣ୍ଡିକ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଅବହେଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ବାଜପେୟୀଙ୍କ ହାତରେ ସିଗାରେଟଟା ଜଳି ଜଳି ଯାଉଥିଲା ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀ ହୁଏତ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ, ତୃତୀୟ ବାଜିରେ ସେ ବାଜି ଧରିବେ ନା ନାହିଁ ? ଏ ବାଜିରେ ଯେଉଁ କେତୋଟି

ଘୋଡ଼ା ଦଉଡ଼ୁଛନ୍ତି, ପ୍ରକୃତରେ କାହାର ଉପରେ ଆସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ କରି ହେଉନାହିଁ । ଏଥର କିନ୍ତୁ 'ଲକି ସେଭେନ' ଦଉଡ଼ୁଛି, । ମଝିରେ ମଝିରେ ସେ ଅତର୍କିତ ଭାବରେ ଏପରି ଉଇନ୍ କରେ ଯେ, ପ୍ରକୃତରେ ସେ ଲକ୍ ଫେରେଇ ଦିଏ ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀ ସେହିପରି ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ଥାଇ, ରେସ୍ ବହିଟା ଆଡ଼େ ହାତ ବଢ଼ାଇଲେ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ରେସ୍ ବହିଟି ଧରି ଓଲଟି ପାଲଟି କରୁଥିଲେ ଏବଂ ତୃତୀୟ ବାଜିର ଗୋଟିଏ ଘୋଡ଼ା ନାଁ' ତଳେ ଅଣ୍ଡର ଲାଇନ କରି ଦେଇଥିଲେ । ବାଜପେୟୀ ରେସ୍ ବୁକ୍‌ଟି ଖୋଲେଇ ଆନନ୍ଦରେ କୁରୁଳି ଉଠିଲେ । ସେ ସତ୍ୟ-ବ୍ରତଙ୍କ ମୁହଁକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୟନରେ ଅନାଇ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ । କହିଲେ, ଆପଣ ମୋ ମନର ଉତ୍କଣ୍ଠା ଦୂର କରିଛନ୍ତି । ମୁଁ ଜାଣେ ଏଥର 'ଲକି ସେଭେନ' ଉଇନ୍ କରିବ । ଆପଣ ସେହି 'ଲକି ସେଭେନ୍' ତଳେ ଅଣ୍ଡର ଲାଇନ୍ କରି, ମୋ ମନର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଦୂର କରିଛନ୍ତି । ଆପଣ ଟିକିଏ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ, ମୁଁ ଆସୁଛି ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀ ଝଡ଼ ବେଗରେ ଉଠି ଚାଲିଗଲେ ।

ଯା' ହେଉ, ଔଷଧ ଧର ଧରିଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମନେ ମନେ ଖୁସି ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଯଦି ଏଥର 'ଲକି ସେଭେନ' ଉଇନ୍ କରେ, ତା'ହେଲେ ଖାଲି ବାଜପେୟୀଙ୍କର ନୁହେଁ, ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଲକ୍ ମଧ୍ୟ ବଦଳି ଯିବ ।

ଆଉ ଏଠାରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ଲାଭ ନାହିଁ ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀ ନିଶ୍ଚୟ ବାଜି ଧରିବାକୁ କାଉଣ୍ଟର୍ ଆଡ଼େ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ରାୟ ବାହାଦୂରଙ୍କ କାନେ କାନେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ କ'ଣ ଯେପରି କହୁଛି ।

ତୃତୀୟ ବାଜି ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଆଉ ବେଶି ସମୟ ବାକି ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ରାୟବାହାଦୁର ହାତ ହଲାଇ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କୁ କ'ଣ ଯେପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ।

ମ୍ୟାନେଜର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବାକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ମୁହଁରେ କପଟ ଏକ ବିଚିତ୍ର ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ସେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲେ । ସେ ସ୍ମିତ ହସିଲା ।

ଇଏସ୍ ମିଷ୍ଟର ! ମୋତେ କ୍ଷମା କରିବେ । ଆପଣଙ୍କ ନାଁ'ଟା...

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଭୁଲ ଅନାଇଲେ । ମିଃ ବାଜପେୟୀ ଉତ୍ତର ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଏ ବାଜିଟା ଶେଷ ହେଉ ମିଃ ବାଜପେୟୀ । ତା'ପରେ ମୋ ନାଁ କହିବି । ତା' ପୂର୍ବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋତେ ଆପଣ ସେହି 'ମିଷ୍ଟର' ବୋଲି ଡାକିଲେ ଚଳିବ ।

'ଲକି ସେଭେନ୍' ଉପରେ ମୁଁ ଅସମ୍ଭବ ବାଜି ଧରି ଆସିଛି । ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରେଡ଼ିକ୍ସନ ଯଦି ସତ୍ୟହୁଏ, ତା'ହେଲେ ବାଜି ମାତ୍ କରିଦେବି ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ସହିତ ଆଉ ଥରେ କର ମର୍ଦ୍ଦନ କରି ହୋ-ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ।

ସେ ହସର ଧ୍ୱନି ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଓ ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ କର୍ଣ୍ଣ କୁହରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ଦୁହେଁ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଗଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଇଶାରାରେ ମି: ବାଜପେୟୀଙ୍କୁ ନୀରବ ରହିବାକୁ କହିଲେ ।

ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କୁ ଆପଣ ଚହ୍ନନ୍ତି ? ମି: ବାଜପେୟୀ ପଚାରିଲେ ।

ନା, କିନ୍ତୁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌କୁ ଚହ୍ନେ ।

କିପରି ?

ଦୂରରୁ ।

ମି: ବାଜପେୟୀ ଏଥର ମଧ ହାସ୍ୟ ସମ୍ବରଣ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ତୃତୀୟ ବାଜି ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ବାକିଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଓ ବାଜପେୟୀ ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ଯାଇ ଦୁଇଟି ଆସନ ସଗ୍ରହ କଲେ !

କ୍ରମେ ଦର୍ଶକ ମହଲରେ ଉତ୍ତେଜନା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥିଲା ।

ବାଜି ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଘୋଡ଼ା ସବୁ ଆସିଗଲେଣି । ଗୋଟିକ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଠିଆ ହେଉଛନ୍ତି । ମିସ୍ ହାଇଦ୍ରାବାଦ, ରେଡ଼ ଫ୍ଲାଓ୍ୱାର, ନିଶା, ହଁ ନିଶା ପାଖକୁ ଲକି ସେଭେନ୍ । ତା' ପାଖକୁ ? ଦେଖନ୍ତୁ ତ ମିଷ୍ଟର !! ମି: ବାଜପେୟୀ ଦୁରବୀଣଟା ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସମସ୍ୟାରେ ପଡ଼ି ଯାଇଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ପଛରୁ କିଏ ଯେପରି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିବାର ଶୁଣିଲେ, ପାର୍ଲ ଏଥର ଜିତିବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦୁରବୀଣଟା ଆଖିରେ ଲଗାଇ ପକ୍କା ଖେଳୁଆଡ଼ ପରି କିଛି ସମୟ ରହି 'କହିଲେ, ଲକି ସେଭେନ୍ ପାଖକୁ ବୋଧହୁଏ, ପାର୍ଲ ହେବ ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀଙ୍କର ଆଉ ସମର୍ଥନ କରିବାର ସମୟ ନ ଥିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରେସ୍ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ।

ଖେଳୁଆଡ଼ମାନେ ନିଜ ନିଜ ସିଟରୁ ଉଠି ଠିଆ ହୋଇଗଲେ । ପୁଣି ଉତ୍ତେଜନାର ପ୍ରଖର ସ୍ରୋତ ଫୁଟି ଉଠିଲା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗରେ । ରକ୍ତରେ ନିଆଁ ଲାଗିଲା ।

ଉତ୍ତେଜନା, ଚିତ୍କାର ଏବଂ ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟରେ କାନ ଫାଟି ପଡ଼ିଲା ।

ହଠାତ୍ ଏକ ସମୟରେ ମିଃ ବାଜପେୟୀ ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ରଙ୍କୁ ଦୁଇ ହାତରେ ଉପରକୁ ଟେକି ଧରି ନାଚିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

'ଲକି ସେଭେନ୍' ଉଇନ୍ କରିଛି । ହଁ ଲକି ସେଭେନ୍ ଉଇନ୍ କରିଛି ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀ ଜିତିଛନ୍ତି, ପ୍ରଚୁର ଅର୍ଥ ସେ ପାଇବେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ରଙ୍କୁ ନଚାଇ ନଚାଇ ସେ ଯେପରି ଉନ୍ମାଦ ହୋଇ ଉଠିଲେ ।

ଆଉ ରାୟବାହାଦୁର ସୁଧାଂଶୁନାରାୟଣ ତରଫଦାର ! ସେ ବୋଧହୁଏ ଏ ବାଜିରେ ହାରି ଯାଇଛନ୍ତି । କାରଣ ସେ ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ ବସିଥିଲେ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ମୁହଁରେ କୌଣସି ଉତ୍ସାହ ନ ଥିଲା ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ହାତଧରି ଟାଣି ଟାଣି ନେଉଥିଲେ । ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ସହିତ ସେ ମଧ୍ୟ କର ମର୍ଦ୍ଦନ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ, ମୋ ହାତ ଛାଡ଼ନ୍ତୁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଯାଉଛି ।

ତାହାହିଁ ହେଲା ମିଃ ବାଜପେୟୀ ଯାଇ ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ

ସହିତ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ । ବାଜପେୟୀ କପଟ ବଦ୍ରୂପ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, ଖେଳୁଆଡ଼ ପାଖରେ ହାରିଜିତ୍ ସବୁ ସମାନ ରାୟବାହାଦୁର ସାହେବ ! ଜାଣନ୍ତି ମୋତେ ଏ ବାଜିରେ କିଏ ଜିତାଇଛି ? ହେଇ ଦେଖନ୍ତୁ, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ମିଷ୍ଟର୍......

ବାଜପେୟୀ ନୀରବ ହୋଇଗଲେ । ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ କୌତୁହଳୀ ଆଖି ଦୁଇଟା କାହାକୁ ଯେପରି ଖୋଜୁଥିଲା । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ଆଖି ଦୁଇଟା ମଧ୍ୟ ନାଚି ଉଠିଲା । କିନ୍ତୁ ଅସଲ ଲୋକ କାହିଁ ? ମିଷ୍ଟର ବାଜପେୟୀ ତାଙ୍କ କଥା ସମାପ୍ତ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଏଣେ ତେଣେ ଅନେକ ଖୋଜିଲେ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ଭିଡ଼ ଭିତରେ କୁଆଡ଼େ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ମିଷ୍ଟର ବାଜପେୟୀଙ୍କୁ 'ଲକି ସେଭେନ୍' ପ୍ରଚୁର ଟଙ୍କା ଡିଭିଡେଣ୍ଡ ଦେଇଥିଲା । ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କୁ ସେ ଟାଣି ଟାଣି ରେଷ୍ଟୁରେଣ୍ଟକୁ ନେଲେ । ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ରାୟବାହାଦୁର ପୁଣି ମିଃବାଜପେୟୀଙ୍କ ଗ୍ଲାସ ସହିତ ଗ୍ଲାସ ଠୁକେଇଲେ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ କେବଳ କୋକୋକୋଲା ପିଇଲେ ।

ଏ ବାଜିରେ ହାରିଯିବା ମୂଳରେ, ରାୟବାହାଦୁରଯେ ନିଜେ ଦାୟୀ, ସେ କଥା ସେ ବାଜପେୟୀଙ୍କ ଆଗରେ ସଫେଇ ଦେଉଥିଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ତାଙ୍କୁ ଏ ବାଜିରେ ଖେଳିବା ପାଇଁ ବାରଣ କରିଥିଲା ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀ ମିସ୍ ବାଉନ ଆଡେ ଗର୍ବିତ ନୟନରେ ଅନାଇଥିଲେ ।

ନିଜାମ କାଫେରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ।

ପରଗୃହକାଠି ଠାରୁ ବୁଝିଲେ, ଜମ୍‌ନାଲାଲ ବାଜପେୟୀଙ୍କ ନାମରେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୋତାଲାର ଘରଟି ରହିଛି । ସେ ସବୁଦିନ ଏଇଠାରେ ରାତି ଯାପନ କରନ୍ତି । ସେହିଦିନ ଠାରୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ତାଙ୍କ ସହିତ ନିଜାମ କାଫେକୁ ଆସି ନାହାନ୍ତି ।

ଆଜି କିନ୍ତୁ ରାତି ନଅଟା ବାଜିଲାଣି । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଃ ବାଜ-ପେୟୀ ଫେରିଲେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ସିଗାରେଟ୍ ଟି' ଓ କଫି ଖାଇବାରେ ଲାଗିଥିଲେ ।

ଆହୁରି ସମୟ ଅତିବାହିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସାଢ଼େ ନଅଟା ପରେ ଦଶଟା ବାଜିଲା । ନିଜାମ କାଫେରୁ ଭିଡ଼ କମିଗଲା । ତଥାପି ମିଃ ବାଜପେୟୀ ଫେରିଲେ ନାହିଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ନିରାଶ ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲେ । ବୋଧ-ହୁଏ ବାଜପେୟୀ ଆଜି ଆଉ ଫେରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଚୁର ଟଙ୍କା ଜିତି ଆଜି ଆଉ ନିଜାମ କାଫେକୁ ଆସିବା ସେ ଉଚିତ ମନେ କରି ନାହାନ୍ତି ।

ଶେଷରେ ରାତି ସାଢ଼େ ଦଶଟା ବେଳେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ଉଠିଲେ । ପରଗୃହକାଠିକୁ ନିଜାମ କାଫେର ଟି'ବିଲ ମେଣ୍ଟେଇ ଦେଇ ଅଧିକା ପାଞ୍ଚଟଙ୍କା ବକ୍‌ଶିଶ୍ ଦେଇ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅଳସ ପାଦ ପକାଇ ବାହାରକୁ ବାହାରିଲେ ।

ହଠାତ୍ କିଏ ଯେପରି ତାଙ୍କୁ ପଛରୁ ଯାବୁଡ଼ି ଧରିଲା । ଏତେ

ଜୋରରେ ସେ ଧରିଲା ଯେ, ତାଙ୍କର ପଛକୁ ଚାହିଁବାର ଶକ୍ତି ନ ଥିଲା । ବହୁ କଷ୍ଟରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ, ମିଃ ବାଜପେୟୀ !!

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମନଃ ଆଉଥରେ ବିଜୟ ଦର୍ପରେ ନାଚି ଉଠିଲା । ମନର ସମସ୍ତ କ୍ଳାନ୍ତି, ଅବସାଦ ଦୂରେଇ ଗଲା ।

ମିଃ ବାଜପେୟୀ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ହାତ ଧରି ନିକାମ କାଫେକୁ ଟାଣିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବାରଣ କଲେ ।

ବାଜପେୟୀ କିନ୍ତୁ ଟାଣି ଟାଣି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଉପରକୁ ନେଇ ଗଲେ । ରୁମ୍‌ର ଦ୍ବାର ଖୋଲି, ଏକ ପ୍ରକାର ଯୋର ଜବରଦସ୍ତି କରି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ବସାଇ ଦେଇ କହିଲେ, ଆପଣ ତ ଅଦ୍ଭୁତ ସାଙ୍ଘାତିକ ଲୋକ !!

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଖିରେ ବିସ୍ମୟ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ମୋତେ ଆପଣ ଅପଦସ୍ଥ କରି ରେସ୍ କୋର୍ସରୁ କୁଆଡ଼େ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ କେବଳ ରହସ୍ୟମୟ ହସ ଟିକେ ହସିଲେ ।

ରାୟବାହାଦୁର କିନ୍ତୁ ଘାଏଲ ହୋଇଗଲେ ମିଷ୍ଟର । ସେ ଯାହା ସେଇ ଦୁଇ ବାଜି ଜିତିଥିଲେ । ଆଉ କୌଣସି ବାଜି ଜିତି ପାରିଲା ନାହିଁ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ଆଉ ସଳଖି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ବହୁ ଟଙ୍କା ରେସ୍ କୋର୍ସରେ ଶ୍ରାଦ୍ଧ କରି ଫେରିଲେ ।

ଆଉ ଆପଣ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ପଚାରିଲେ ।

ମୁଁ ? ବାଜପେୟୀ ହସିଲେ । ମୁଁ ଆଉ ଖେଳ ନାହିଁ କହିଲେ

ଚଳେ । କାରଣ ବାକି ଖେଳ ଗୁଡ଼ିକରେ ମୁଁ ମୋଟେ ଦୁଇଶହ ପଚିଶଟଙ୍କା ହାରିଛି ।

ଜିତିଲେ କେତେ ?

ପଚିଶ ହଜାର । ଲକି ସେଭେନ୍ ମୋତେ ପଚିଶ ହଜାରରେ ଜିତେଇଛି । ଅବଶ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ କୃପାରୁ । ମିଃ ବାଜପେୟୀ ପକେଟରୁ କେତେଖଣ୍ଡି ଶହେଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍ ବାହାର କଲେ । ଟଙ୍କା କେତୁଟା ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଦେବେ କି ନାହିଁ, ଭାବି ଠିକ୍ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲେ ।

ଆପଣ ରଖନ୍ତୁ ମିଃ ବାଜପେୟୀ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ବୁଝିପାରି କହିଲେ । ଟଙ୍କା ମୁଁ କାହାରି ଠାରୁ ଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ ।

ତଥାପି···ବାଜପେୟୀ କ'ଣ କହିବାକୁ ଯାଇ ନୀରବ ହୋଇଗଲେ ।

ନା, ଆଜି ମୁଁ ଉଠୁଛି ମିଃ ବାଜପେୟୀ । ରାତି ଅନେକ ହେଲାଣି । ଅନ୍ୟ ଦିନ ଦେଖା ହେବ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ ।

ବାଜପେୟୀ ତାଙ୍କ ହାତ ଟାଣି ବସାଇଲେ ।

କହିଲେ, ତା' ହେବନାହିଁ । ଆପଣ ଅନ୍ତତଃ ରାତିଭୋଜନଟା ମୋ ସହିତ ସମାପନ କରି ଯିବେ । ଆପଣ ରହୁଛନ୍ତି କେଉଁଠି ?

କିନ୍ତୁ ମୋର ଏକ ବିଶେଷ ଅସୁବିଧା ଅଛି ମିଃ ବାଜପେୟୀ । ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ, ବୋଧହୁଏ ସେ ବାଜପେୟୀଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନ ଏଡ଼େଇ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ।

ଆପଣଙ୍କର ଅସୁବିଧା କ'ଣ ଶୁଣେ ?

ସାଢ଼େ ଦଶଟା ବେଳେ ଜଣକ ସହିତ ଭେଟ କରିବାକୁ ଥିଲି । ଏକ ବିଶେଷ ଦରକାରରେ ।

ଏଗାରଟା ତ ବାଜିଲଣି । ମି: ବାଜପେୟୀ କହିଲେ, ଆପଣ ବରଂ କାଲି ତାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା କରିବେ । ଆଜି କିନ୍ତୁ ଆପଣ ମୋ ସହିତ ରାତ୍ରିଭୋଜନ ନ କଲେ ମୁଁ ଖୁବ୍ କଷ୍ଟ ପାଇବ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆଉ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ !

ଆଚ୍ଛା ! ଆପଣ ଏକା ରହୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ହଠାତ୍ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ ।

ଇମିତ, ଅବଶ୍ୟ ଏହା ମୂଳରେ ସାମାନ୍ୟ କାରଣ ନାହିଁ ଯେ ତା' ନୁହେଁ । ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ଏଇ ସବୁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଇ ମଦ ଖାଇବା, ଜୁଆ ଖେଳିବା, ଏସବୁ ସେ ଆଦୌ ସହି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେଇଥିପାଇଁ ମୋତେ ମଝିରେ ମଝିରେ ଏହିପରି ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ କେଉଁଠି ଥାଆନ୍ତି, ଘରେ ?

ନା, ଏଇ କଲିକତାରେ ରୁହନ୍ତି । ଆମର କଲିକତାରେ ଘର ଅଛି । ମୁଁ ଦିନେ ଆପଣଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ଯିବ । ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଖୁବ୍ ଧର୍ମ ଭୀରୁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଠିକ୍ ଓଲଟା ।

ଆପଣଙ୍କର ଆଉ କିଏ ଅଛନ୍ତି ?

ବାପ, ମା ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ଦେଶରେ ଥା ଆନ୍ତି ।

ହୁଁ, ଆପଣ ତା' ହେଲେ କେତେଦିନ ହେବ ଅଜ୍ଞାତ ବାସ କରୁଛନ୍ତି ?

ଅଜ୍ଞାତ ବାସ ? ମି: ବାଜପେୟୀ ଟିକିଏ ବିସ୍ମୟ ପ୍ରକାଶ କରି ପୁଣି ହସି ଉଠିଲେ । କହିଲେ, ହଁ ଅଜ୍ଞାତବାସ ନୁହେଁ ତ ଆଉ କ'ଣ !!

ମିଷ୍ଟର ବାଜପେୟୀ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଗୃହରୁ ବାହାରି

ଆସିଲେ । ବୋଧହୁଏ ଖାଇବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସେ ପଦାକୁ ବାହାର ଆସିଥିଲେ ।

ସେହି ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଗୃହର ସମସ୍ତ ଆସବାବ ପତ୍ର ଉପରେ ଯଥା ସମ୍ଭବ ପରୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଲାଗିଗଲେ ।

ଖଟତଳେ ଦୁଇ ତିନୋଟି ଶାଢ଼ୀ ବ୍ଲାଉସ୍ ପଡ଼ିଛି । ଟେବୁଲ ଡ୍ରୟାରରେ ସାତ ଆଠଖଣ୍ଡ ଚିଠି ପଡ଼ିଛି । ଗୋଟାଏ ଲେଡ଼ିଜ୍ ରିଷ୍ଟ ଓ୍ୟାଚ ଦିଶୁଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ କ୍ଷିପ୍ର ହସ୍ତରେ ଚିଠିରୁ ଖଣ୍ଡେ ଟାଣିନେଇ ପକେଟରେ ଭରିଲେ ।

ଆଉ, ଆଉ କ'ଣ ? ମି: ବାଜପେୟୀ ନିଶ୍ଚୟ ମିଥ୍ୟା କଥା କହୁଛନ୍ତି ।

ଦେଖାଯାଉ !!

ସେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ବସିଲେ ।

ମି: ବାଜପେୟୀ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ପଛରେ ଦୁଇଜଣ ବୟ ଖାଦ୍ୟ ସରଞ୍ଜାମ ଧରି ଆସୁଥିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆଉ କୌଣସି କଥା ଉଠାଇଲେ ନାହିଁ । ବହୁ ଦିନର ଅଭୁକ୍ତଙ୍କ ପରି ସେ କେବଳ ଖାଇ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଯେତେବେଳେ ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମକୁ ଫେରିଲେ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରାୟ ରାତି ବାରଟା । ନୀରବ, ନିସ୍ତବ୍ଧ । ଯେ ଯାହା କୋଠରୀରେ ହୁଏତ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ନିଦ୍ରା ଯାଉଛନ୍ତି ।

ଲିଫ୍‌ଟମ୍ୟାନଟା ଢୁଲେଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ସାରାଦିନର କ୍ଲାନ୍ତି ଓ ଅବସାଦ ତା' ଦେହ ମୁହଁରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦିଶୁଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ତାକୁ

ଉଠାଇଲେ ନାହିଁ । ସୋପାନ ଶ୍ରେଣୀ ଅତିକ୍ରମ କରି ଧୀରେ ଧୀରେ ଉପରକୁ ଉଠିଲେ ।

ଶିଡ଼ିଟା ଅର୍ଦ୍ଧ ଅନ୍ଧକାର ଓ ଅର୍ଦ୍ଧ ଆଲୋକରେ କିପରି ରହସ୍ୟାବୃତ୍ତ ମନେ ହେଉଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ପାଦରେ ରବର ସୋଲ୍ ଯୋତା ଥିବାରୁ, ଶିଡ଼ିରେ ଉଠିଲାବେଳେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଶବ୍ଦ ହେଉ ନ ଥିଲା । ଅସରନ୍ତି ଭାବନାର ଖିଅ ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ ସୋପାନ ପରେ ସୋପାନ ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିଲେ ।

କିଏ ଯେପରି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଉ ଥିଲାପରି ସତ୍ୟବ୍ରତ ଅନୁଭବ କଲେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମ ସଂଯତ କରି ସେ ଏକ ଅନ୍ଧକାର ସ୍ଥାନରେ ଆତ୍ମ ଗୋପନ କଲେ ।

ଲୋକଟା ତାଙ୍କର ପାଖ ଦେଇ ତଳକୁ ଓହ୍ଲେଇ ଗଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେହି ଅର୍ଦ୍ଧ ଅନ୍ଧକାର ଓ ଅର୍ଦ୍ଧ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ଲୋକଟାକୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ଭାଇ, ଯାହାପାଇଁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଜଳି ପୋଡ଼ି ଅଙ୍ଗାର ହେବାକୁ ଯାଉଛି ।

ଲୋକଟା ସେହିପରି ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଶେଷ ସୋପାନ ଯାଏ ଅତିକ୍ରମ କରିଗଲା । ତା'ପରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉପରକୁ ଉଠିଲେ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ଦୁଆର ପାଖରେ କିଛି ସମୟ ଠିଆ ହେଲେ । କୌଣସି ପ୍ରକାର ଶବ୍ଦ ଭିତରୁ ଶୁଭୁନାହିଁ । ଦରଜାରେ ହାତ ମାରିଲେ । ଧୀରେ ଖୋଲିଗଲା । ଭିତରକୁ ଯିବେ ନା ନାହିଁ ? ନିଶାର୍ଦ୍ଧରେ ଜଣେ ଭଦ୍ର ମହିଳା ଘରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ନିଶ୍ଚୟ ଅନୁଚିତ । ତଥାପି ସତ୍ୟବ୍ରତ ଯେପରି ଆତ୍ମ ସମ୍ବରଣ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ଭିତରେ ଆଲୋକ ଜଳୁଥିଲା । ହଲ୍ ଘରଟାରେ କେହି ନ ଥିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆହୁରି ଦୁଇ କଦମ ଆଗେଇ ଗଲେ ।

ପାର୍ଶ୍ୱ ଘରରେ ମଧ୍ୟ ଆଲୋକ ଜଳୁଚି । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ତା' ହେଲେ ଶୋଇ ନାହାଁନ୍ତି । ହୁଏତ·····

ଗତି ତାଙ୍କର ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା । କିଏ ଯେପରି କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଚି ।

କିଏ ? ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଘରେ କିଏ ଆଉ କାନ୍ଦିବ !

ହୁଏତ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ସ୍ୱାମୀ ଆସି ପୁଣି ତା' ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରି ଯାଇଛି । ବର୍ବର !!

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମନରେ ଦରଦ ଭରିଗଲା ।

ସେ ଲେଉଟିଲେ ନାହିଁ । ଏଇ ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ମନରେ ସଂଘାତ ସୃଷ୍ଟି କରି ପାରିଲେ, ଶୁଭ ଫଳର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି । ହୁଏତ କୌଣସି ନୂତନ ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରି ହେବ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ ।

କିନ୍ତୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କୁ ଫେରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଅସମ୍ବୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ଖଟ ଉପରେ ଶୋଇଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ପ୍ରବେଶ ଆଉ ପ୍ରସ୍ଥାନ ସେ ଜାଣିପାରି ଉଠି ବସିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗ ଆବୃତ୍ତ କରି ଉଠି ଆସିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ନିଜ ରୁମକୁ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ପଛରୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ ହାତ ଧରିଲା । ଆସନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମୋର ଅନେକ କଥା ଅଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଏକାନ୍ତ ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ରୁମ୍‌କୁ ଗଲେ । ଏ କେଇଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ରାଉନ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୋଇ ସାରିଥିଲା ।

ଆପଣ ଆଜି ଗଲେ ନାହିଁ ? ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ପଚାରିଲା ।

ନା, ଯିବା ସମ୍ଭବ ହେଲା ନାହିଁ ।

ନ ଯାଇ ଭଲ କରିଛନ୍ତି । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଆଜି ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ ଆଉ କୌଣସି କଥା ଗୋପନ କରିବ ନାହିଁ । ଆପଣ ମୋତେ ଗୋଟାଏ ପଥ ଦେଖେଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଗୋଟାଏ ସୋଫା ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଥିଲେ ଏବଂ ସାମନାରେ ବ୍ରାଉନ ବସିଲା । କେଇବିନ୍ଦୁ ଅଶ୍ରୁର କଣିକା ସେତେବେଳ ଯାଏ ବ୍ରାଉନ ଆଖିରେ ଲଗି ରହିଥିଲା ।

ସେ ପୁଣି ଆଜି ଆସିଥିଲା । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ବ୍ୟଥିତ ସ୍ୱରରେ କହିଲା ।

ମୋର ତାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା ହୋଇଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ନିର୍ବି-କାର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ।

ଆପଣଙ୍କ ସହିତ···ମାନେ··· ?

ହଁ, ମୋ ସହିତ ତାଙ୍କର ଶିଡ଼ିରେ ଭେଟ ହୋଇଗଲା ।

ମୋତେ ଆପଣ ତା' କବଳରୁ ମୁକୁଳେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ମିଃ ମହାପାତ୍ର !! ମୁଁ···ମୁଁ ଆଉ ପାରୁ ନାହିଁ । ଆଉ ପାରିବ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ମୋତେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆପଣ ପୋଲିସର ଆଶ୍ରୟ ନେଉ ନାହାନ୍ତି ?

ଉପାୟ ନାହିଁ, ଉପାୟ ନାହିଁ ମିଃ ମହାପାତ୍ର ! ତା'ହେଲେ ମୋର ଆହୁରି ସର୍ବନାଶ ହେବ । ସେ ମୋତେ ହତ୍ୟା କରିବ । ପଲ ପଲ କରି ମୋ'ଦେହର ମାଂସ କାଟି ଶିଆଳ କୁକୁରଙ୍କୁ ଖୁଆଇବ । ମୁଁ ନିରୁପାୟ ମିଃ ମହାପାତ୍ର ! ମୁଁ ନିରୁପାୟ !

ତା'ହେଲେ ଆପଣ ତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୋ ଆଗରେ ଯେଉଁ ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି, ସବୁ ମିଥ୍ୟା ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ପଚାରିଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଆଖି ଯୋଡ଼ିକ କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ଜଳି ଉଠିଲା । ତା'ପରେ ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ କହିଲା, ହଁ ମୁଁ ମିଥ୍ୟା କହୁଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଯାହା କହିବ ସବୁ ମିଥ୍ୟା କଥା କହିବ । ସତ୍ୟ କହିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ମୋର ନାହିଁ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ମୁହଁଟାକୁ ଦୁଇ ହାତରେ ଘୋଡ଼େଇ ପକେଇଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ନା, ଏଠାରେ ଆଉ ବେଶୀ ସମୟ ବସି ରହି କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଆଦୌ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ନୁହେଁ । ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ତା'ର ଚିକିତ୍ସାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆବଶ୍ୟକ ହେଇ ପଡ଼ିଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଉଠି ପଡ଼ି ତାଙ୍କୁ ଯାବୁଡ଼ି ଧରିଲା । ଅଶ୍ରୁର ନିର୍ଝରକୁ ଆଉ ମନର ଇସ୍ପାତ ବନ୍ଧରେ ବାନ୍ଧି ପାରିଲା ନାହିଁ । କହିଲା, ମୋର କିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ ମିଃ ମହାପାତ୍ର ! ସତ୍ୟ କହିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ଆପଣ ମୋତେ ବୁଝି-ବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ । ସତ୍ୟର ଦ୍ୱାର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରନ୍ତୁ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଆଉ କିଛି କହି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମଧ୍ୟ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଏ ଏକ ବିଚିତ୍ର ନାରୀ, ଆହୁରି ବିଚିତ୍ର ତା'ର ମନ ଗହନର କଥା ।

ସେଦିନ ସେ ନିଜ ରୁମକୁ ଫେରି ଆସିଲେ ।

ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଶୋଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଆଖିକୁ ନିଦ ଆସିଲା ନାହିଁ । କାହା କଥା ସେ ଚିନ୍ତା କରିବେ ? ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଲକ୍ଷଣ ତାଙ୍କୁ ଅଭିନୟ ପରି ମନେ ହେଉ ନ ଥିଲା । ଆଜି ସେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛି, ଆଜି ଯାଏ ସେ ଯାହା କହିଛି, ଯାହା

କହିବ ସବୁ ମିଥ୍ୟା । ସେହି ପଶୁ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ଲୋକଟା ନିଶ୍ଚୟ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଭାଇ ନୁହେଁ ।

କିଏ ତା'ହେଲେ ?

ରୁହେ କେଉଁଠି !

କାହିଁକି ଆସେ !

ସେ ଆସିଲେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ କାହିଁକି ତାକୁ ସହ୍ୟ କରି ପାରେ ନାହିଁ ?

ଲୋକଟା କ'ଣ ତା'ହେଲେ ବ୍ରାଉନକୁ ଦେହ, ମନ, ଧନ ସବୁ ଦିଗରୁ ଲୁଣ୍ଠନ କରି ଚାଲିଛି ?

କିଛି ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

କିନ୍ତୁ ନୀଳିମା ! ତା' କଥା ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଯେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଅବକାଶ ମିଳୁନାହିଁ ! ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କର ଧୀରେ ଧୀରେ ସକାଳଠାରୁ ଏତେ ବେଳଯାଏ ସବୁକଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ।

ସେ ଯେ ଜମ୍‌ନାଲାଲ ବାଜପେୟୀଙ୍କ ଘରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ଲୁଚେଇ ଆଣିଥିଲେ, ସେ ଖଣ୍ଡିକ ତ ଏତେବେଳ ଯାଏ ଦେଖା ହେଲା ନାହିଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ପୁଣି ଉଠି ବସିଲେ ଏବଂ ଘରର ଆଲୋକ ଜଳାଇଲେ ।

ଚିଠିଟି ତାଙ୍କ କୋଟ୍‌ର ଭିତର ପକେଟରେ ନିରାପଦରେ ରହିଛି ।

ଖାମ୍ ନ ଥିବାରୁ କାହା ପାଖକୁ ଲେଖା ହୋଇଥିଲା ଜଣା ଯାଉନାହିଁ । ଚିଠିଟି ଇଂରେଜୀରେ ଲେଖା ହୋଇଛି । କାହାରିକୁ କୌଣସି ସମ୍ବୋଧନ କରା ହୋଇ ନାହିଁ । ନାଲି ପେନ୍‌ସିଲରେ

କେତୋଟି ଧାଡ଼ି ତଳେ ଅଣ୍ଡର ଲାଇନ୍ କରା ହୋଇଛି । ଚିଠିର ଅବିକଳ ନକଲ ଏଠାରେ ଦିଆ ଯାଇଛି ।

"ତୁମେ ଯାହା ଭାବ ପଛେ, ମୋର କାହିଁକି ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି । ଲୋକଟା ପ୍ରତି ମୁଁ ଆସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ କରି ପାରୁ ନାହିଁ । ତା'ର ମଧ୍ୟ ବେଳେ ବେଳେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହେଉଛି । ସେ ଯଦି ଏଥର ବାହାରକୁ ଆସେ, ତେବେ କାହାରି ରକ୍ଷା ରକ୍ଷଣ ନାହିଁ ।

ମୁଁ ଭାବୁଛି ତାକୁ ଦରିଆ ସେପାରିକୁ ପଠାଇ ଦେଲେ କ୍ଷତି କ'ଣ ? ସେ ହୁଏତ ଖାଲି ଭୁରୁଡ଼ିରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଆତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଛି । ଅବଶ୍ୟ ମୁଁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ଦେଖିଥିଲି, ତା' ନାଁରେ 'ସେଫ୍ ଡିପୋଜିଟ୍ ଭଲ୍ଟ'ରେ ଦୁଇଟା ବାକ୍ସ ଅଛି । ସେ ବାକ୍ସରେ ଯେ କ'ଣ ଅଛି, ଜାଣିବା ତ ସହଜ ନୁହେଁ ।

ତୁମେ ସିନା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଭାବୁଛି ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର । ଆଗାମୀ ମିଟିଂରେ ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୁଁ ପୁରା-ପୁରି ଘଟଣାଟା ଜଣାଇବି । ଏ କୁଜା ବିରାଡ଼ିକୁ ମୁଁ ମୋଟେ ପରୁଆ କରୁନାହିଁ ।

ଅଜିର ରିପୋର୍ଟ ପାଇଁ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଘଟଣା ଅନ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ ।

ପ୍ରାପ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଏଥି ସହ ପଠା ଉଛି ।"

ସତ୍ୟବ୍ରତ କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକ ମୂଳରୁ ଶେଷଯାଏ ପଢ଼ିଗଲେ ସତ, ମାତ୍ର ସେଥିରୁ ବିନ୍ଦୁ ବିସର୍ଗ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଏଇଟା ତା'ହେଲେ ଚିଠି ନୁହେଁ । ଗୋଟାଏ ରିପୋର୍ଟ । କିଏ ଲେଖିଛି ?

ସିଏ ଲେଖିଥାଉ ନା କାହିଁକି, ଏଇଟା ଯେ ମିଃ ବାଜପେୟୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଲେଖା, ଏହା ସ୍ୱତଃସିଦ୍ଧ କଥା । ଏହି ରିପୋର୍ଟରେ

ବର୍ଣ୍ଣିତ ସେହି ଲୋକଟି ତେବେ କିଏ ହୋଇପାରେ ? ଯାହାଙ୍କ ସେଫ୍ ଡିପୋଜିଟ୍ ଭୋଲ୍ଟରେ ଦୁଇଟା ବାକ୍ସ ଅଛି ଏବଂ ସେହି ବାକ୍ସରେ ଏପରି କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ଅଛି ଯାହା ମିଃ ବାଜ-ପେୟୀଙ୍କ ମନରେ ଆତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ।

ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମିଟିଂ ବସିବ । ସେହି ମିଟିଂରେ ସବୁ କଥା ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ରୂପେ ଆଲୋଚନା ହେବ । ତା'ହେଲେ ବିଷୟଟା ଅବହେଳା କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ଏହା ଭିତରେ କୌଣସି ଗୁଢ଼ତତ୍ତ୍ୱ ନିଶ୍ଚୟ ଲୁଚି ରହିଛି ।

କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକ ସତ୍ୟବ୍ରତ ପୁଣି ମୋଡ଼ି ମାଡ଼ି ପକେଟରେ ରଖିଦେଲେ । ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ତାଙ୍କର ବ୍ୟାଘାତ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ।

ଏହି ରିପୋର୍ଟର ନାୟକ ଲାଲସିଂହ ନୁହେଁ ତ !

ଦସ୍ୟୁ ଲାଲସିଂହଙ୍କୁ କେନ୍ଦ୍ରକରି ଏହି ରିପୋର୍ଟ ଲେଖା ହୋଇ ନାହିଁତ !

ଯଦି ତାହାହିଁ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଲାଲସିଂହ ଏହିମାନଙ୍କ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛି । ନୀଳିମା ଏହିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଛି । ଏମାନେ ଲାଲସିଂହଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାର ଅଥବା ଦୂରଦୂରାନ୍ତକୁ ପଠାଇ ଦେବାର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କରୁଛନ୍ତି !! ଗୋଟିଏ ସତ୍ ଓ ମହତ୍ ଲୋକଙ୍କୁ ଏହି ଦୁନିଆରୁ ବିଦାୟ ଦେବା-ପାଇଁ ଏମାନେ ଲାଗି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।

ଏହା ଯଦି ସତ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଏହା ହେବାକୁ ଦେବେ ନାହିଁ । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟର୍ଥ କରିବେ । ଲାଲସିଂହଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବେ । ନୀଳିମାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଖି ଧୀରେ ଧୀରେ ବୁଜି ହୋଇ ଆସୁଥିଲା ।

ସେଦିନ ସକାଳୁ ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍ ସରଗରମ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା । ଜନତାର ଭିଡ଼ ଜମି ଯାଇଥିଲା । ପୋଲିସ୍ ଭ୍ୟାନ ଗୁଡ଼ିକ ପାଞ୍ଚଟା ଜମା ହୋଇଥିଲା । ପୋଲିସ୍ କନେଷ୍ଟବଲ ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ପହରା ଦେଉଥିଲେ । କୌଣସି ଲୋକକୁ ଭିତରକୁ ବା ବାହାରକୁ ଛାଡୁ ନ ଥିଲେ ।

ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଦୁଇଜଣ ସହକାରୀ ସହ ୩୧୧ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ । ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ରେ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ମୁହଁ କଳା ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । ଏପରି ଯେ ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣା ୩୧୧ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ଘଟିବ, ସେ କଳ୍ପନା କରି ପାରି ନ ଥିଲେ ।

ଗତ ରାତିରେ, ଠିକ୍ କେତେବେଳେ ଜଣାନାହିଁ, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନକୁ କିଏ ଖୁନ୍ କରି ଚାଲି ଯାଇଛି । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ନିଜ ଶୟନ କକ୍ଷରେ ଖୁନ ହୋଇଛି । ଖୁନୀକୁ ଧରିବା ଭଳି କୌଣସି ପ୍ରକାର କ୍ଲୁ ମିଳୁନାହିଁ ।

ପୋଲିସ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଓ ତାଙ୍କ ସହକାରୀ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ଗୃହର ପ୍ରତିଟି ଆସବାବପତ୍ର ପରୀକ୍ଷା କରି ସାରିଲେଣି । ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି, ଚାକର ବାକର, ଏପରିକି ବହୁ ଅଧିବାସୀଙ୍କ ଠାରୁ ଜମାନବନ୍ଦୀ ନେଇ ସାରିଲେଣି । କିନ୍ତୁ ଆଶାନୁରୂପ କୌଣସି ଉତ୍ତର ସେ ପାଉ ନାହାନ୍ତି ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନଙ୍କୁ ଖୁନ୍ କରିବାରେ କୌଣସି ଅଭିନବ ଉପାୟ ପ୍ରୟୋଗ କରା ହୋଇ ନାହିଁ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ କେହି ତା'ର ତଳପେଟରେ ଛୁରୀ ଭୁଙ୍କେଇ ଦେଇଛି । ସମସ୍ତେ ବିଛଣାଟା ରକ୍ତରେ ବୁଡ଼ି ଯାଇଛି । ଛୁରୀଟା ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ତଳ ପେଟରୁ ପୋଲିସ ଇନିସ୍ପେକ୍ଟର ବାହାର କରିଛନ୍ତି । ଛୁରୀ ବେଣ୍ଟରେ କାହାର ଆଙ୍ଗୁଳିର ଛାପ ନାହିଁ । ଖୁଣୀ ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାବଧାନ ସହକାରେ ଓ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଖୁନ୍ କରି ଯାଇଛି, ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣା ପଡୁଛି ।

ସେ ଫ୍ଲୋରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ରୁମ୍‌ର ଅଧିବାସୀ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଜମାନବନ୍ଦୀ ନିଆ ସରିଲାଣି । କିନ୍ତୁ ୩୦୩ ନମ୍ବରର ଦରଜା ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୋଲା ହୋଇ ନାହିଁ ।

ବାହାରୁ ବହୁ ଡାକ ହାକ ପରେ ୩୦୩ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ର ଦରଜା ସତ୍ୟବ୍ରତ ନିଦ ମଳ ମଳ ଆଖିରେ ଖୋଲିଲେ । ବାହାରେ ଲୋକ ଏବଂ ପୋଲିସର ଉପସ୍ଥିତ ସେ ମୋଟେ ଆଶା କରି ନ ଥିଲେ । ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ଘଟଣାଟା କପରି ଅପ୍ରାକୃତିକ ମନେ ହେଲା । ବିଶେଷ କରି ୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ପୋଲିସର ଭିଡ଼ ତାଙ୍କ ମନରେ ଏକ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତା ସୃଷ୍ଟି କଲା ।

ଘଟଣା କ'ଣ ଜାଣିବା ପାଇଁ, ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେହି ରାତି ପୋଷାକରେ ୩୧୧ନମ୍ବର ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ଆଗେଇ ଗଲେ । ପୋଲିସ ଇନିସ୍ପେକ୍ଟରଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଶୟନ କକ୍ଷ ଆଡ଼େ ଚାହିଁ, ଆଖି ଦୁଇଟା ନତ କରି ନେଲେ ।

ଏଥର ପ୍ରଶ୍ନବାଣରେ ପୋଲିସ ଇନିସ୍ପେକ୍ଟର ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଜର୍ଜ୍ଜରିତ କରି ପକାଇଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କିନ୍ତୁ ଗତକାଲି ରାତିର କୌଣସି ଘଟଣା ପୋଲିସ

ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟରଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ ନାହିଁ । ସେ କେବଳ ସାଧାରଣ ଉତ୍ତର ଦେଇଗଲେ । କିନ୍ତୁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ହତ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ସୂତ୍ର ଆବିଷ୍କାର ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ପୋଲିସ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ବ୍ୟର୍ଥ ମନୋରଥ ହୋଇ ଦୁଇ ତିନିଜଣ ଗୃହକର ବାକରଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ଥାନାକୁ ପଠାଇ ଦେଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଶବ ପୋଷ୍ଟମର୍ଟମ ପାଇଁ ପଠାଗଲା ।

ଦିନ ବଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଲୋକ ମନରୁ କୌତୁହଳର ମାତ୍ରା କମି କମି ଆସିଲା ।

ନିଜ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯେ ଯୁଆଡ଼େ ବାହାରି ଗଲେ ।

କେବଳ କେଇଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ର ଦୁଆରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ । ୩୧୧ନମ୍ବରରେ ଗୃହ ପକାଇ, ପୋଲିସ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟର ହୋଟେଲ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ଠାରୁ ଅନୁମତି ନେଇ ନିଜେ ଗୃହଚାବି ନେଇଗଲେ ।

କାରଣ ୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ୟ କେହି ପ୍ରବେଶ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏହି ହତ୍ୟାର ପ୍ରକୃତ ଆସାମୀକୁ ତାଙ୍କୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଗୁଇନ୍ଦା ବିଭାଗକୁ ଏହି ହତ୍ୟା ରହସ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିବେ ।

କ୍ରମେ ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ଫେରି ଆସିଲା ।

କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରବଳ ଦ୍ୱନ୍ଦ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ସେ ନିଜ ରୁମ୍‌ରେ ନୀରବରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଇଜି ଚେଆର ଉପରେ ବସି ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ ।

ଗତକାଲି ରାତିରେ ହୁଏତ ସବୁ ଶେଷରେ ସେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନଙ୍କୁ ଭେଟିଥିଲେ ।

ତା' ସହିତ ତାଙ୍କର ଶେଷ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା ପ୍ରାୟ ଗତ ସାଢ଼େ ବାରଟାରେ ।

ତା'ପରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ପ୍ରାୟ ଏକ ଘଣ୍ଟା ନିଜ ରୁମ୍‌ରେ ରହିଥିଲେ । ତା' ମାନେ ସେ ପ୍ରାୟ ରାତି ଦେଢ଼ଟା ବା ଦୁଇଟା ଯାଏ ଜାଗ୍ରତ ଥିଲେ । ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନଙ୍କୁ କେହି ହତ୍ୟା କରି ନ ଥିଲା । ତା'ହେଲେ ସେ କିଛି ନା କିଛି ଶବ୍ଦ ପାଇ ଥାଆନ୍ତେ । ତଥାପି ଦୁଇଟାରୁ ତିନିଟା ମଧ୍ୟରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରା ହୋଇଛି । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ପ୍ରାଣହାନି ପାଇଁ କ'ଣ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦାୟୀ ?

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଗରେ କେତୋଟି ସତ୍ୟ ଘଟଣାର ଅବତାରଣା କରିଥିଲା । କୌଣସି ଗୁଡ଼ ତଥ୍ୟର ସମ୍ବାଦ ଦେଇ ନ ଥିଲେ ବି, ସେ କହିଥିଲା—ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ସବୁ ମିଥ୍ୟା କହୁଛି, ଯାହା କହିବି, ସବୁ ମିଥ୍ୟା କହିବି । ସତ୍ୟ କଥା କହିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ମୋର ନାହିଁ । ଆପଣ ସତ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ।

ହୁଏତ ଏଇ ଗୋଟିକ କାରଣ ପାଇଁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌କୁ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଛି ।

କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଅନ୍ୟ କାନକୁ ଗଲା କିପରି ?

ରାତି ସାଢ଼େ ବାରଟା ବେଳେ କିଏ ବା ଏହି କଥା ଶୁଣିଲା !!

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଯଦି କୌଣସି ଦଳର ଗୁପ୍ତଚର ହୋଇଥାଏ, ସେ ଦଳର ଯଦି ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ପ୍ରତି କୌଣସି କାରଣରୁ ସନ୍ଦେହ ଜାଗିଥାଏ, ତେବେ ତା'ର ଗତିବିଧି ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ

ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ନିଯୁକ୍ତ କରା ହୋଇଥିବ । ତେଣୁ ଗତ ସାଢ଼େ ବାରଟାରେ ହୋଇଥିବା କଥାବାର୍ତ୍ତା ସେମାନେ ଯେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଶୁଣି ନ ଥିବେ, ଏହା ଭାବିବା ଅଯୁକ୍ତିକର ।

ତା'ହେଲେ ? ଯଦି ଧରାଯାଏ ଯେ, ସେମାନେ ୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମ୍ ଭିତରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିବା ବେଳେ, ବାହାରେ କାନଡେରି କେହି ଶୁଣିଛି, ତେବେ କିଏ ସେ ଲୋକ ହୋଇପାରେ ? ନିଶ୍ଚୟ ଏହି ଫ୍ଲୋର୍‌ର କୌଣସି ଲୋକ ହେବ । ତା' ଛଡ଼ା ବାହାରୁ କେହି ଜଣେ ଆସି ଏଠାରେ କାନ ଡେରି ସବୁ କଥା ଶୁଣି ପୁଣି ଖସିଯିବା ଏତେ ରାତିରେ ଅନ୍ତତଃ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ହେଲା, ଯଦି ଧରି ନିଆଯାଏ ଯେ ଏହି ଫ୍ଲୋର୍‌ର କୌଣସି ଲୋକ ସେମାନଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣିଛି, ତା' ହେଲେ ସେଇ ଲୋକଟା କ'ଣ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନକୁ ହତ୍ୟା କରିଛି ?

କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ?

ସେ କ'ଣ ଆଶଙ୍କା କରିଛି, ଧୀରେ ଧୀରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ତା ମନ ଗହନର ଗୋପନ କଥାକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଦେବ । ଦେଲେ ବା, ତଦ୍ୱାରା ଦଳର ସ୍ୱାର୍ଥ ହାନି ହେବ କି ? ଯାହା ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ମାନସିକ ବ୍ୟଥା, ଯଦ୍ୱାରା ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ତଳେ ତଳେ ଜଳି ପୋଡ଼ି ଅଙ୍ଗାର ହେଉଥିଲା, ହୁଏତ ଯାହା ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଏକାନ୍ତ ଘରୋଇ ସମସ୍ୟା, ତଦ୍ୱାରା ଦଳର ସ୍ୱାର୍ଥ ଜଡ଼ିତ ରହିଥିଲା ? ତା' ହେଲେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ଦେହ, ମନ ପ୍ରାଣ ସବୁ କ'ଣ ଦଳର ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରା ହୋଇଥିଲା ?

ସଞ୍ଜୀବ୍‌ଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରା ଆଉ ଆଗେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ବାହାରେ କବାଟରେ କିଏ ଯେପରି ଘନ ଘନ କରାଘାତ କରୁଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉଠି ଯାଇ କବାଟ ଖୋଲି ଦେଲେ ।

ସେ ପ୍ରଥମେ ଆଗନ୍ତୁକର ଆଗମନକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଆଗନ୍ତୁକ ଜଣକ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଏପରି ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭେଟିବେ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରି ନ ଥିଲେ । ଦୁହେଁ ଦୁହିଙ୍କ ମୁହଁକୁ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ଘଡ଼ିଏ ଅନାଇ ରହିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ପ୍ରଥମେ ହାତ ଯୋଡ଼ି ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲେ ।

ଆଗନ୍ତୁକ ପ୍ରତି ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲେ ।

ମିଃ ରାୟ ! ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏପରି ଏକ ସ୍ଥାନରେ ଭେଟିବି ଆଦୌ କଳ୍ପନା ସୁଦ୍ଧା କରି ନ ଥିଲି ।

ମୁଁ ମଧ୍ୟ । ବରଦା ରାୟ କହିଲେ, ସବୁଠାରୁ ମୋର ବେଶି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କଥା ମିଃ ମହାପାତ୍ର । ଆଉ ମୋର ସୌଭାଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ । ଗତ ରାତିରେ ଏଠାରେ ଯେଉଁ ମର୍ଡର ହୋଇ ଯାଇଛି, ବରଦାରାୟ । ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ନୀରବ ରହି ଏଣେ ତେଣେ ଥରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବରଦାରାୟଙ୍କୁ ନିଜ ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ଡାକି ନେଲେ ।

ସେଇ ମର୍ଡର କେସର ତଦନ୍ତ ଭାର ପଡ଼ିଛି ମୋ ଉପରେ । ବରଦା ରାୟ ସୋଫା ଉପରେ ବସୁ ବସୁ କହିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବୟକୁ ଡାକିଲେ ।

ଟି, ନା କଫି ?

ଯାହା ହେଲେ ଚଳିବ । ବରଦା ରାୟ କହିଲେ ।

ମୋର ବଡ଼ ସୌଭାଗ୍ୟ ମିଃ ରାୟ । ଦୀର୍ଘଦିନ ପରେ, ସେଇ ମିସ୍ ଅଳକାନନ୍ଦାର କେସ୍ ତଦନ୍ତ ବେଳେ ବୋଧହୁଏ, ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପରିଚୟ ହୋଇଥିଲା । ତା'ପରେ ହଠାତ୍ ଯେ ପୁଣି ଆଜି......

ଏକ ଘାଟି ମୁଣ୍ଡରେ ଦେଖା ହେବ, ମୁଁ ମଧ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରି ନ ଥିଲି । ବରଦା ରାୟ କଥା କାଟି କହିଲେ । ଏଥିରେ ସୌଭାଗ୍ୟଟା ମୋର ବେଶି ମିଃ ମହାପାତ୍ର । କାରଣ ଆପଣଙ୍କ ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଘଟଣାଟା ଯେତେବେଳେ ଘଟିଚି, ଆପଣ ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଏଠାରେ ଥାଆନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି, ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣ ଏହାର ତଥ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିବା ପାଇଁ ଯତ୍ସାମାନ୍ୟ ଆଗ୍ରହାନ୍ୱିତ ହୋଇଥିବେ । ସେତକ ତଥ୍ୟ ମୋ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ସହାୟକ ହେବ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କେବଳ ସ୍ମିତ ହସି ନୀରବରେ ବସିଲେ ।

ହଁ, ଏଥର ଘଟଣାଟା କ'ଣ ଘଟିଛି କୁହନ୍ତୁ ମିଃ ମହାପାତ୍ର ।

ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣ ଯଦି ମୋ ଉପରେ ଭରସା କରନ୍ତି, ତେବେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଯତ୍ସାମାନ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଟିକିଏ ନୀରବ ରହି ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲେ-ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ! ଯାହାଙ୍କ ହତ୍ୟା ରହସ୍ୟ ତଦନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆପଣ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେ ଏକ ରହସ୍ୟମୟୀ ଚରିତ୍ର । ଏଠାରେ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଗୁରି ପାଞ୍ଚ ଦିନ ହେବ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଚି । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ସହିତ ମୋର ଆସିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତଠାରୁ ପରିଚୟ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବାକୁ ବହୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ ପାରି ନ ଥିଲି । ମୋର ମନେ ହୁଏ, ସେ ଭୀଷଣ ମାନସିକ ରୋଗରେ ଭୋଗୁଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ନୀରବ ରହିଲେ ।

ତା' ପରେ ? ବରଦା ରାୟ ପଚାରିଲେ ।

ତା' ପରେ ଆଉ କ'ଣ ? ଶେଷରେ ବିଚାରୀ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କଲା । ଅନ୍ୟ ଆଖିରେ ତା'ର ଏହି ମୃତ୍ୟୁ ଆକସ୍ମିକ ହେଲେ ମଧ, ଏହି ମୃତ୍ୟୁର କୌଣସି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଗୁଢ ରହସ୍ୟ ଲୁକ୍‌କାୟିତ

ଅଛି । ଯାହାର ସାମାନ୍ୟ ସୂଚନା ମୁଁ ପାଇଛି, ମାତ୍ର ତାହା ଏତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଯେ, ତା'ର କୌଣସି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିହେବ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ବୁଝାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ ଗତ ରାତିର ଘଟଣାଟା ମୁଁ ବିସ୍ତାରିତ ଭାବରେ କହୁଛି ଶୁଣନ୍ତୁ । ମୁଁ କାଲି ରାତିରେ ଠିକ୍ ଏଗାର କରି ଫେରିଥିଲି । ପ୍ରାୟ ବାରଟା ହେବ...

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ଧୀରେ ଧୀରେ ଗତ ରାତିର ଘଟଣାଟା ବରଦା ରାୟଙ୍କ ଆଗରେ ଠିକ୍ ଲିଖି କରି କହି ଗଲେ ।

ବରଦା ରାୟ ସବୁ ଶୁଣି ସାରି ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କଲେ ।

ଏ ସବୁ ଘଟଣା କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପୁଲିସ୍ ଇନସ୍‌ପେକ୍ଟରଙ୍କୁ କିଛି ଜଣାଇ ନାହିଁ । ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ ।

ତା ହେଲେ ଆପଣଙ୍କ କଥା ଅନୁସାରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌କୁ ରାତି ଗୋଟାକରୁ ତିନିଟା ଭିତରେ ହତ୍ୟା କରା ହୋଇଛି ।

ମୋର ସେଇଆ ଧାରଣା ।

ଆପଣ କ'ଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଯେ, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ କୌଣସି ଏକ ସଇତାନ ଦଳର ଗୁପ୍ତଚର ବୃତ୍ତି କରୁଥିଲା ?

ନା, ନା । ମୁଁ ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନୁହେଁ । କେବଳ ଗୋଟାଏ ଧାରଣା ପୋଷଣ କରୁଛି । ଏବଂ ମୋର ଏହି ଧାରଣାର ସତ୍ୟାସତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୁଁ ଆଜିଠାରୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଆରମ୍ଭ କରି ଥାଆନ୍ତି ।

ବେଶ୍ ତ ! ବରଦା ରାୟ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇ କହିଲେ ।

ଆପଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ସବୁ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।

କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଭାବୁଚି ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଏ କାର୍ଯ୍ୟର ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କଲେଣି, ମୋର ଆଉ ଅଯଥା ଏଠାରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ।

ନା, ନା ମିଃ ମହାପାତ୍ର । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ । ବରଂ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏହାର ଦାୟିତ୍ୱ ଭାର ଦେବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଇ ଦେବ । ଆପଣ ଏ କେସ୍‌ଟିର ରହସ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରନ୍ତୁ । ଏହି କଲିକତା ସହରରେ ଦିନ ପରେ ଦିନ ଏପରି ସବୁ ଘଟଣା ଘଟୁଛି, ଯାହା ହୁଏତ କେବେ କେହି କଳ୍ପନା କରି ପାରି ନ ଥାନ୍ତା । ଏପରି ସବୁ ଦୁଷ୍କୃତକାରୀ ଆସି ଏହି ସହରରେ ବସା ବାନ୍ଧି ରହିଲେଣି ଯେ, ବୁଦ୍ଧି ଯୁଦ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପରାସ୍ତ କରିବା ଆମ ପକ୍ଷରେ ଏକ ସମସ୍ୟା ହୋଇ ଦେଖା ଦେଲାଣି । ଦିନ ପରେ ଦିନ ପରିଶ୍ରମ କରି କରି ଆମେ ସବୁ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲୁଣି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ନୀରବରେ ବସି ବରଦା ରାୟଙ୍କ କଥା ଶୁଣୁଥିଲେ ।

ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ଆମେ କାମନା କରୁଚୁ ମିଃ ମହାପାତ୍ର । କାରଣ ଆପଣଙ୍କର ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ସହିତ ପରିଚୟ ଥିଲା । ସେହି ସୂତ୍ରରୁ ତାର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପ ଉପରେ ଆପଣଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଥିବ । ତାର ପରିଚିତ ମହଲରେ ହୁଏତ କାହାର ସଂସର୍ଗରେ ଆସିଥିବେ । ତେଣୁ ଏ କାର୍ଯ୍ୟଟା ଆପଣଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଯେତିକି ସହଜ ହେବ, ମୋପାଇଁ ହୁଏତ ଏକମାସ ଲାଗିଯିବ ।

ସେ କଥା ସତ୍ୟ ଯେ କିନ୍ତୁ·····

ଆଉ କିଛି ରଖିନି ନାହିଁ ମିଃ ମହାପାତ୍ର । ଆସନ୍ତୁ ୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ଟା ଥରେ ଭଲକରି ଦେଖି ଆସିବା ।

ବରଦା ରାୟ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମଧ୍ୟ ଉଠିଲେ ।

୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ର ଚାବିଟା ବରଦା ରାୟଙ୍କୁ ପୋଲିସ୍ ଇନସ୍ପେକ୍ଟର ଦେଇଥିଲେ ।

ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ବେଡ୍‌ରୁମ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଦେଖିଲେ, କେବଳ ରକ୍ତାକ୍ତ ଶଯ୍ୟାଟା ସେହିପରି ପଡ଼ି ରହିଛି ।

ଆଉ କ'ଣ ! ଘରର ସମସ୍ତ ଆସ୍‌ବାବ୍ ପତ୍ର ସେହିପରି ପଡ଼ି ରହିଛି । କେଉଁଠି ହେଲେ ଝଡ଼ ଉଠିଥିବାର କୌଣସି ସୂଚନା ନାହିଁ ।

ଦୁହେଁଯାକ ବେଡ୍‌ରୁମ୍‌ରୁ ଫେରି ଆସି ହଲ୍ ଘରଟାରେ ବସିଲେ ।

ହଠାତ୍ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କଲା, ବ୍ରାକେଟ୍‌ରେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିବା ହାଙ୍ଗରଟା ପ୍ରତି । ଖାଲି ହାଙ୍ଗରଟାଏ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଛି ।

କିନ୍ତୁ ଗତକାଲି ରାତିରେ ସେହି ହାଙ୍ଗରରେ କୋଟ୍‌ଟାଏ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିବାର ସେ ଦେଖିଥିଲେ, କୋଟ୍‌ଟା ଥିଲା ତ ! ସେ ମନେ ପକେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । ହଁ ଥିଲା ଏବଂ ସେଇ ପୁରୁଣା କୋଟ୍‌ଟା । ଯହିଁରୁ ସେ ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ନାମାଙ୍କିତ କାର୍ଡ ଉଦ୍ଧାର କରି ଥିଲେ । ସେଇ ଦିନରୁ କୋଟ୍‌ଟା ସେଇଠି ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିଲା । କାଲି ରାତି ବାରଟାବେଳେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେ କୋଟ୍‌ଟା ଦେଖିଥିଲେ । ସେହି କୋଟଟା କାହାର ବୋଲି ସେ ପଚାରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଉ ପଚାରି ପାରି ନ ଥିଲେ ।

କ'ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ? ବରଦା ରାୟଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ସଚେତନ ହୋଇ ଉଠିଲେ ।

ହଁ ଭାବୁଛି । ମୋ ମନରେ ଗୋଟାଏ ଘଟଣା ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ସେ କଥା ପରେ କହିବ । ଆଜି କ'ଣ ! କିଛି କ୍ଲୁ ପାଇଲେ ?

ନା, ମନେ ହେଉଛି, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଘୁମନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ତାକୁ ହତ୍ୟା କରା ହୋଇଛି । ତେଣୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଚିହ୍ନ ହତ୍ୟାକାରି ଛାଡ଼ି ଯାଇ ନାହିଁ ବା ତା' ଅଜାଣତରେ ପଡ଼ି ରହି ନାହିଁ ।

ମୋର ବି ଧାରଣା ସେଇଆ । ଏଥର ଉଠନ୍ତୁ, ନା ଆଉ କିଛି ଦେଖିବେ ?

ନା, ଚାଲନ୍ତୁ । କୁହନ୍ତୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କାର୍ଯ୍ୟ କେଉଁଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି ହେବ ।

ସମସ୍ୟାତ ସେଇଠି ମିଃ ରାୟ ! ତେବେ ଆପଣ ଯଦି ମୋତେ ଆଜି ଦିନଟି ସମୟ ଦିଅନ୍ତି, ତା'ହେଲେ କାଲି ସକାଳେ ମୁଁ ଏହି ହତ୍ୟା ରହସ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସାମାନ୍ୟ ଧାରଣା ଆପଣଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ନିର୍ଭର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଉନାହିଁ ।

ମୋର ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଆସ୍ଥା ଅଛି ମିଃ ମହାପାତ୍ର । ମୁଁ କାଲି ସକାଳ ଯାଏ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହି ପାରିବ । କିନ୍ତୁ ମୋର ଗୋଟିଏ ଅନୁରୋଧ ଆପଣଙ୍କୁ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

କ'ଣ ?

ଆଜି ରାତି ଭୋଜନଟା ଆମ ଘରେ ହେଉ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସ୍ମିତ ହସି କହିଲେ, ମୋର ତଳେମାନ ଆପତ୍ତି

ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସମୟ ଉପରେ ସବୁ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଆପଣ ଗୁରୁ ବୋଝ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ନଦ ଦେଇ ଗଲେଣି, ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ଭୁଲେଇ ଯଦି ସୁବିଧା କରି ପାରେ, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବି ।

ଆମେ କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିବୁ ।

'ବୌଦି'ଙ୍କୁ କହିବେ, ସେ ଯେପରି ଅଧିକ ଆୟୋଜନ କରିବାକୁ ଯାଇ ଶେଷରେ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ନ ପଡ଼ନ୍ତି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ହସି ହସି କହିଲେ ।

ନା-ନା, ଆପଣଙ୍କ 'ବୌଦି'ଙ୍କର ସେ ସବୁ ଦେହସୁହା ହୋଇ ଗଲାଣି । ତା'ଛଡ଼ା କୌଣସି ଅତିଥି ଆସିବାର ସମ୍ବାଦ ପାଇଲେ, ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକାରିକା ଶକ୍ତି ଶହେଗୁଣ ବଢ଼ିଯାଏ ।

ବରଦା ରାୟ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ ।

ଆଉ ଗୋଟାଏ କଥା ମି: ରାୟ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମଧ୍ୟ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ହଠାତ୍ ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ଦରକାର ପଡ଼େ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କେଉଁଠି ପାଇବି ?

ବରଦା ରାୟ ପକେଟରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଭିଜିଟିଂ କାର୍ଡ଼ ବାହାର କରି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲେ, ଏଥିରେ ମୋ ଅଫିସର ଓ ଘରର ଫୋନ୍ ନମ୍ବର ଅଛି । ଆପଣ ଏଇ ଦୁଇ ଜାଗାକୁ ରିଂ କଲେ, ଯେଉଁଠୁ ହେଲେ ମୋର ସମ୍ବାଦ ପାଇବେ ।

ବରଦା ରାୟ ଆଗେଇ ଗଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ବାଟେଇ ଦେବାକୁ ଗଲେ ।

ଲିଫ୍ଟ ପାଖରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ କେତୋଟି ଠିଆ ହୋଇ ବରଦା ରାୟ କହିଲେ, ଆପଣ ଯାଆନ୍ତୁ । ମୁଁ ସିଡ଼ିରେ ଓହ୍ଲେଇ ଯାଉଛି । ଆଜି ରବି ଭୋଜନଟା ଆମ ଘରେ, ଯେପରି ନ

ଭୁଲନ୍ତୁ । ତା'ହେଲେ ଆପଣଙ୍କ 'ବୌଦି' ଖୁବ୍ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ ।

ବରଦା ରାସ୍ତ ସିଡ଼ିରେ ଓହ୍ଲେଇ ଗଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ତାଙ୍କର ଯିବା ପଥକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ ।

ବରଦା ବାସ୍ତ ଅର୍ଦ୍ଧ ପଥରେ ହୋଇଥିବେ, ଲିଫ୍ଟଟା ଆସି ସେଇ ଫ୍ଲୋରରେ ଲଗିଲା । ଲିଫ୍ଟରୁ ଯେଉଁ ଆଂଗ୍ଲୋ ଭଦ୍ର ଲୋକ ଜଣକ ଅବତରଣ କଲେ, ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଆଶା କରି ନ ଥିଲେ । ସେ ଯେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ଭାଇ । ଗତ ରବିବାରେ ଯାହାକୁ ସେ ସିଡ଼ିରେ ଭେଟିଥିଲେ ।

ସେ କାହାରି ଆଡ଼କୁ ନ ଚାହିଁ, ସିଧା ୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମ୍ ଯାଏ ଆଗେଇ ଗଲା । ଦରଜା ଖଡ଼ ଖଡ଼ କଲା । ଦୁଇ ତିନି ମିନିଟ୍ ଅପେକ୍ଷା କରି ଦରଜା ନ ଖୋଲିବାରୁ ପୁଣି ସେ ଫେରି ଆସିଲା । ଲିଫ୍ଟକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ସିଡ଼ିରେ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଅବତରଣ କରିବାକୁ ଲଗିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ତା'ପଛେ ପଛେ ଓହ୍ଲେଇଲେ ।

ଲୋକଟାର ଯେପରି କାହାରି ପ୍ରତି ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ ଥିଲା । ସେ ଏତେ ଦ୍ରୁତ ଅବତରଣ କରୁଥିଲା ଯେ, ସତ୍ୟବ୍ରତ ତା' ସହିତ ତାଳ ଦେଇ ପାରୁ ନ ଥିଲେ ।

ତଥାପି ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟାକରି ସତ୍ୟବ୍ରତ ଯେତେବେଳେ 'ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍'ର ଦୁଆର ମୁହଁରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ଦେଖିଲେ, ସେ ଗୋଟାଏ ଟ୍ୟାକ୍ସିରେ ଉଠି ସାରିଛି ।

ଦୈବାତ୍ ସତ୍ୟବ୍ରତ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଖଣ୍ଡିଏ ଖାଲି ଟ୍ୟାକ୍ସି ପାଇଗଲେ ।

ପାର୍କଷ୍ଟ୍ରୀଟ୍ ଭିତର ଦେଇ ଦୁଇଟି ଟ୍ୟାକ୍ସି ଆଗେଇ ଗଲା ।

ପାର୍କ ସର୍କସ ଠାରୁ ପ୍ରଥମ ଟ୍ୟାକ୍ସିଟି ଓଏଲିଂଟନ ଷ୍ଟ୍ରୀଟ୍ ଆଡ଼େ ମୁହାଁଇଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଟ୍ୟାକ୍ସିଟା ସାମାନ୍ୟ ଦୂରତ୍ୱ ବଜାୟ ରଖି ପଛେ ପଛେ ଛୁଟିଥିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲେ ପ୍ରଥମ ଟ୍ୟାକ୍ସିର ସେହି ଆଂଲୋ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଆରୋହୀ ଜଣକ, କେବେ-ହେଲେ ପଛକୁ ବୁଲି ଚାହିଁ ନ ଥିଲା ।

ହଠାତ୍ ଏକ ଜାଗାରେ ପ୍ରଥମ ଟ୍ୟାକ୍ସିଟି ଅଟକି ଗଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ତାଙ୍କ ଚାଳକକୁ ଟ୍ୟାକ୍ସି ଅଟକାଇବାକୁ କହିଲେ । ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା ଚାଳକ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ, ଟ୍ୟାକ୍ସିରୁ ସେ ଦ୍ରୁତ ଅବତରଣ କଲେ ।

ସେହି ଆଂଲୋ ଇଣ୍ଡିଆନ୍‌ଟି ଓଏଲିଂଟନ ଷ୍ଟ୍ରୀଟରୁ ଗୋଟିଏ ସରୁ ଗଳି ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ତା' ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଥିଲେ । କେତୋଟି ଉପଗଳି ଓ ଶାଖାଗଳି ଅତିକ୍ରମ କରି ସେ ଯାଇ ଯେଉଁ ଘରେ ପଶିଲା, ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦୂରରୁ ଆଇ ଥକ୍‌କା-ମାରି ଠିଆ ହୋଇଗଲେ । ସେ ଘରେ ଯେ ମଣିଷ ବାସ କରି ପାରେ, ସତ୍ୟବ୍ରତ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ସେ କେବଳ ସେହିଠାରେ ଠିଆହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଲେ ବହୁ

ସମସ୍ତ । ଇଟା ଓ ଚୂନର ଗୋଟାଏ ସ୍ତୂପାକୃତ ସ୍ଥାନ । କେବେ-କାର ଗୋଟାଏ ଅଟ୍ଟାଳିକାର ଭଗ୍ନାବଶେଷ । ତାହା ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ବାସୋପଯୋଗୀ ହୋଇନାହିଁ ! ତେବେ ଲୋକଟା ତା' ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲା କାହିଁକି ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଯେଉଁଠି ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ, ସେ ଗୋଟିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରୁ ଗଳି । ଆବର୍ଜ୍ଜନାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ଦୁର୍ଗନ୍ଧରେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ନାକ ବୁଜି ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ।

ଦୁଇଟା କୁକୁର ସେହି ଗଳି ମଧ୍ୟରେ ଘୁରୁଥିଲେ ।

ଗୋଟିଏ ଘୁଷୁରି ଜୁଆ ଜମା ହୋଇଥିବା ମଇଳାରେ ମୁହଁ ଭରୁଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କିନ୍ତୁ ଚାହିଁଥିଲେ ସେହି ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଅଟ୍ଟାଳିକା ଆଡ଼େ ।

ପାଦେ ପାଦେ କରି ସେ ସେଇଆଡ଼େ ଆଗଉଥିଲେ ।

ଲୋକଟା କଣ ପ୍ରକୃତରେ ସେଇ ଘରେ ବାସ କରେ ?

ନା କୌଣସି ଅସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟର ପରିକଳ୍ପନା ହୁଏ ଏଠାରେ ?

ଦିନର ଆଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଆଗେଇ ବାର ଭୟ ହେଉଥିଲା ।

କୌଣସି ଠାରେ ସେ ଗୋଟିଏ ମଣିଷ ଶିଶୁର ଚିହ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖିବାକୁ ପାଉ ନ ଥିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ତଥାପି ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କରି ଯେତେବେଳେ ସେହି ସ୍ତୂପାକୃତ ଇଟା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ହଠାତ୍ ଭିତରୁ ଶୁଣିଲେ କାହାର କରୁଣ କ୍ରନ୍ଦନ । ସ୍ୱରଟା ନାରୀ କଣ୍ଠର । ଯେପରି କେହି ଲୋକ ସେହି ନାରୀଟିକୁ ବେଦାଘାତ କରୁଛି ଏବଂ ସେ ଅନ୍ଧ-କାରରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠୁଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆଉ ସହ୍ୟ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ମନ ଭିତରେ ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କରି ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ ।

ହଁ-ହଁ, ସେଇ ଲୋକଟା, ସେଇ ଆଂଲୋ ଇଣ୍ଡିଆନ ଲୋକଟା ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ମନ ଇଚ୍ଛା ପିଟିବାରେ ଲାଗିଛି । ଆଉ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧା ବହୁଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, ଲୋକଟାକୁ ନିବର୍ତ୍ତାଇବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଲୋକଟା ସେହି ବୃଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଠେଲି ପେଲି ଦେଉଛି ।

ସେହି ଭଗ୍ନ ଇଟା ସ୍ତୂପ ଭିତରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦେଖିଲେ, କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଦୁଇଟି କୋଠରୀ ରଚନା କରା ହୋଇଛି । ଦୁଇଟା ଭଙ୍ଗା ଖଟ, କେତୋଟି ପୁରୁଣା ଚେଆର ଟେବୁଲ, ଭଙ୍ଗା ହାଣ୍ଡି ମାଠିଆ କେଇଟା ଏଣେ ତେଣେ ଗଡ଼ୁଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ସବୁ ପଦାର୍ଥ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲାଇବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଛୁଟି ଯାଇ ଲୋକଟାକୁ ପଶୁ ପ୍ରବୃତ୍ତିରୁ ନିବର୍ତ୍ତାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଭାବିଥିଲେ, ଲୋକଟା ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା କ୍ଷଣି ହୁଏତ ଓଲଟା ଆକ୍ରମଣ କରିବ । କିନ୍ତୁ ତା'ହେଲା ନାହିଁ । ସେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଦେଖିବା କ୍ଷଣି ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା । କୌଣସି କଥା ବାର୍ତ୍ତା ନାହିଁ । ନୀରବରେ ସେଠାରୁ ପଦାକୁ ବାହାରି ଗଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦେଖିଲେ, ସେହି ବୃଦ୍ଧାଟି ଦୁଇହାତ ଟେକି ତାଙ୍କୁ ଯେପରି ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଛି । ଆଉ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ! ଯାହା ଉପରେ ଅକଥନୀୟ ଅତ୍ୟାଚାର ଚାଲିଥିଲା, ସେ କୃତଜ୍ଞ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନାଇ ରହିଛି ।

ସମସ୍ୟାଟାକୁ ଠିକ୍ ସେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲେ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ପଚାରିଲେ, କ'ଣ

ହୋଇଛି, ସେ ଲୋକଟି ଏହାଙ୍କ ଉପରେ ବେତାଘାତ କରୁଥିଲା କାହିଁକି ?

ବୁଢ଼ୀଟି ଅଶ୍ରୁଳ ନୟନରେ କହିଲେ, ସେ ମୋର ପୁଅ ଏବଂ ଏ ମୋର ବୋହୂ । ଆମେ ଏ ଯେଉଁ ଘରେ ବାସ କରୁଛୁ, ଏଇଟା ଆମ ନିଜ ଘର । ସଂସ୍କାର ଅଭାବରୁ ଇଟା ସ୍ତୂପରେ ପରିଣତ ହେଲାଣି । ସବୁ ମୋର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ । ବୁଢ଼ୀଟି କପାଳରେ ହାତ ଠୁକେଇଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ ହୋଇ ସେ ଆପଣଙ୍କୁ ଅବଜ୍ଞା କରୁଛି, ଆପଣଙ୍କ ସାମନାରେ······

କୁଳଙ୍ଗାର ହେଲେ ଯାହା ହୁଏ । ସେଇଟାକୁ ମୋର ପୁଅ ବୋଲି କହିବାକୁ ବି ମୁଁ ସଙ୍କୋଚ ବୋଧ କରେ । ଯାହା ଆମର ଥିଲା, ସର୍ବସ୍ୱ ସେ ହରାଇଲା । ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିବାର ଠାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଜି ନାହିଁ । ସବୁ କପାଳ ବାପା, ସବୁ କପାଳ ।

ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ କ'ଣ କୌଣସି ରୋଜଗାର କରନ୍ତି ନାହିଁ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ସମ୍ଭ୍ରମ ସ୍ୱରରେ ପଚାରିଲେ ।

କେଜାଣି ! ମୋତେ ତା' କଥା କୁହ ନାହିଁ । କ'ଣ କୁଆଡ଼େ କରେ, କୁଆଡ଼େ ଥାଏ । ମୁଁ ଶୁଣିଛି ସେ କୁଆଡ଼େ ଦୁଇ ତିନୋଟି ରକ୍ଷିତା ରଖିଛି । ସେମାନଙ୍କ ଭରଣ ପୋଷଣ ପରେ ଆଉ ଯଦି କେବେ କିଛି ବଳି ପଡ଼େ, ତେବେ ପାଞ୍ଚ ଦଶ ଆଣି ଆମ ମୁହଁରେ ଦେଇଯାଏ । ନୋଇଲେ ନାହିଁ । ଆଠ ଦିନ ପରେ କାଲି ରାତି ଅଧରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ଦୁଇଦିନ ହେବ ଆମେ ଶାଶୁ ବୋହୂ ଦୁଇଜଣ କିଛି ଖାଇ ନ ଥିଲୁ । ମୁଁ ତାକୁ ସେଇଟା କହିଲି । ସେ କିଛି ଶୁଣିଲା ନାହିଁ । ଚୁପ୍ ଚାପ୍ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ଆଜି ବେଳ ପହଡ଼କରେ ଉଠିଲା । ବୋହୂ ତାକୁ ଗୁଁ କପେ କରି ଦେଲା । ଗୁ' ଖାଇ ସାରି କୁଆଡ଼େ ଛୁଟି ଯାଇ-ଥିଲା । ଅଧଘଣ୍ଟା ପରେ ଫେରି ଆସି ବୋହୂକୁ ନିର୍ଘାତ ପିଟିବାରେ ଲଗିଲା । ତା'ର ଦୋଷ, ସେ କୁଆଡ଼େ ଅମଙ୍ଗୁଳିଆ, ସକାଳୁ ତା'ର ମୁହଁ ଗୃହଁ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍ ଉଠିଥିଲା । ତା'ର ମୁହଁ ଗୃହଁ ବାହାରକୁ ଯାଇଥିଲା । ସେଠାରେ ଯାଇ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ଫେରିଲା । ସେଇଥିପାଇଁ ଆସି ବୋହୂକୁ ପିଟୁଥିଲା । ତୁମେ ନ ଆସିଥିଲେ ବାପା, ସେ ଆଜି ତାକୁ ପିଟି ପିଟି ମାରି ପକାଇ ଥାଆନ୍ତା ।

କାହିଁକି, ଆପଣଙ୍କ ଆଖପାଖରେ ଯେଉଁ ପ୍ରତିବେଶୀମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ କ'ଣ ଆପଣଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ ?

ନା ବାବା, କେହି ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ଫ୍ରାନ୍‌ସିସଟା ମୋର ପୁଅ ସିନା, କିନ୍ତୁ ସେ ଗୋଟାଏ କଂସେଇ । କାହାରି ସହିତ ତା'ର ପଟେ ନାହିଁ, କେହି ତାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ବରଂ ଭୟ କରନ୍ତି ।

ହୁଁ, ସତ୍ୟବ୍ରତ ଘରଟିର ଏଣେ ତେଣେ ଗୃହିଁ କପରି ଅଶ୍ୱସ୍ତି ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ।

ବୃଦ୍ଧା ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମନର ଭବ ବୁଝିପାରି କହିଲେ, ଆମେ ଆଜି ପଥର ଭିକାରି ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ନୋହୁ ବାପା । ପୂର୍ବ ପୁରୁଷଙ୍କ ସୁକୃତିରୁ ଏ ଘର ଖଣ୍ଡିକ ଆମର ଥିବାରୁ, ତା'ର ଭଗ୍ନ ସ୍ତୁପ ଭିତରେ ଆମେ ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିଛୁ । ଆଉ ଆମର କିଛି ନାହିଁ । କଣ୍ଟା, ଗୁମଚ, କପ୍, ଡିସ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିକି ହୋଇ ଯାଇଛି । ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ଯେ କାହିଁକି ହେଉନାହିଁ, ବୋଧହୁଏ ଏହି ବୋହୂଟି ପାଇଁ । ଏଡ଼େ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ଝିଅ ଆମ ସମାଜରେ କ୍ୱଚିତ୍ ମିଳନ୍ତି । ମୁଁ ସ୍କୁଲ୍

ସେତେ କହିଲି, ପୁଅଟା ମୋର ବାଳୁଙ୍ଗା ହୋଇଗଲା । ତୁ ଶୁଣିଲୁ ଯା, ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ବାହା ସାହା ହୋଇ ସୁଖରେ କାଳ କଟାଇବୁ । କିନ୍ତୁ ସେ ମୋ କଥା ଶୁଣିଲା ନାହିଁ । ମୋର ଅସୁବିଧା ହେବ, ମୁଁ କଷ୍ଟ ପାଇବି । ମୋର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ସେ ପୁଅଠାରୁ ମାଡ଼ଗାଳି ଖାଇ ପଡ଼ି ରହିଛି । କହ ବାପା, ଏ ଯୁଗରେ ଧର୍ମ ଅଛି ? ଯିଏ ଯେତିକି ସତ୍ ଆଉ ମହତ୍ ହେବ, ସେ ସେତିକି ଦୁର୍ଭୋଗ ଭୋଗିବ । ବୁଢ଼ୀ ନୀରବ ହେଲେ । ତାଙ୍କର ବାକ୍‌ଶକ୍ତି ଯେପରି ଧୀରେ ଧୀରେ କମି ଆସୁଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଠିଆ ହୋଇ ଏଣେ ତେଣେ ଚାହୁଁଥିଲେ । ବୋଧହୁଏ ସେ ମନେ ମନେ ବସିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଆସନ ଖୋଜୁଥିଲେ ।

ବୁଢ଼ୀ କହିଲେ, ତୁମେ ଏଇଠି, ମୋ ଖଟ ଉପରେ ବସ ବାପା ! ଦେବଦୂତ ପରି ତମେ ଆସିଥିଲ । ଆମର ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିଛ । କିଏ ତୁମେ ବାପା, କାହିଁକି ଆସିଥିଲ ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଏହି ସ୍ନେହମୟୀ ଜନନୀଙ୍କ ଆଚରଣରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମଝିରେ ମଝିରେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ କଥା ମନ ଭିତରେ ଉଙ୍କି ମାରୁଥିଲା । ଦିନେ ସେ କହିଥିଲା, ମା' ତାକୁ ପିଟି ପିଟି ଘରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥିଲେ । ତା'ପରେ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍‌କୁ ସେ ଭାଇ ବୋଲି ପରିଚୟ କରାଇ ଦେଇଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ ପରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ଧରି ନେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆଜି କାହିଁକି ମନେ ହେଲା, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଯାହା କହିଥିଲା, ସବୁ ସତ୍ୟ କଥା କହିଥିଲା । ସେ ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ନୀରବରେ ବସି ରହି କହିଲେ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କଥା ପଚାରିବି । ଯଦି ସେଥିରେ ଦୁଃଖପାଆନ୍ତି ମୋତେ କ୍ଷମା କରିବେ ।

ବୃଦ୍ଧା ହସିଲେ । ସେ ହସ ଯେପରି ତାଙ୍କ ଅନ୍ତରକୁ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ କରି ଫୁଟି ଉଠିଥିଲା । କହିଲେ, ଦୁଃଖର ଅନୁଭୂତି ମନକୁ ଅଥର୍ବ କରି ସାରିଚି ବାପା । ଦୁଃଖ ଆଉ ମୋତେ କଷ୍ଟ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆଚ୍ଛା ! ଆପଣଙ୍କର ଏହି ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ କ'ଣ ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ ?

ନା ବାପା, ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ଆଖି କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ ଯେପରି ବହୁଦିନ ପରେ ଗୋଟିଏ ମଣିଷ ଆଗରେ ନିଜ ଜୀବନର କାହାଣୀ କହିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ପାଇଛନ୍ତି । ସଜ ହୋଇ ବସିଲେ ।

ମୋର ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ ଛଡ଼ା ଦୁଇଟି ପୁଅ ଓ ଦୁଇଟି ଝିଅ ଥିଲେ । ମୋର ବଡ଼ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ବାପା । ଫ୍ରାନ୍‌ସିସଟା ମୋର ସର୍ବନାଶ କଲା । ତା' ନ ହେଲେ ମୋ ସ୍ୱାମୀ ଯେତେ ଯାହା ଅର୍ଜ୍ଜନ କରି ଯାଇଥିଲେ, ମୁଁ ସାରା ଜୀବନ ବସି ବସି ସୁଖରେ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରି ପାରି ଥାଆନ୍ତି । ବୃଦ୍ଧା ଏକ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କଲେ ।

ସେ ଯେଉଁ ଦୁଇପୁଅ ଆଉ ଦୁଇଝିଅ, ସେମାନେ କ'ଣ କେହି ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ ?

କେହି ଆଉ ବଞ୍ଚି ନାହାନ୍ତି ବାପା । ଶୁଣିଥିଲି ସାନଝିଅଟି କିଛି ଦିନ ତଳେ ଇଂଲଣ୍ଡରୁ ସ୍ୱାମୀ ସହିତ ଫେରିଛି । ଦିଲ୍ଲୀରେ ରହୁଛି । ସେମାନେ ତ କେହି ମୋ ଖବର ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ମୁଁ କାହିଁକି ତାଙ୍କ ଖବର ନେବି !

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମନର ଆଗ୍ରହ ଯେପରି ମଉଳି ପଡ଼ିଲା ।

ଅନ୍ୟମାନେ କ'ଣ ସମସ୍ତେ ମୃତ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ପଚାରିଲେ ।

ହଁ ବାପା ! ବଡ଼ ପୁଅଟା ପନ୍ଦର ଷୋଳ ବର୍ଷରେ ମରିଥିଲା ।

ତା' ତଳ ପୁଅଟା ପ୍ଲେନ ଏକ୍‌ସିଡ଼େଣ୍ଟରେ ମଲା । ଆଉ ଏଇ ସାନ ପୁଅ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ । ଅତି ଗେଲବସର ହୋଇ, ଶେଷରେ ମୋର ସର୍ବନାଶ କଲା ।

ଆଉ ଝିଅ ?

ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କୁ ବାହା ଦେଇ ଦେଇଥିଲି । ବଡ଼ ଝିଅଟି ଡ଼େଲଭରି କେସ୍‌ରେ ମରି ଯାଇଥିଲା । ଆଉ ସାନ ଝିଅର ବରାଦ ଭଲ, ସେ ତା ସ୍ୱାମୀ ସହିତ ଲଣ୍ଡନ ଚାଲି ଯାଇଥିଲା ।

ହୁ, ସତ୍ୟବ୍ରତ ନୀରବରେ ବସି ଚିନ୍ତାକଲେ । ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଯିଏ ହେଉନା କାହିଁକି, ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସର ଭଉଣୀ ନୁହେଁ ।

ତେବେ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ ଯେ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ହତ୍ୟାକାରୀ ନୁହେଁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ । କାରଣ ସେ ଯଦି ଜାଣି ଥାଆନ୍ତା, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ମୃତା, ତେବେ ସେ ୩୧୧ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌କୁ ଛୁଟି ଯାଇ ନ ଥାନ୍ତା । ତେବେ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ ସହିତ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ର ସମ୍ବନ୍ଧ କ'ଣ ଥିଲା ?

ତମେ କ'ଣ ଭାବୁଛ ବାପା ! ଆମ ଦୁଃଖର ଶେଷ ନାହିଁ । ଆମ ନିର୍ଯାତନାର ଅନ୍ତ ନାହିଁ । ଆମ ପାଇଁ ଭାବିଲେ ବି ତମେ କିଛି କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ତମେ ଏଠାକୁ କାହିଁକି ଆସିଥିଲ କହିଲ ନାହିଁ ତ !! ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ କ'ଣ ତୁମର ବନ୍ଧୁ ?

ନା, ମୁଁ ଏହି ଗଳିକୁ ଗୋଟାଏ ଖୁନ୍ କେସ୍ ତଦନ୍ତରେ ଆସିଥିଲି । ଏହି ଘରୁ କାନ୍ଦଣା ଶୁଣି ଚାଲି ଆସିଲି ।

ବୁଢ଼ୀଙ୍କ ମୁହଁରେ ହଠାତ୍ ଆତଙ୍କ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ସେ କମ୍ପିତ ନୀରସ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍ ଖୁଣୀ ନୁହେଁ ତ ?

ନା, ମା । ମୁଁ ଶପଥ କରି କହିପାରେ, ବ୍ରାଉନ୍‌କୁ ମୁଁ ଖୁଣ କରି ନାହିଁ । ତାକୁ ମୁଁ ଖୁଣ କରି ପାରେ ନା । ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍ ଝଡ଼

ବେଗରେ ପୁଣି ଗୃହରେ ପ୍ରବେଶ କରି, ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ପାଦ ଯୋଡ଼କୁ ଯାବୁଡ଼ି ଧରି କହିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଏଥର କଠୋର ହୋଇ ଗଲେ ।

ଆପଣ କିନ୍ତୁ କାଲି ରାତି ବାରଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ରାଉନ୍ ଘରେ ଥିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ କଠିନ ସ୍ୱର ଶୁଣି ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍ ସ୍ତବ୍‌ଧ ହୋଇଗଲା । ହଠାତ୍ ତା' ପାଟିରୁ କୌଣସି କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ ।

କୁହନ୍ତୁ, ଆପଣ ମା'ଙ୍କ ସାମନାରେ ଶପଥ କରି କୁହନ୍ତୁ, କାଲି ରାତି ବାରଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣ ବ୍ରାଉନ ରୁମ୍‌ରେ ଥିଲେ ନା ନାହିଁ ?

ଥିଲି । ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ ମନର ସମସ୍ତ ଦମ୍ଭ ଯେପରି ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା ।

ତେଣୁ ପୋଲିସ ଆପଣଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରୁଛି । ଆପଣଙ୍କ ପରେ ଗତ କାଲି ରାତିରେ ଅନ୍ୟ କେହି ବ୍ରାଉନ ଘରକୁ ଯାଇ ନାହିଁ । ଆଜି ସକାଳୁ ବ୍ରାଉନକୁ ମୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ଆବିଷ୍କାର କରି ହୋଇଛି ।

ବୃଦ୍ଧା ଭେଁ ଭେଁ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ । ବ୍ୟଥିତ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, ଶେଷରେ ତୁ ଖୁଣୀ ହେଲୁ ଫ୍ରାନସିସ । ମୁଁ ତୋର ସବୁ ପ୍ରକାର ଅପରାଧ ମାର୍ଜନା କରି ପାରିଥିଲି ! ଏଥର ମୁଁ ଆଉ ପାରିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବି ।

ଫ୍ରାନସିସ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ପାଖରୁ ଛୁଟି ଯାଇ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ପାଦ ଦୁଇଟା ଆଉଥରେ ଜଡ଼େଇ ଧରିଲା, ଏଥର ଆଉ ସେ ଅଶ୍ରୁ ସମ୍ବରଣ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କର ମା । ମୁଁ ମଦ୍ୟପ ହୋଇପାରେ, ମୁଁ ଚରିତ୍ର ହୀନ ହୋଇ ପାରେ, କିନ୍ତୁ ଖୁଣୀ ନୁହେଁ, କେବେ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବି ନାହିଁ । ବିଶେଷତଃ ବ୍ରାଉନକୁ ଖୁଣ··ନା, ନା ।

ଆପଣ ଭଲ ଲୋକ ପଛରେ ଛୁଟିଛନ୍ତି ମିଷ୍ଟର । ମୁଁ ଖୁଣୀ ନୁହେଁ, ଖୁଣ ମୁଁ କରନାହିଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେହିପରି ଅବିଚଳିତ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ଆଇନ କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିବ ନାହିଁ ମିଃ ଫ୍ରାନସିସ । ଆପଣଙ୍କ ପରେ ବ୍ରାଉନ ଘରକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ଯାଇ ନ ଥିଲା ।

ଫ୍ରାନସିସ କ'ଣ କୈଫିୟତ ଦେବ, ହୁଏତ ଭାଷା ଖୋଜି ପାଉ ନ ଥିଲା । ଆଉ ସେ ଯେ ଖୁଣୀ ନୁହେଁ, ସେ କଥା ସତ୍ୟବ୍ରତ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ବ୍ରାଉନର ଅସଲ ପରିଚୟ ସେ ଫ୍ରାନସିସ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କାହାଠାରୁ ପାଇବାର ଆଶା ପୋଷଣ କରି ପାରି ନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ସୁଯୋଗଟାକୁ ସେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନ ଲଗାଇ ଛାଡ଼ନ୍ତେ କିପରି ? ଅପଲକ ନୟନରେ ସେ ଫ୍ରାନସିସର ଆକୁଳ ନୟନ ଯୋଡ଼ିକ ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ ।

ଫ୍ରାନସିସ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ନିକଟରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଗେଇ ଆସି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ନିକଟରେ ଠିଆ ହେଲା । ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ନୀରବ ରହି କହିଲା, ଆପଣ ମୋ ସହିତ ଆସନ୍ତୁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ ସବୁ କଥା କହିବି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଫ୍ରାନସିସ ସହିତ ବାହାରକୁ ଗୋଡ଼ ବଢ଼େଇଲେ ।

ଭିତରୁ ଏକ ଆକୁଳ କାନ୍ଦଣାର ରୋଳ ଭାସି ଆସି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ କର୍ଣ୍ଣ କୁହରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲା ।

ମୁଁ ବ୍ରାଉନକୁ ଖୁଣ କରି ନାହିଁ, କେବେ ମଧ୍ୟ କରି ପାରି ନ ଥାନ୍ତି । ମୋତେ ଆପଣ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ । ସେ ମୋର ଅତି ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଥିଲା, ଅତି ଆପଣାର ଥିଲା । ମୁଁ ତାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଦୁଃଖ ଦେଇଛି, ଯଥେଷ୍ଟ ବ୍ୟଥା ଦେଇଛି । ବିବାହ କରିବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ତାକୁ ଗୃହ ଛଡ଼ା କରିଛି । ଦିନ ପରେ ଦିନ ଉପବାସ ରଖାଇଛି । ତଥାପି ସେ ମୋତେ ଛାଡ଼ି ପାରି ନାହିଁ, ମୁଁ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ପାରିନାହିଁ । ମୁଁ ତାକୁ ଖୁଣ କରିବି, ଏ କଥା କେବେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସୁଦ୍ଧା ଭାବି ପାରି ନ ଥାନ୍ତି । ଫ୍ରାନସିସର କଣ୍ଠରୁ ବ୍ୟଥା ଝରି ପଡୁଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ମିଃ ଫ୍ରାନସିସ ! ଆଇନ ଆପଣଙ୍କର ଏହି ସଫେଇର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ଦେବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ପଥ ଅଛି । ସେଇଟା ହେଉଛି, ଆପଣ ଯଦି ମୋ ଆଗରେ ସବୁ କଥା ସ୍ୱୀକାର କରି ଯିବେ, ତେବେ ଆପଣଙ୍କ ରକ୍ଷା କରି ପାରିବି ।

ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାଁରେ ଶପଥ କରି କହୁଛି, ଆପଣ ମୋତେ ଯାହା ପଚାରିବେ ମୁଁ ସମସ୍ତ ସତ୍ୟ କଥା କହିବି । ଆପଣ ମୋ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଅବସ୍ଥା ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖି ଆସିଛନ୍ତି । ମୋତେ ଯଦି ଫାସୀ ହୁଏ, ତେବେ ମୋ ମା ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବ,

ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ପଥ ଘାଟରେ ହାତ ପତେଇ ବୁଲିବ । ଆପଣ ମୋତେ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ।

ବ୍ରାଉନ ସହିତ ଆପଣଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ କ'ଣ ଥିଲା ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ପଚାରିଲେ ।

ସେ ମୋର ପ୍ରେମିକା ଥିଲା । ମୁଁ ତାକୁ ବିବାହର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ, ଘରୁ ବାହାର କରି ଆଣିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ରକ୍ଷା କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଫଳରେ·····

ଫଳରେ ସେ ପତିତା ହେଲା ?

କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ଫ୍ରାନସିସର ଆଖି ଦୁଇଟା ଜଳି ଉଠିଲା । ସେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମୁହଁକୁ କପରି ଦ୍ୱେଷକଷାୟିତ ନୟନରେ ଚାହିଁ ନିଜକୁ ସଂଯତ କରି କହିଲା, ହୁଏତ ଆପଣଙ୍କ ଅନୁମାନ ସତ୍ୟ ହୋଇ ପାରେ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ସାହାଯ୍ୟ ଆଶାରେ ଆପଣ ଯାଉଥିଲେ ପ୍ରତି ଥର ? ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ତେଜୋଦୀପ୍ତ କଣ୍ଠରେ କରୁଣାର ଲକ୍ଷଣ ନଥିଲା ।

ହଁ, ପ୍ରତିଥର ମୁଁ ବ୍ରାଉନକୁ ଲୁଣ୍ଠନ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସେ ମୋତେ ଆନନ୍ଦରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଦୁଇ ତିନି ମାସ ହେବ, କେଜାଣି କାହିଁକି ସେ ମୋତେ ଆଉ ସହ୍ୟ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲା । ମୁଁ ଗଲାବେଳେ ସେ କଠିନ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା, ତା' ମୁହଁରୁ ହସ ଲିଭି ଯାଉଥିଲା । ମନେ ହେଉଥିଲା ସେ ମୋତେ ବିଦାୟ ଦେଇ ପାରିଲେ ବଞ୍ଚି ଯାଇ ପାରନ୍ତା ।

ଆପଣ କିନ୍ତୁ ନିଜର ଦାବୀ ଆଦାୟ ନ କରିବା ଯାଏ ଛାଡ଼ୁ ନ ଥିଲେ ।

ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍ କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ ।

ଆଚ୍ଛା ମିଃ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ ! ସେ କାହିଁକି ଆପଣଙ୍କୁ ତାର ଭାଇ ବୋଲି ଅନ୍ୟ ଆଗରେ ପରିଚୟ ଦେଉଥିଲା ?

ତା'ର ଆଉ ଉପାୟ ନ ଥିଲା । ସେ ଯେଉଁ ଦଳର ଗୁପ୍ତଚର ବୃତ୍ତି କରୁଥିଲା, ସେ ଦଳ ଆଗରୁ ମୋତେ ଘଣ୍ଟି ଯୋଡ଼ାଇ ରଖିବା ପାଇଁ ଭାଇ ବୋଲି ମୋର ପରିଚୟ ଦେଉଥିଲା ।

ଗୁପ୍ତଚର ବୃତ୍ତି ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚମକି ଉଠିଲେ ।

ହଁ, ସେ ଗୁଇନ୍ଦାଗିରି କରୁଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ ଆପଣ ମୋତେ ସେହି ଦଳ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ପଚାରିଲେ କୌଣସି ସଦୁତ୍ତର ପାଇବେ ନାହିଁ । କାରଣ ମୋତେ କିଛି ଜଣା ନାହିଁ । ତେବେ ବ୍ରାଉନ୍ ମୁହଁରୁ ଯାହା ଶୁଣିଥିଲି, ସେ ଏକ ସାଙ୍ଘାତିକ ଦଳ । ବ୍ରାଉନ ଥିଲା ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ର ଗୁପ୍ତଚର । ସେଠାକୁ ଯେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୋକ ଆସନ୍ତି, ବ୍ରାଉନ ସେମାନଙ୍କର ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରି ଦଳକୁ ଯୋଗାଏ । ବାସ୍ ସେତିକି । ତା'ଛଡ଼ା ଆଉ ଅନ୍ୟ ଯାହା କିଛି କରିବାର କଥା, ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ଦଳର ।

ହୁଁ, ଆପଣ ସେହି ଦଳର କୌଣସି ଲୋକକୁ କେବେ ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିଛନ୍ତି ?

ନା, ମୋର ସେଠାକୁ ଯିବାର ମଧ୍ୟ କେତୋଟି ନିୟମ ଥିଲା । ସେହି ନିୟମ ପାଳନ କରି ମୋତେ ଯିବାକୁ ହେଉଥିଲା । ସପ୍ତାହରେ ଦୁଇଟି ଦିନ ମୋ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ଯିବା ବେଳେ ଅନ୍ୟ କେଉଁଆଡ଼େ ନ ଚାହିଁ ସିଧା ୭୧୧ ନମ୍ବରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲି ଏବଂ ଫେରିବା ବେଳେ ସେହି ପରି ନାକ ସିଧା ଚାଲି ଆସୁଥିଲି ।

ଆପଣ କ'ଣ ପ୍ରତି ସପ୍ତାହରେ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିନ ମାନଙ୍କରେ ଯାଉଥିଲେ ?

ନା, ମାସରେ ମୁଁ ଥରେ ବା ଦୁଇଥର ଯାଉଥିଲି । ଏଇ ମାସରେ କିନ୍ତୁ ଘନ ଘନ ମୋତେ ଯିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା । କାରଣ ଏ ମାସରେ ମୋର ଆର୍ଥିକ ଦୁର୍ଗତି ଚରମକୁ ଉଠିଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ଭୀଷଣ ଭାବରେ ମାନସିକ ଅଶାନ୍ତି ଭିତରେ କାଳ କଟାଉ ଥିଲି ।

ସେଇଥି ପାଇଁ ଆପଣ ବ୍ରାଉନଙ୍କୁ ଦେହ, ଧନ ଓ ମନରେ ଲୁଣ୍ଠନ କରିବା ପାଇଁ ଛୁଟି ଯାଉଥିଲେ ?

ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ ଅପରାଧୀଙ୍କ ଭଳି ବସି ରହିଲା ।

ଆଜି ସକାଳେ ଆପଣ ବ୍ରାଉନ୍ ରୁମକୁ କାହିଁକି ଯାଇଥିଲେ ?

ଏକ ଶୁଭ ସମ୍ବାଦ ଦେବା ପାଇଁ ।

ଶୁଭ ସମ୍ବାଦ ?

ହଁ, ମୁଁ ଗୋଟାଏ ଭଲ ଚାକିରୀ ପାଇଛି ଏବଂ ଆଗାମୀ ସୋମବାର ଠାରୁ ଚାକିରୀରେ ଯୋଗ ଦେବାପାଇଁ ବମ୍ବେ ଚାଲି ଯାଉଛି । ମୋ ଆର୍ଥିକ ଅବସ୍ଥା ଟିକିଏ ସ୍ୱଚ୍ଛଳ ହୋଇଗଲେ, ମୁଁ ବ୍ରାଉନଙ୍କୁ ସେଠାକୁ ନେଇ ଯିବି, ଏହି ସମ୍ବାଦ ଦେବାକୁ ଯାଇଥିଲି ।

ଏ ସମ୍ବାଦଟା ଆପଣ ଗତକାଲି ରାତିରେ ଦେଇ ପାରି ନ ଥିଲେ ?

ନା, କାରଣ କାଲି ମୁଁ ନିଜେ ଜାଣି ନ ଥିଲି ।

ବ୍ରାଉନ ଯେ ଖୁନ୍ ହୋଇଛି, ଆପଣ ଜାଣିଲେ କିପରି ?

ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଆମ ଘରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ଏବଂ ମୁଁ ବାହାରକୁ ବାହାରି ଆସିଲି ସେତିକିବେଳେ ମୋର ଜଣେ

ବନ୍ଧୁଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଶୁଣିଲି । ତା’ପରେ ଛୁଟି ଯାଇଥିଲି ଘରକୁ । ଦୁଃଖରେ ମୋର ଦେହ ମନ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥିଲା ।

ହୁଁ, ଆପଣ ତା’ ହେଲେ ଯାହା କହିଲେ, ସବୁ ସତ୍ୟକଥା କହିଲେ ?

ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ, ମୁଁ ପଦେ ହେଲେ ମିଥ୍ୟା କଥା କହି ନାହିଁ ।

ଆଉ ଗୋଟାଏ କଥା ମିଃ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ ! ବ୍ରାଉନର ମାନସିକ ଅବସ୍ଥା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣଙ୍କର ଧାରଣା କ’ଣ ? ସେ କ’ଣ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ଥିଲା ନା କୌଣସି ମାନସିକ ରୋଗରେ ଭୋଗୁଥିଲା ?

ଫ୍ରାନସିସ୍ ଏ ପ୍ରଶ୍ନର କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ କିଛି ବୁଝି ନ ପାରିଲା ଭଳି ବଲ ବଲ କରି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନାଇ ରହିଲା ।

ନା, ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍ ଠାରୁ କୌଣସି ସଦୁତ୍ତର ସେ ପାଇବେ ନାହିଁ । କାରଣ ଫ୍ରାନସିସ୍ ନିଜେ ଗୋଟିଏ ମାନସିକ ରୋଗୀ । ନିଜର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ପାଇଁ ସେ ବ୍ରାଉନ ନିକଟକୁ ଯାଉଥିଲା । ତେଣୁ ତା’ ମନ ଗହନର ଖବର ବୁଝିବାକୁ ଏହାର ବେଳ ଥିଲା କେଉଁଠି ? ପୁଣି ସେ ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, ଆଚ୍ଛା ମିଃ ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍ ! ମୋର ମନେହୁଏ ଆପଣ ବ୍ରାଉନଠାରୁ ବହୁତ ଟଙ୍କା ନେଉଥିଲେ । ତଥାପି ଆପଣଙ୍କର ଆଜି ଏ ଦୁରବସ୍ଥା କାହିଁକି ?

ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍ କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହି କହିଲା, ଆଜି ଅବଶ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ କହିବାକୁ କୌଣସି ଲଜ୍ଜା ନାହିଁ । ବ୍ରାଉନ ମୋତେ ଅକୁଣ୍ଠିତ ଚିତ୍ତରେ ଅର୍ଥ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛି । କିନ୍ତୁ ସବୁ ନେଇ ମୁଁ ମଦ ପିଇଛି, ରେସ୍ ଖେଳିଛି । ମା’, ସ୍ତ୍ରୀ କାହାର

ଆଡ଼କୁ ଆଡ଼ ନୟନରେ ଗ୍ରହିଁ ନାହିଁ । ନିଜେ ମୁଁ ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ କୁଠାରଘାତ କରିଛି । ଆଜି ସେ କଥା ବେଶ୍ ବୁଝି ପାରୁଛି । ହୁଏତ ବ୍ରାଉନର ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରକାର ମୁଁ ଦାୟୀ ହୋଇ ପାରେ । କାରଣ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଦଳର ନିୟମ ଭଙ୍ଗ କରିଥିଲି । ଘନ ଘନ ସମୟ ଅସମୟରେ ବ୍ରାଉନ ଘରକୁ ଛୁଟିଥିଲି । ଦଳର ଲୋକେ ତାହା ଜାଣି ପାରି ବ୍ରାଉନକୁ ହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି । ମୁଁ ଏହାର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରିବି । ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ବ୍ରାଉନ ନାଁ'ରେ ଶପଥ କରୁଛି, ମୁଁ ଏଥର ଭଲ ମଣିଷ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କିନ୍ତୁ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ, ବ୍ରାଉନର ଗୁପ୍ତଚର ବୃତ୍ତି କଥା । ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ମନରେ ସେହିପରି ଏକ ଧାରଣା ଜନ୍ମିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ତାକୁ ମନ ଭିତରେ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦେଇ ପାରି ନ ଥିଲେ । ଯା' ହେଉ ବ୍ରାଉନର ହତ୍ୟାକାରୀକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାକୁ ହେଲେ, ସେହି ଭୟଙ୍କର ଅପରାଧୀ ଦଳକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ହେବ ।

ଶୁଣନ୍ତୁ ମି: ଫ୍ରାନସିସ୍ ! ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କ ମା' ଓ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ମୁଁ ଆଜି ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖି ଆସିଛି । ସେମାନେ ଏପରି ଅସହାୟ ଭାବରେ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛନ୍ତି, ଯାହା କୌଣସି ସଭ୍ୟ ଦେଶର ଲୋକ ପକ୍ଷରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିନ୍ଦନୀୟ । ଆପଣଙ୍କ ଦୁଷ୍କର୍ମ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଆଜି ଏହି ଦଶା । ଆପଣ ନିଜର ମନ୍ଦ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଛାଡ଼ି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତୁ । ଆପଣ ଯଦି ମୋତେ ଆଜି ଏହି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ପାରିବେ, ତେବେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରି ଦେଇ ପାରିବି ।

ଫ୍ରାନ୍ସିସର ଆଖି ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଆସିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ପାଦ ଦୁଇଟି ଯାବୁଡ଼ି ଧରି କହିଲା, ମୁଁ ବ୍ରାଉନ

ମାଁରେ ଶପଥ କରି କହୁଚି ଏଣିକି ଭଲ ମଣିଷ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି। ବମ୍ବେରେ ଚାକିରି ପାଇଛି। ଚାକିରିରେ ଜଏନ୍ କଲା ପରେ, ଏମାନଙ୍କୁ ସେଠାକୁ ନେଇ ଯିବି।

ସତ କହୁଛ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ପଚାରିଲେ।

ଆପଣ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ।

ବେଶ୍, ତା'ହେଲେ ଆଜି ଆପଣ ଯାଇ ପାରନ୍ତି। ଆପଣଙ୍କ ମା' ଓ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ମୁଁ ଆଜି ଆପଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲି। ଏହା ପରେ ଯଦି ଆପଣ ସେମାନଙ୍କୁ ନ ଦେଖନ୍ତି, ତେବେ ମୁଁ ଏପରି ଚରମ ଶାସ୍ତି ଦେବି ଯେ, ଆପଣଙ୍କର ଜୀବନ ସାରା ମନେ ରହିବ।

ଫ୍ରାନସିସ ମଥା ନତ କରି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ ଜଣେଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ତା'ର ଯିବା ପଥକୁ ଚାହିଁ ରହିଲେ।

୩୦୬ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ରୁହନ୍ତି ରବି ନାରାୟଣ ତରଫଦାର।

ତାଙ୍କର ଛଦ୍ମନାମ ବ୍ଲାକ ହାଉଣ୍ଡ୍।

ରାତି ସେତେବେଳକୁ ବେଶି ହୋଇ ନ ଥିଲା। ସତ୍ୟବ୍ରତ ସନ୍ଧ୍ୟା ପାଞ୍ଚଟା ବେଳୁ କମନ୍ ରୁମରେ ବସିଥିଲେ। ମୁହଁ ଆଗରେ ଗୋଟାଏ ଖବର କାଗଜ ମେଲେଇ ଧରିଥିଲେ। ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ସେଠାରେ ହଠାତ୍ କେହି ଜାଣି ନ ପାରୁ। ସେ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା ବିଶେଷ କରି ଫୋନ୍ ବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ବସି ରହିଥିଲେ।

ତିନି ଘଣ୍ଟା ଅପେକ୍ଷା କଲାପରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ ଯୋଗ୍ୟ ସୂତ୍ର ତାଙ୍କ କାନରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ନାହିଁ । କେତେ ଲୋକ ଗଲେ ଆସିଲେ, ହସିଲେ, ବସିଲେ, ନାଚିଲେ, ଗାଇଲେ । କିନ୍ତୁ କାହାରି ମୁହଁରୁ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଜନକ ବାର୍ତ୍ତା ସେ ଶୁଣିଲେ ନାହିଁ ।

ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ ।

୩୦୬ନମ୍ବର ଦୁଆରେ ପାଦ ଦୁଇଟି ତାଙ୍କର ଅଟକି ଗଲା ।

ସେଇ ମଖମଲ ପର୍ଦ୍ଦା ।

ପିତଳ ହ୍ୟାଣ୍ଡେଲ ।

ଖଡ଼ ଖଡ଼ କଲେ । ଥରେ, ଦୁଇଥର, ତିନିଥର ।

ଅପେକ୍ଷା କଲେ । ଦୁଇ ମିନିଟ୍, ତିନି ମିନିଟ୍, ଚାରି ମିନିଟ୍ ।

କେହି ଖୋଲିଲେ ନାହିଁ । ଭିତରୁ କାହାରି ସ୍ୱର ଶୁଭିଲା ନାହିଁ ।

ବୟଟି ସେଇ ପଥ ଦେଇ ଯାଉଥିଲା । କହିଲା, ଟରଫଦାର ସାହେବ ନାହାନ୍ତି । ଆଜି ଆସିବେ ନାହିଁ କହି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କୌଣସି ପ୍ରକାର ବ୍ୟସ୍ତତା ପ୍ରକାଶ କଲେ ନାହିଁ । ଅତି ସହଜ ଓ ସରଳ ଗତିରେ ସେ ନିଜର ରୁମ୍ ଆଡ଼େ ଆଗେଇ ଗଲେ ।

ସେ ଭାବି ପାରୁ ନ ଥିଲେ କିପରି ଏହି ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଟିମିଟି ଖେଳରୁ ମହାଭାରତ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ପରି, ଏ ଘଟଣା ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ମେଲେଇ ଦିନକୁ ଦିନ ମହୀରୁହରେ ପରିଣତ ହେଉଛି । ସେ ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଆସିଥିଲେ, ତାହା ଅନେକ ଦୂରରେ ପଡ଼ି ରହିଲାଣି । ଏପରିକି ସେ ତାହା ଭୁଲି ଯିବାକୁ ବସିଲେଣି ।

ବୟ୍ ଚା’ ଓ ଜଳଖିଆ ଧରି ରୁମ୍‌ରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆସିଲାବେଳେ ତାକୁ କହି ଆସିଥିଲେ ।

ଟ୍ରେ’ଟି ତଳେ ରଖି, ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ କପ୍ ଓ ଡିସ୍ ରଖିଲା ।

୩୦୬ ନମ୍ବର ରୁମର ସେହି ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ ତମେ ଚିହ୍ନ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ବୟ୍‌କୁ ପଚାରିଲେ ।

ଜୀ, ଓ୍ବହାଁ ତରଫଦାର ସାହେବ ରହତେ ହେଁ

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚା’ ଖାଇଲେ । ତରଫଦାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଧିକ କିଛି ପଚାରି ବୟ୍ ମନରେ ସନ୍ଦେହ ଉଦ୍ରେକ କରିବାକୁ ସେ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କଲେ ନାହିଁ ।

ବୟ୍‌ଟି ଚାଲିଗଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦେଖିଲେ, ସେ ରଖି ଯାଇଥିବା ଟ୍ରେ ଉପରେ ତିନି ଚାରିଇଞ୍ଚି ଲମ୍ବା ପିତଳ ଚାବି ଥୁଆ ହୋଇଛି । ହୁଏତ କୌଣସି ରୁମ୍‌ର ଚାବି ହେବ । ହଠାତ୍ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମନରେ ଏକ ଦୁର୍ଭାବନା ଭାସି ଉଠିଲା ।

ସେ ଚାବି ନେଇଯାଇ ଟ୍ରେ ଉପରୁ ଉଠାଇ ଆଣି ଡ୍ରୟାରରେ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ ।

ବୟ୍‌ଟି ପୁଣି ରୁମ୍‌ରେ ପ୍ରବେଶ କରି କହିଲା, ଆପଣଙ୍କର ଫୋନ ଆସିଛି ।

ଫୋନ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉଠି ଚାଲିଗଲେ ।

ହ୍ୟାଲୋ...ହଁ ମୁଁ ମିଃ ମହାପାତ୍ର କହୁଛି । ଆରେ ଆରେ, ମୁଁ ତ ଏକଦମ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି ମିଃ ବାସୁ । କ୍ଷମା କରିବେ । ହଁ ହଁ, ନିଶ୍ଚୟ ଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ସର୍ତ୍ତରେ, ମୋତେ ଦୁଇ-ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ହେବ । କ’ଣ କହିଲେ ? ଓଃ ବୌଦ୍ଧ ! ନମସ୍କାର । ମୋ ପାଇଁ ଆପଣ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ?

ସେଇଟା ମୋର ସୌଭାଗ୍ୟ । ହଁ ହଁ, ନିଶ୍ଚୟ ଯିବି । ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଆଗ୍ରହୀ । କ'ଣ କହିଲେ ?···ଏଇ ଧରନ୍ତୁ··· ମୁଁ ଯାଇ ଠିକ ନଅଟା ଭିତରେ ପହଞ୍ଚି ଯିବି । ଆଚ୍ଛା, ନମସ୍କାର ।

ରିସିଭରଟା ରଖି ଦେଇ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚାହିଁଲେ, ଜଣେ ଭଦ୍ରମହିଳା ଅପେକ୍ଷା କରି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ବୋଧହୁଏ ଫୋନ କରିବା ପାଇଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚାଲି ଆସୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଭଦ୍ରମହିଳାଟି ତାଙ୍କ ପଥ ରୋଧ କଲାଭଳି ଠିଆ ହେଲେ ।

ଆପଣ ମିଃ ମହାପାତ୍ର ? ଭଦ୍ରମହିଳାଟି ପଚାରିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବିସ୍ଫାରିତ ନେତ୍ରରେ ଭଦ୍ରମହିଳା ମୁହଁକୁ ଅନାଇ ରହିଲେ ।

ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ରୁମକୁ ଯାଇଥିଲି । ବୟ କହିଲା ଆପଣ ଫୋନ କରୁଛନ୍ତି । ମୋ ନା ଲୀନା । ଜମନାଲାଲ ବାଜପେୟୀ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ।

ଓଃ ! ଆସନ୍ତୁ । ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ମୋ ସହିତ କ'ଣ ଦରକାର ପଡ଼ିଲା ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ ପଛେ ପଛେ ଲୀନା ଚାଲିଥିଲା ।

ରୁମରେ ବୟ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆଉ କପେ ଚା' ଆଣିବାକୁ କହି ଲୀନାକୁ ବସିବାକୁ କହିଲେ । ଲୀନା ବସୁ ବସୁ କହିଲା, ମିଃ ବାଜପେୟୀ କହୁଛନ୍ତି, ଆପଣ ମୋ ସହିତ ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯିବେ ।

କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ପଚାରିଲେ ।

ସେ କଥା ମୁଁ କହି ପାରିବି ନାହିଁ । କ'ଣ ଗୋଟାଏ ଜରୁରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ।

ଶୁଣନ୍ତୁ ଲୀନା ଦେବୀ, ମିଃ ବାଜପେୟୀଙ୍କ କହିବେ

ମୋତେ କ୍ଷମା କରିବେ । ମୋର ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏକ ଜରୁରୀ ଏଙ୍ଗେଜ୍‌ମେଣ୍ଟ ଅଛି । ମୁଁ ସେଠାକୁ ଯାଉଛି । କାଲି ସକାଳେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହିତ ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖା କରିବି ।

କିନ୍ତୁ···ଲୀନା କଣ କହିବାକୁ ଯାଇ କହି ପାରିଲା ନାହିଁ । ବୟ ରୁମ୍‌ରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ।

ମୁଁ ଆଜି ଘରରେ ଖାଇବି ନାହିଁ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ବୟକୁ କହିଲେ । ମୋ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ।

ଲୀନା ଚା' ଖାଇ ସାରି ଉଠି ଠିଆ ହେଲା ।

ମୁଁ ତା'ହେଲେ ମିଃ ବାଜପେୟୀଙ୍କୁ କ'ଣ କହିବି ?

କହିବେ କାଲି ସକାଳେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହିତ ଚା' ପିଇବି । ସେ ସେହି 'ନିଜାମ କାଫେ'ରେ ରହୁଛନ୍ତି ତ ?

ହଁ ! ଲୀନା ନମସ୍କାର ଜଣାଇ ଚାଲିଗଲା ।

ବୟଟି ଲୀନାର ଯିବା ପଥକୁ ନିର୍ନିମେଷ ନୟନରେ ଚାହିଁଥିଲା ।

ତୁମେ ଲୀନାକୁ ଚିହ୍ନ ? ସତ୍ୟବ୍ରତ ବୟକୁ ପଚାରିଲେ ।

ନାଁ, ମୁଁ କେବେ ମେମ୍‌ସାହେବଙ୍କୁ ଇତି ପୂର୍ବରୁ ଦେଖି ନ ଥିଲି ।

ଆଚ୍ଛା ଏ ରୁମ୍ ଠିକଣାରେ ଆଉ କୌଣସି ଚିଠି ପତ୍ର ଆସି ନାହିଁ ?

ନା, ବୟଟି କପ୍ ଡିସ୍ ଗୋଟେଇ ଟ୍ରେରେ ରଖୁଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ପୋଷାକ ପତ୍ର ବଦଳେଇ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ । ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଡ୍ରୟାରଟା ଟାଣି ଆଉଥରେ ଦେଖିଲେ ।

ଠିକ୍ ଅଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଲୁଚେଇ ରଖିଥିବା ଚାବି ଗୁଡ଼ିକ

ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ରହିଛି । ବସ୍ତୁଟା ଚାବିକଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଭୁଲି ଯାଇଛି । ଫେରିଆସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବରଦା ରାୟଙ୍କ ଘରକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ବାହାରି ଗଲେ ।

ସେ ଠିକ୍ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲେ, ମି: ବାଜପେୟୀ ତାଙ୍କୁ କହିଁକି ହଠାତ୍ ଡାକି ପଠାଇ ଥିଲେ । ଲ୍ଲିନା ଝିଅଟା ବା କିଏ ? ନିଜାମ କାଫେର ପରିଚାରିକା ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ସେ ଟିକିଏ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ମନେ ହେଉଛି ! ତା'ହେଲେ ମି: ବାଜପେୟୀ କ'ଣ ତାଙ୍କର ଅସଲ ପରିଚୟ ଜାଣି ପାରିଛନ୍ତି ?

ଯା' ହେଉ କାଲି ସକାଳେ ଦେଖାଯିବ ।

ଆଜି ରାତିରେ କିନ୍ତୁ ସେ ରବି ନାରାୟଣ ତରଫଦାରଙ୍କ ରୁମ୍‌ରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ବସ୍ତୁଠାରୁ ଲୁଚେଇ ରଖିଥିବା ଚାବି ନେନ୍ଥାଟା ଭିତରୁ ଗୋଟାଏ ଚାବି କ'ଣ ୩୦୬ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ଲାଗିବ ନାହିଁ ?

ଏହି ପରି ନାନା କଥା ଚିନ୍ତା କରୁ କରୁ ଏକ ସମୟରେ ସେ ଯାଇ ବରଦା ରାୟଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ବରଦା ରାୟ ଓ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ, ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଗମନକୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ ।

'ବୌଦି'ଙ୍କ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟତା ଓ ବରଦା ରାୟଙ୍କ ଆନ୍ତରିକତା ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦ ଦେଲା । ଆମୋଦ ପ୍ରମୋଦ, ହସ କୌତୁକ ଭିତରେ କେତୋଟି ଘଣ୍ଟା ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଅତିବାହିତ ହୋଇଗଲା ଯେ, ସତ୍ୟବ୍ରତ ହାତ ଘଡ଼ିକୁ ଚାହିଁ ଚମକି ପଡ଼ିଲେ ।

ଏହା ଭିତରେ ଏଗାରଟା ବାଜି ଯାଇଥିଲା ।

ବରଦା ରାୟ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ବ୍ରାଉନ ମର୍ଡର କେସ୍ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏବେ କଥା ସୁଦ୍ଧା ପଚାରି ନ ଥିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ 'ବୌଦ୍ଧ'ଙ୍କ ପାଖରୁ ଛୁଟି ମାଗିଲେ, ସେ କାଲୁ ନରୋତ୍ତମ ବନ୍ଧା । ବରଦା ରାୟ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ଗୁରୁତ୍ୱ କଥା ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦେଲେ ଏବଂ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଫେରିଯିବା ଆଗରୁ ଦୁଇ ତିନ ଦିନ ଏଠାରେ ରହି 'ବୌଦ୍ଧ'ଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଖରକ୍ଷ କରିଯିବେ, ଏହି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ବିଦାୟ ନେଲେ ।

ଯିବାବେଳେ ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଗଲେ, ଆଜି ରାତିରେ ଯଦି ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଫୋନ୍ କରିବି ।

ନିଶ୍ଚୟ, ବରଦା ରାୟ କହିଲେ । ମୁଁ ଆଜି ରାତିରେ ଘରେ ରହୁଛି । ଆପଣ ଯେ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଫୋନ୍ କରି ପାରନ୍ତି । ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଥିବି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବରଦା ରାୟଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ଦେଖି ସ୍ମିତ ହସି କହିଲେ, ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି, ଆଜି ରାତିରେ ହୁଏତ ବ୍ରାଉନ ମର୍ଡର କେସ୍‌ର ଏକ ଗୁଢ଼ ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିବି ।

ବରଦା ରାୟ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ସହିତ କରମର୍ଦ୍ଦନ କରି କହିଲେ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ସଫଳତା କାମନା କରୁଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ 'ବୌଦ୍ଧ'ଙ୍କୁ ଆଉ ଥରେ ନମସ୍କାର କରି ବିଦାୟ ନେଲେ ।

ରାତି ଗୋଟାକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚୁପ୍ ଚାପ୍ ବସି ରହିଥିଲେ । ଚାବି କେନ୍ଥାଟା ଧରି ଦୁଇଥର ବାହାରି, ପୁଣି ଫେରି ଆସିଥିଲେ ।

ନା, ଏଥର ଆଉ ଫେରିବେ ନାହିଁ । ମନକୁ ଦୃଢ଼ କରି ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚାବି କେନ୍ଥାଟା ଧରି ଉଠିଲେ ।

ପୁଣି ମନରେ ସେଇ ଦୁର୍ବଳତା । ରବି ନାରାୟଣ ଯଦି ଫେରି ଆସିଥାଏ !!

କ'ଣ ଆଉ ହେବ, ସେତେବେଳେ ସେ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବେ । ମନକୁ ଏହିପରି ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ ନିଜ ରୁମ୍‌ରୁ ଅତି ସନ୍ତର୍ପଣରେ ଉଠିଲେ ।

ବାହାରେ ଅନ୍ଧକାର ।

ସିଡ଼ି ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋଟିଏ ଆଲୋକ ଜଳୁଥିଲା । ସେଟାକୁ ନିଭେଇ ଦେଲେ ।

ଏଥର ଆଉ ଫେରିବେ ନାହିଁ ।

୩୦୬ ନମ୍ବର ରୁମ୍ ଦୁଆରେ ଠିଆ ହୋଇ ଆଉ ଥରେ ଚାରି ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ ।

ନା, କେହି କୁଆଡ଼େ ନାହାଁ ।

ଚାବି କେନ୍ଥାଟା ପକେଟରୁ ବାହାର କରି, ଦରଜାରେ ଲଗେଇଲେ । ପ୍ରଥମ ଚାବିଟି ରନ୍ଧ୍ରରେ ମୋଟେ ପଶିଲା ନାହିଁ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଗୃହଟିର ପେଞ୍ଚ ବୁଲିଲା ନାହିଁ ।

ତୃତୀୟ ଗୃହଟିରେ ତାଲା ଖୋଲିଗଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଭିତରକୁ ପଶି ଭିତରୁ ତାଲା ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ ।

ଭିତରେ ନିବିଡ଼ ଅନ୍ଧକାର । ପକେଟରୁ ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍‌ଟି ବାହାର କରି ଅତି ସାବଧାନରେ ଜଳେଇଲେ ।

ହଲ୍ ଘର, ବେଡ୍‌ରୁମ୍ ଗୃହଆଡ଼େ ଦେଖି ଆସିଲେ । ନା, କେହି ନାହିଁ । ଏଥର ଭଲ ଭାବରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ହେବ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଘରର ଆଲୋକ ଜଳାଇଲେ ।

ହଲ୍ ଘରଟି ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସଜା ହୋଇଛି । ଦୁଇଟି ଆଲମିରାରେ ପ୍ରଚୁର ବହିପତ୍ର ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କ'ଣ ପରୀକ୍ଷା କରିବେ ?

ସେ ସେହି ଆଲମିରାରୁ ଗୋଟିଏ ଖୋଲିଲେ । ଖୋଲିବା ମାତ୍ରେ କ'ଣ ଗୋଟାଏ ତଳକୁ ଖସି ପଡ଼ିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେଇଟାକୁ ତଳୁ ଉଠାଇ ଦେଖିଲେ, ଗୋଟାଏ କୋଟ୍ ।

କାହାର କୋଟ୍ ? ସେ ବା ଏପରି ଭାବରେ ବହି ଆଲମିରାରେ ଗୁଞ୍ଜା ହୋଇଛି କାହିଁକି ? ତେବେ କ'ଣ ଏଇ କୋଟ୍‌ଟା ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଘରୁ ଏ ଘରକୁ ଆସିଛି ?

କୋଟ୍‌ଟିକୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଗୋଟିଏ ହ୍ୟାଙ୍ଗରରେ ଲଗାଇ ବ୍ରାକେଟରେ ଟଙ୍ଗାଇଲେ । ଦୂରରୁ ଥାଇ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ, ହଁ ଏଇଟା ସେଇ କୋଟ୍ । ଯେଉଁଟା ଅନେକ ଦିନ ଯାଏ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ଘରେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ କାଲି ରାତିରେ ବ୍ରାଉନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କଲାପରେ କୋଟ୍‌ଟି ଏ ଘରକୁ ଆସିଛି ।

କୋଟ୍ ପକେଟରେ ହାତ ଭରି ଦେଖିଲେ, ଶୂନ୍ୟ । ସେଦିନ ସେ ଯେଉଁ ମନିବ୍ୟାଗ୍‌ଟା ଭିତରୁ, ରାୟ ବାହାଦୁର ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ତରଫଦାରଙ୍କ ନାମାଙ୍କିତ କାର୍ଡ ବାହାର କରିଥିଲେ, ସେଇଟି ନାହିଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଖୁବ୍ ଭଲ ଭାବରେ କୋଟ୍‌ଟାକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ । ଯେଉଁ ଅଂଶରେ ସେଦିନ ସେ ଗୋଟିଏ ଲାଲ ଗୋଲାପ ଦେଖି-ଥିଲେ, ସେଇ ଅଂଶଟା ଦେଖିଲେ, ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଶୁଖିଲା କାଠି ସେଠାରେ ଲାଗି ରହିଛି ।

ତା'ହେଲେ ରବିନାରାୟଣ କ'ଣ ବ୍ରାଉନକୁ ହତ୍ୟା କରିଛି ?

କୋଟ୍‌ଟି ହାଙ୍ଗରରୁ ବାହାର କରି ଆଣିଲେ । ବହି ଆଲ-ମିରାରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ବହି ଟାଣି ଆଣିଲେ । ବହି ପଛଆଡ଼େ ଯେପରି ଆହୁରି କ'ଣ ରଖା ହୋଇଛି । ସତ୍ୟବ୍ରତ ହାତ ଗଳାଇଲେ । କ'ଣ ଶକ୍ତ ପଦାର୍ଥ ହାତକୁ ଲାଗୁଛି ।

ସେହି ଥାକରୁ କେତେ ଖଣ୍ଡି ବହି କାଢ଼ିଆଣି ଦେଖିଲେ, ଗୋଟିଏ ସରୁ ଷ୍ଟିଲ ବାକ୍ସ । ଉଠାଇ ଆଣିଲେ । ଖୋଲି ଦେଇ ସ୍ତମ୍ଭିତ ହୋଇଗଲେ ।

ବାକ୍ସଟା ଭିତରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ମୂଲ୍ୟବାନ ହାତବନ୍ଧା ଘଡ଼ି ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଛି ।

ହୁଁ, ସତ୍ୟବ୍ରତ ନୀରବରେ ସେ ଗୁଡ଼ିକ ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ରଖିଲେ । ସେ ଆଲମିରାଟାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥାକରେ, ବହି ପଛ ଆଡ଼େ ଛୋଟ ଛୋଟ ଷ୍ଟିଲ ବାକ୍ସ ରଖା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସବୁ ଗୁଡ଼ିକରେ ଦାମି ଦାମି ଘଡ଼ି ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଥିଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ରବି ନାରାୟଣର ସ୍ୱରୂପ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା ।

ସେ ଘରେ ଯେଉଁ ଷ୍ଟିଲ ଆଲମିରାଟି ଥିଲା, ସତ୍ୟବ୍ରତ ବହୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ସେଇଟିକୁ ଖୋଲି ପାରିଲେ ନାହିଁ। ସେଥିରେ ବୋଧହୁଏ ଆହୁରି କୌଣସି ଦାମି ଗୁପ୍ତ ମାଲ ରଖା ହୋଇ ଥିଲା।

ରବି ନାରାୟଣ ଓରଫେ ବ୍ଲାକ ହାଉଣ୍ଡ ତା'ହେଲେ ଜଣେ ସ୍ମଗଲର ମଧ୍ୟ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଘରର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜିନିଷ ପତ୍ର ପରୀକ୍ଷା କରି ଫେରିଲେ। ହଲ ଘରେ ସୋଫା ଉପରେ ନୀରବରେ କିଛି ସମୟ ବସି ଚିନ୍ତା କଲେ। ତା' ହେଲେ ରବି ନାରାୟଣ କଣ ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ହତ୍ୟାକାରୀ ?

ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ କହୁଥିଲା, ବ୍ରାଉନ ଗୋଟାଏ ସାଙ୍ଘାତିକ ଦଳର ଗୁପ୍ତଚର ବୃତ୍ତି କରୁଥିଲା। ରବି ନାରାୟଣ ତା' ହେଲେ କ'ଣ ସେହି ଦଳ ସହିତ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ !!

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଦେହଟା ଆନନ୍ଦରେ ଓ ଆତଙ୍କରେ ଶିହରି ଉଠିଲା !

ଆଉଥରେ ସେ ରବିନାରାୟଣର ଶୋଇବା ଘରକୁ ଗଲେ। ଗୋଟିଏ ଅତି ସାଧାରଣ ଖଟ, ଖଟ ପାଖକୁ ଲାଗି ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଆଲମିରା। ସେଥିରେ ଦୁଇ ତିନୋଟି ଗ୍ଲାସ ଓ କେତେ ବୋତଲ ବିଦେଶୀ ପାନୀୟ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେହି ଖଟ ଉପରେ ବସିଲେ। ଉନ୍‌ଲୋପିଲୋ ଗଦି ସାମାନ୍ୟ ତଳକୁ ଦବିଗଲା। ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ବସି ଘରଟିର ଚାରି ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ। କାନ୍ଥରେ କେଇଖଣ୍ଡ ତୈଳ ଚିତ୍ର, ବିଶେଷ ଉଲ୍ଲେଖ ଯୋଗ୍ୟ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ।

ତା' ହେଲେ ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉଠ ପଡ଼ିଲେ ।

ପୁଣି କ'ଣ ଚନ୍ଦ୍ରାକର ଖଟ ଉପରର ମୁଣ୍ଡ ପାଖ ଗଦାଟା ଟେକି ଦେଲେ । କେତେ ଗୁଡ଼ାଏ ଶହେ ଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍ ଗଦି ତଳେ ରଖା ହୋଇଚି ।

ଆଉ ?

ଗୋଟାଏ ରାଇଟିଂ ପ୍ୟାଡ୍ ହେବ ବୋଧେ !

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଟାଣି ଆଣିଲେ । କଭର ଓଲଟେଇ ଦେଖିଲେ, ସାଦା କାଗଜ ଉପରେ କେଇଧାଡ଼ି କ'ଣ ଲେଖା ହୋଇଛି ।

ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ସେହି ଲେଖା ଆଡ଼େ ଅନାଇ ରହିଲେ ।

ଏ ଯେ ସେହି ହସ୍ତାକ୍ଷର । ଯେଉଁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ସତ୍ୟବ୍ରତ ବାଜପେୟୀଙ୍କ ଘରୁ ଲୁଚାଇ ଆଣିଥିଲେ, ଏ ଠିକ୍ ସେହି ହସ୍ତାକ୍ଷର ପରି ମନେ ହେଉଛି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକ ସେ ପକେଟରେ ଭରିଲେ ।

ଆଉ କାଳ କ୍ଷେପଣ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଘରର ଲାଇଟ୍ ଲିଭେଇଲେ ।

ସନ୍ତର୍ପଣରେ ବାହାରକୁ ବାହାରି ଦୁଆର ବନ୍ଦ କଲେ । ଅନ୍ଧକାର, କେହି କୁଆଡ଼େ ନାହାଁନ୍ତି । ଦୁଆରେ ଚାବି ଦେଇ ନିଜ ରୁମ୍ ଆଡ଼େ ଆଗେଇ ଗଲେ ।

ମନଟା ତାଙ୍କର ଉତ୍ତେଜନାରେ ଭରି ଉଠିଥିଲା ।

ବ୍ଲାକ ହାଉଣ୍ଡର ସ୍ୱରୂପ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରି ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ଆଉ ଖାଲି ଗୋଟିଏ କାମ ବାକି । ସେତିକ ଯଦି ମିଳିଯାଏ !!

୩୦୩ ନମ୍ବର ରୁମ୍ର କବାଟ ଖୋଲି ସତ୍ୟବ୍ରତ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ !

ଏଥର ସେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ।

କିନ୍ତୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆଉ ସମୟ ନାହିଁ ।

ଚିଠିଟି ବାହାର କରି ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

"ଆଦେଶ ମୁଁ ପାଳନ କରିଛି । ମୋର କିନ୍ତୁ ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲା । ରୁଦ୍ରୁଦ୍ରାକୁ ମାରିଲେ ହାତ ଗନ୍ଧେଇବା ଛଡ଼ା ଆଉ କଣ ହୋଇ ପାରେ ! ଯା' ହେଉ ମୋ ଦାୟିତ୍ୱ ମୁଁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିଛି ।

୧୬ତାରିଖରେ ମିଟିଂରେ ମୁଁ ଯୋଗ ଦେଉଛି । ଏଥର ସେଠାରେ ମିଟିଂ ଡାକି ଭଲ କରିଛନ୍ତି । ଜଳନ୍ତା ଆଖି ଦୁଇଟା ପଛେ ପଛେ ବୁଲୁଛି । ବରଂ ସେଇଠି ହେଉ ।

ସେଫ୍ ଡିପୋଜିଟ୍ ଭଲ୍ଟରେ ରହସ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ ହୋଇଛି । ସେଇଦିନ ମିଟିଂରେ କହିବି, ମୁଁ ଗୋଟାଏ ଜରୁରୀ କାମରେ·····

ସେତିକି । ଆଉ କିଛି ଲେଖା ହୋଇନାହିଁ । ଯା' ହେଉ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଜମ୍‌ନଲାଲଙ୍କ ଘରୁ ଆଣିଥିବା ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ବାହାର କଲେ ।

ଦୁଇଟି ମିଳେଇଲେ ।

ଆଉ ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ କାହିଁ ? ଦୁଇଟି ଯାକ ଜଣକ ହାତ ଲେଖା । ବ୍ଲାକହାଉଣ୍ଡର ଏହି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରିପୋର୍ଟଟା ଏଠାରେ ପଡ଼ି ରହିଛି କାହିଁକି ? ବୋଧହୁଏ ବ୍ଲାକହାଉଣ୍ଡ ଏଇଟାକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ଆଉଖଣ୍ଡେ ଲେଖି ପଠାଇ ଦେଇଛି ।

କିନ୍ତୁ କାଲି ଯେ ୧୬ ତାରିଖ; ମିଟିଂ ତା' ହେଲେ କାଲି ବସୁଛି । ଦଳର ସମସ୍ତ ମୁଖ୍ୟ ମାନେ ସେଥିରେ ଯୋଗ ଦେବେ । ମିଟିଂଟା ତା' ହେଲେ କ'ଣ ନିଜାମ 'କାଫେ'ରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବ ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦୁଇଟି ଯାକ ଲେଖା ଅତି ଯତ୍ନରେ ସାଇତ ରଖିଲେ ।

ଏହି ଲେଖାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ମିଳୁଛି ଯେ, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ହତ୍ୟାକାରୀ ସ୍ୱୟଂ ବ୍ଲାକହାଉଣ୍ଡ । ଏବଂ ସେହି 'ସାଂଘାତିକ' ଦଳର ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ପଦାଧିକାରୀ ।

ସେଇ କୋହ୍ନା ତା'ହେଲେ କାହାର ?

ରାୟ ବାହାଦୁର ସୂର୍ଯ୍ୟ ନାରାୟଣ ତରଫଦାରଙ୍କ ନାମାଙ୍କିତ କାର୍ଡ ସେଥିରୁ ବାହାରିଥିଲା ।

ତେବେ କ'ଣ ରାୟବାହାଦୁର ମଧ୍ୟ ଏହି ଦଳ ସହିତ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ !

ଦେଖାଯିବ ।

ରାତି ପାହିଲେ ତ ୧୨ ତାରିଖ ।

ପରଦିନ ଖୁବ୍ ସକାଳୁ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ।

ସେ ପ୍ରାତ୍ୟକୃତ୍ୟ ଶେଷ କରି 'ନିଜାମ କାଫେ'କୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ । ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ବରଦା ରାୟଙ୍କ ସହିତ ଥରେ ଦେଖା ହେବା ଉଚିତ ।

ବାହାରେ ଦରଜାରେ କାହାର କଡ଼ାଘାତ ଶୁଣି, ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦରଜା ଖୋଲିଲେ ।

ବନ୍ଧୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ତା' ହାତରେ ଖଣ୍ଡିଏ ହିନ୍ଦୀ ଭାଷାର ସମ୍ବାଦ ପତ୍ର । ବିନୀତ ସ୍ୱରରେ କହିଲା; କାଲି କେଉଁଠି ମୁଁ ନେଳୁଆଏ ଗୁବ ହଜାଇଛୁ । ଆପଣଙ୍କ ରୁମ୍‌ରେ ପଡ଼ି ଯାଇଛି କି ?

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଖି ସମ୍ବାଦ ପତ୍ର ଉପରେ ନିବଦ୍ଧ ଥିଲା । ସେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ କହିଲେ, ହଁ । ତୁମେ ଗୁଡ଼ାଏ ଯାଇଥିଲ । ମୁଁ ଗୋଟେଇ ରଖିଛି । ଏ କାଗଜଟା କ'ଣ ଆଜିର ?

ନା, ଏଇଟା କାଲିର । ଆମ ଦେଶର । ଏଠାରେ ଦିନକ ପରେ ମିଳେ ।

ତମ ଦେଶ କେଉଁଠି ?

ପୁନାରେ ।

ପୁନା ନାଁ ଶୁଣି ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କର ହଠାତ୍ ଲାଲସିଂହ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ୧୦ ତାରିଖରେ ପୁନା ମେଡ଼ିକାଲ୍ କଲେଜ ତରଫରୁ ଲାଲସିଂହଙ୍କୁ ଦାନବୀର ପଦବୀରେ ଭୂଷିତ କରିବାର ଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବନ୍ଧୁ ହାତରୁ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରଟି ମାଗି ନେଲେ ।

ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାର ପ୍ରଥମ ଲାଇନ୍‌ରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି—

ଲାଲସିଂହଙ୍କୁ ଦାନବୀର ପଦବୀରେ ଭୂଷିତ କରାଗଲା

ପୁନା ମେଡ଼ିକାଲ କଲେଜର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଲାଲସିଂହଙ୍କୁ ଏହି ଉପାଧି ପ୍ରଦାନ କଲେ ।

ଏକ ବିରାଟ ଜନସଭାରେ ଲାଲସିଂହଙ୍କୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା କରା ଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଉତ୍ସବରେ ଲାଲସିଂହ ସସ୍ତ୍ରୀକ ଉପସ୍ଥିତ ଥାଇ, ଉପାଧି ଗ୍ରହଣ କଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ହେଡ଼ିଂଟି ପଢ଼ି ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଗଲେ ।

ନୀଳମା ତା'ହେଲେ କ'ଣ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତାରିତ କରିଛି ! ନିଜର ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥା କଥା ଚିଠିରେ ଲେଖି, ତାଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଡାକି ଆଣି ନିଜେ ସେ ମନ ଖୁସିରେ ଘୁରି ବୁଲୁଛି !!

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରଟି ମନଯୋଗ ସହକାରେ ପଢ଼ିଲେ । ପୁନା ମେଡ଼ିକାଲ କଲେଜକୁ ଲାଲସିଂହ ବହୁ ଅର୍ଥ ଦାନ କରିଛି । ସେଠାରେ ରୋଗୀମାନଙ୍କ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ଶହେ ବେଡ୍ ବିଶିଷ୍ଟ ଏକ ଓ୍ୱାର୍ଡ କରା ହୋଇଛି ଏବଂ ତାର ନାମ, 'ଦାନବୀର ଲାଲସିଂହ ଓ୍ୱାର୍ଡ' ରଖା ହୋଇଛି । ସେହି ଓ୍ୱାର୍ଡର ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଉତ୍ସବରେ ଲାଲସିଂହକୁ 'ଦାନବୀର' ଉପାଧି ପ୍ରଦାନ କରା ହୋଇଛି । ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସମ୍ବାଦ ପାଠ ଶେଷ କରି କିଛି ସମୟ ନୀରବରେ ବସି ଚିନ୍ତା କଲେ । ନୀଳମା ତା'ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ଏଠାକୁ କାହିଁକି ଡାକିଥିଲା ?

ଯା'ହେଉ ପରେ ସେ ସବୁ କଥା ଚିନ୍ତା କଲେ ଚଳିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଘଟଣା ସହିତ ସେ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି, ତାର ସମାଧାନ କରିବାର ବେଳ ହୋଇ ଗଲାଣି । ତେଣୁ···

ବୟ ଚା' ଓ ଜଳଖିଆ ଆଣି ପ୍ରବେଶ କଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚା' ଖିଆ ଶେଷ କରି ଜମ୍‌ନାଲାଲଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ । ସେଠାରୁ ଫେରି ସେ ବରଦା ରାୟଙ୍କ ଘରବାଟେ ଆସିବେ ।

ଜମ୍‌ନାଲାଲ ଚା' ଟେବୁଲରେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ ।

ଦୁଇ ତିନୋଟି ରେସ୍ ବହି ଟେବୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଜମ୍‌ନାଲାଲ ଉଠି ଠିଆ ହୋଇ

ପଢ଼ିଲେ । ଆସନ୍ତୁ, ଆସନ୍ତୁ ମିଷ୍ଟର ମହାପାତ୍ର । ଗତ କାଲି ରାତିଠାରୁ ମୋ ଆଖିକି ନିଦ ନାହିଁ ।

କାହିଁକି ?

ଆପଣ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ? ଏଥର "ରେନ୍‌ବୋ" ଦଉଡ଼ୁଛି । କଲିକତା ରେସ୍ କୋର୍ସରେ ସେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଦଉଡ଼ୁଛି । କାଲି ଖବର ପାଇବା ମାତ୍ରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଲୋକ ପଠାଇ ଥିଲି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମନେ ମନେ ହସିଲେ । ଘୋଡ଼ା ଦଉଡ଼ର ସେ ଧାର ଧାରନ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ଘୋଡ଼ାର ନା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ । 'ରେନ୍‌ବୋ' ଯେ ଆଜିଯାଏ କେଉଁ ରାଜ୍ୟରେ ଦଉଡ଼ୁଥିଲା ଏବଂ ତା'ର ବିଶେଷତ୍ୱ କ'ଣ, ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କୁ ବିନ୍ଦୁ ବିସର୍ଗ କିଛି ଜଣା ନାହିଁ । ତଥାପି ସେ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ ବସିଲେ ଏବଂ ରେସ୍ ବହି ଗୁଡ଼ିକ ଖେଳେଇବାରେ ଲାଗିଲେ ।

ଜମ୍‌ନାଲାଲ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇ ତାଙ୍କର ଆଡ଼େ ଚାହିଁଥିଲେ ।

ରେସ୍ ବହି ଗୁଡ଼ିକର ଗମ୍ଭୀର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରି, ସତ୍ୟବ୍ରତ ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଇଲେ ଏବଂ କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କ ଉତ୍ସାହକୁ ଦମନ କରିବାର ସତ୍ସାହସ ମୋର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ 'ରେନ୍‌ବୋ' ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୋତେ ଆଉ ଟିକିଏ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ । କାରଣ କଲିକତା ରେସ୍‌କୋର୍ସରେ ସେ କେବେ ଦଉଡ଼ି ନାହିଁ । ଏଠିକା ପାଣି ପବନ, ଏଠାକାର ରେସ୍ ପଡ଼ିଆ ସବୁ ବିଷୟରେ ଗଭୀର ଭାବରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି, ମୁଁ ମୋର ମତାମତ ଦେବି । ଅନ୍ତତଃ ମୋତେ ଆଜି ରାତିଯାଏ ସମୟ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ମନରେ କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟବୁଦ୍ଧି ଖେଳୁଥିଲା । ସେ ଭାବୁଥିଲେ, ଆଜି ରାତିରେ କେଉଁଠି ମିଟିଂ ହେଉଛି, ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ

ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ, ଏହିପରି ବଙ୍କା ବାଟରେ କଥା ଆଦାୟ କରି-
ବାକୁ ହେବ ।

ଜମ୍‌ନାଲାଲଙ୍କ ମୁହଁରୁ ହଠାତ୍ କପଟ ଉତ୍ସାହର ଦୀପ୍ତି କମି ଗଲା । ସେ କହିଲେ: ରାତି ପୂର୍ବରୁ ଆପଣଙ୍କ ମତାମତ ଜାଣି ହେବ ନାହିଁ ?

ସତ୍ୟବ୍ରତ କିଛିକ୍ଷଣ ନୀରବରେ ବସି କ'ଣ ଯେପରି ଚିନ୍ତା କଲେ । କହିଲେ, ନା, ରାତି ଦଶଟା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କର କ'ଣ କୁଆଡ଼େ ଯିବାର ଅଛି ?

ଜମ୍‌ନାଲାଲ୍ ଟିକିଏ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । କହିଲେ; ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ଘରେ ଆଜି ଗୋଟାଏ ପାର୍ଟି ଅଛି । ଫେରୁ ଫେରୁ ଟିକିଏ ଡେରି ହେବ । ଆଚ୍ଛା, କାଲି ସକାଳେ ଏହି ସମୟରେ ଆସନ୍ତୁ ।

ଠିକ୍ ଅଛି, ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ । ମୁଁ କାଲି ଆସି ପୁଣି ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଚା' ଖାଇବି !

ରେନ୍‌ବୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣ କିନ୍ତୁ ଭଲ ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରିବେ । ଏପରି ଚାନ୍‌ସ ଖୁବ୍ କମ୍ ଆସେ ଜୀବନରେ । ଜମ୍‌ନାଲାଲ୍ କହିଲେ ।

ମୋର ମନେ ରହିଲା । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଖିଆ ପିଆ ଶେଷ କରି ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ।

ତା'ପରେ ବରଦା ରାୟଙ୍କ ଘର ।

ଆସନ୍ତୁ, ମି: ମହାପାତ୍ର ! ମୁଁ କାଲି ରାତି ଭରି ଶୋଇନାହିଁ । କେବଳ ଆପଣଙ୍କ ଫୋନ୍‌କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି କରି ରାତିଟା କଟାଇ ଦେଇଛି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ହସିଲେ । କହିଲେ, ଆବଶ୍ୟକ ହେଲନାହିଁ ।

ଆଉ, କୌଣସି ଶୁଭ ସଂବାଦ ?

ଅଛି । ଆପଣ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରନ୍ତୁ । ବୌଦି ଗଲେ କୁଆଡ଼େ ?

ବରଦା ରାୟଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ହାତରେ ସନ୍ଦେଶ ପ୍ଲେଟ୍ ଧରି ହସି ହସି ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ, ସେତିକିରେ ହେବନାହିଁ ବୌଦି । ଆଜି ମଧ୍ୟ ଭୋଜନଟା ମୋର ଏଇଠାରେ ହେବ ।

ସେ'ତ ମୋର ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟ ।

ତା'ପରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର ଧୀରେ ଧୀରେ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ । କେବଳ ତାଙ୍କ ଆସିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟା ବ୍ୟକ୍ତ ନ କରି ମିସ୍ ବ୍ରାଉନ ସହିତ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି, ମିସ୍ ବ୍ରାଉନର ହତ୍ୟାକାରୀ, ରାୟ-ବାହାଦୁର, ବ୍ଲାକ୍ ହାଉଣ୍ଡ, ଜମ୍‌ନାଲାଲ ସମସ୍ତଙ୍କ କଥା ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଗଲେ । ପ୍ରକୃତରେ ଯେ ସେମାନେ ଜଣେ ଜଣେ ସାଙ୍ଘାତିକ ଲୋକ ଏବଂ ହୁଏତ ସହରର ନାନା ଦୁର୍ଗତି ଦିନ ପରେ ଦିନ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି, ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଘଟେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି, ଏବେବା ମୋଟେ ଅସଙ୍ଗତ ହେବ ନାହିଁ ।

ବରଦା ରାୟ ସବୁ ଶୁଣିସାରି ଆନନ୍ଦରେ ଗଦ୍ ଗଦ୍ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ରଙ୍କୁ ଯାବୁଡ଼ି ଧରି କହିଲେ, ଆପଣ ମୋତେ ଏକ 'ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଦଳର ସନ୍ଧାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ସ୍ମଗଲିଙ୍ଗ୍ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି, ନାନା ପ୍ରକାର ଅସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟ ସେମାନେ କରୁଛନ୍ତି, ଆମକୁ ତାହା ଜଣା ଅଛି । ଆମେ କିନ୍ତୁ ତାର ମୂଳ ଖୋଜି ପାଉ ନ ଥିଲୁ ।

ଆଜି ରାତିରେ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ହୁଏତ ଦଳର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ମିଟିଂ ହେବାର ଅଛି । ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ଆସିଥିବେ । ଏ ସୁଯୋଗ ହରେଇଲେ, ମୋ ମତରେ ସେହି ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଦଳର ମୂଳୋତ୍ପାଟନ କରି ହେବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ ।

ନା-ନା, ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବହେଳା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଆପଣ ସନ୍ଧାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଥର ଦାୟିତ୍ୱ ମୋର । ଆଜି ରାତିରେ ଦୁଇ ତିନି ଜଣ ଗୁପ୍ତଚର ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ଘରକୁ ପଠାଇବାକୁ ହେବ । ବାହାରେ ପୋଲିସ୍ ଫୋର୍ସ ଅପେକ୍ଷା କରିବେ । ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଇଂଗିତ ପାଇବା ମାତ୍ରେ, ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ଘର ଘେରାଉ କରିବାକୁ ହେବ । ତା' ପରେ ପରେ 'ନିଜାମ କାଫେ' ଓ 'ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍'ର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୁମ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ଖାନ ତଲାସ କରି ସ୍ମଗ୍‌ଲିଂ ପଦାର୍ଥ ଗୁଡ଼ିକ କାବୁ କରିବାକୁ ହେବ । ବରଦା ରାୟ କହିଲେ ।

ଏବଂ ଆଜି ଗୋଟିଏ ଦାଗ । ସତ୍ୟବ୍ରତ କହିଲେ ।

କୁହନ୍ତୁ, ବରଦା ରାୟ ସଜାଡ଼ି ହୋଇ ବସିଲେ ।

ଦୁହିଁଙ୍କ ଭିତରେ ରାତିର ସମସ୍ୟା ନେଇ ଆଲୋଚନା ଚାଲିଲା ।

ଆରଦିନ ପ୍ରାୟ ଆଠଟା ବେଳଯାଏ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚୌରଙ୍ଗୀ ହୋମ୍‌ରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇଥିଲେ । ବୟ ତିନି ଚାରିଥର ଡାକି ଚାଲିଯିବା ପରେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦରଜା ଖୋଲିଲେ ।

ବୟ ଚା' ଟ୍ରେ ହାତରେ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରୁ କରୁ କହିଲା, ୩୦୬ ନମ୍ବର ରୁମ୍‌ରେ ପୋଲିସ୍ ଖାନତଲାସ କରୁଛି ।

ମୁଁ ଜାଣେ । ସତ୍ୟବ୍ରତ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ।

ବିପ୍ଳବୁଟି ଚେ଼ୟାର' ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଲା ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଦେଖିଲେ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ରଖା ହୋଇଛି । ନିଜ ନାମାଙ୍କିତ ।

କ୍ଷିପ୍ର ହସ୍ତରେ ସେ ଖଣ୍ଡିକ ଉଠାଇ ନେଇ ପଢ଼ିଲେ ।

ପ୍ରିୟ ସତ୍ୟବ୍ରତ ବାବୁ !

କ୍ଷମା କରିବେ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଯଥେଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ଦେଲିଣି । କାରଣ ମୁଁ ଯେଉଁ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଦଳର ସନ୍ଧାନ ପାଇଲି, ସେମାନଙ୍କୁ ଦମନ କରିବାର ଶକ୍ତି ମୋର ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ବେସରକାରୀ ଭାବରେ ମୋର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଲା ନାହିଁ, ତା' ଛଡ଼ା ମୋ ହାତରେ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା ।

ସେଇଥିପାଇଁ ନୀଳିମା ଦ୍ୱାରା ଚିଠି ଲେଖାଇ ଆପଣଙ୍କୁ ଅଣାଇଲି । ନୀଳିମାର ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥା କଥା ଚିନ୍ତା କରୁ କରୁ ଆପଣ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେହି ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଦଳର ସନ୍ଧାନ ପାଇଲେ ।

ନୀଳିମାକୁ ଆପଣ ଯେଉଁଦିନ 'ନିଜାମ କାଫେ'ରେ ଭେଟି ଥିଲେ, ନୀଳିମା ସେଦିନ ଜମ୍‌ନାଲାଲ ସଙ୍ଗରେ ଯାଇ ନ ଥିଲା । ଆପଣଙ୍କୁ କେବଳ ଜମ୍‌ନାଲାଲର ଆଡ଼୍ଡା ଦେଖେଇବା ପାଇଁ ସେହିପରି ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିଥିଲି ।

କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ରହିଲା, ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ରାଉନକୁ ଆପଣ ବଞ୍ଚେଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଯାଉନ୍ତୁ, ଏଥର ଆପଣଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସେଠାରୁ ଶେଷ ହୋଇଛି । ଗତ ରାତିରେ ବରଦା ରାୟ ସମଗ୍ର ଦଳଟିକୁ କାବୁ କରିଛନ୍ତି । ଧୀରେ ଧୀରେ ସେମାନଙ୍କର ଦୁର୍ନୀତିର ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କୃତ ହେବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ଯିଏ ମୁଣ୍ଡରେ ଧଳା ପଗଡ଼ି ବାନ୍ଧି ଠିଆ ହୋଇଛି, ଆପଣ ତାକୁ ହୁଏତ ଚିହ୍ନି ପାରି ନାହାନ୍ତି ସେ ମୋର ଜଣେ ସହକାରୀ । ଆପଣଙ୍କ ଅଜାଣତରେ ସବୁ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ସେ ଆପଣଙ୍କୁ କରୁଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରତି ଦିନର ଖବର ମୋତେ ସରବରାହ କରୁଥିଲା । ଯେତେ ଯାହା ଆପଣ ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ପାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବିଛନ୍ତି, ସବୁ ଗୁଡ଼ିକ ସେଇ ଆପଣଙ୍କୁ ସୁବିଧା କରେଇ ଦେଇଥିଲା ।

ଆଉଥରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଠାରୁ କ୍ଷମା ଚାହୁଁଛି । ଆଶାକରେ ମୋର ଏହି ଅନିଚ୍ଛା କୃତ ଅପରାଧ ପାଇଁ ମୋତେ କ୍ଷମା କରିବେ । ମାଳମା ଓ ମୁଁ ଭଲ ଅଛୁ । ଆଜି ଆମେ ଓଡ଼ିଶା ଯାଉଛୁ । ନମସ୍କାର ।

ଆପଣଙ୍କର

ଦସ୍ୟୁ ଲାଲସିଂହ

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ସାରି ବସ୍ତୁ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ । ଧଳା ପଗଡ଼ି ବାନ୍ଧି ଅନୁସନ୍ଧିତ୍ସୁ ଆଖିରେ ସେ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କ ଆଡେ଼ ଚାହିଁଛି । ଚାରି ଆଖି ମିଶି ଯିବା କ୍ଷଣି ବସ୍ତୁଟି ସାଲ୍ୟୁଟ ବଜାଇଲା ।

ସେହି ସମୟରେ ଗୃହରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ବରଦା ରାୟ ।

ମୁହଁରେ ତାଙ୍କର ବିଜୟର ଦୀପ୍ତି ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ଉଠି ପଡ଼ି ତାଙ୍କ ସହିତ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ ।

ବରଦା ରାୟ ସତ୍ୟବ୍ରତଙ୍କୁ ଛାତିରେ ଲଗାଇ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲେ ।